HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Op een dag in het najaar draaide de wind naar het zuidwesten en begon gierend de bladeren van de bomen te rukken, terwijl hij regenvlagen voor zich uit dreef. Buiten de stad geraakte de vrije natuur dan ook al spoedig vol plassen en kledderigheid zodat het verpozen daar niet langer een genoegen was. Integendeel, de vogels waren reeds lang naar het zuiden getrokken en de twee dwergen die men hierboven ziet lopen waren op weg naar betere oorden.

„De herfst is al oud", sprak een van hen, in wie oplettende lezertjes met enige moeite Kwetal zullen herkennen. „We hadden eerder moeten ipsen. Maar ik heb de tijd een beetje vergeten door het werken aan de olorroon. Hmps.... dat ding is zwaar."

Hij zuchtte en sjorde de ransel wat hoger op zijn schouders om een beter evenwicht te hebben.

„Waarom heb je hem dan meegenomen?", vroeg de ander, die Coreander Hop heette. „In Nepeta heb je geen olorroon nodig. Dat ding is goed voor volgend voorjaar. Laat hem hier toch ergens achter".

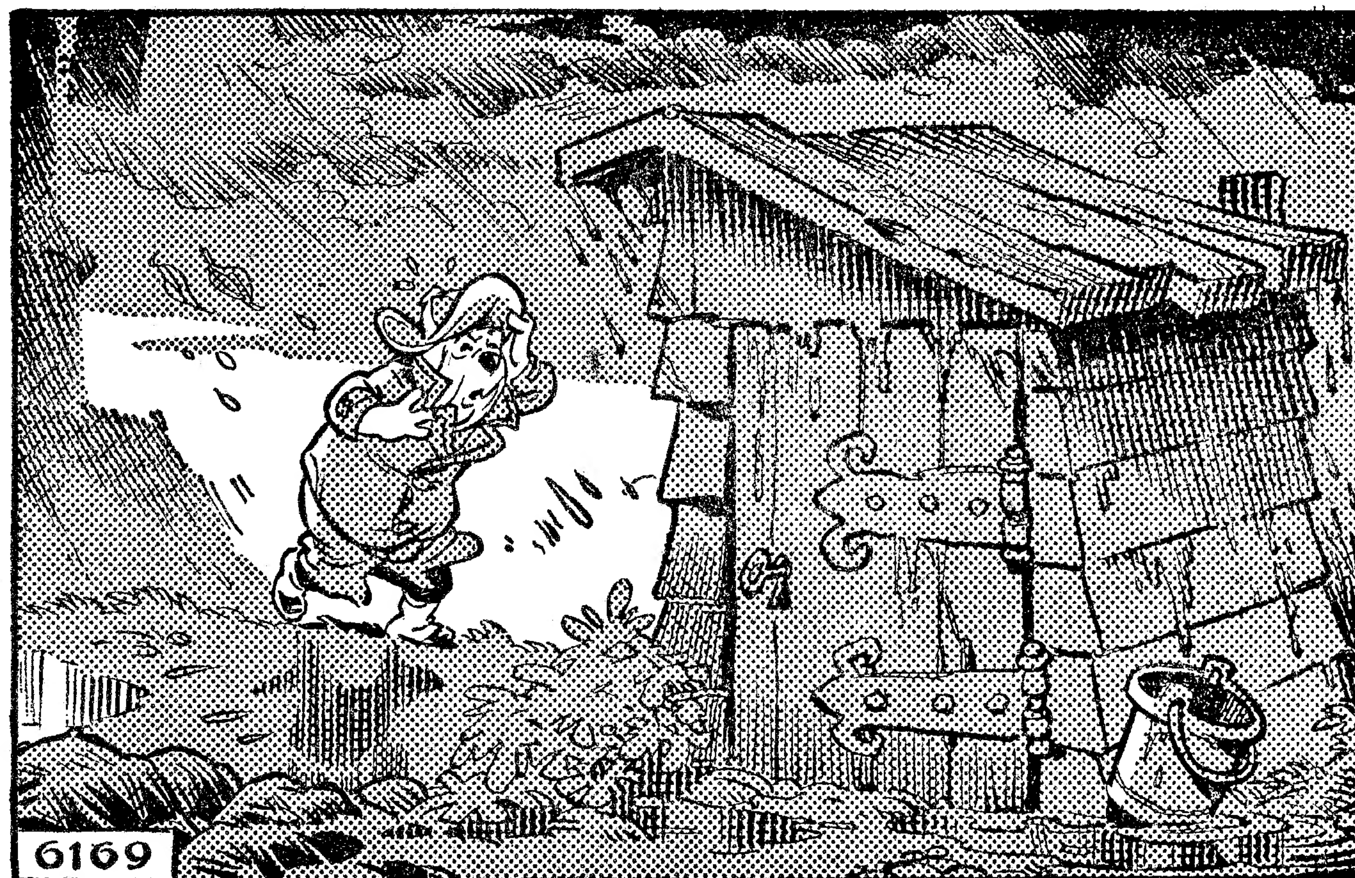
Kwetal hield de pas in en keek zoekend rond. Ze stonden nu in de luwte van een houten schuurtje, en in de verte was een oud, grijs gebouw met torens zichtbaar.

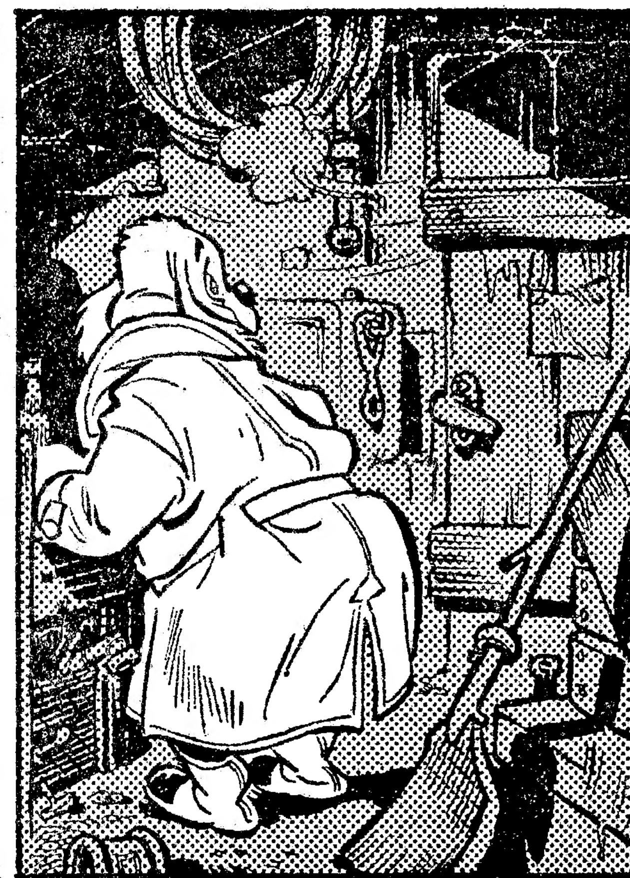
„Achterlaten", zei het ventje opklarend. „Een goed idee! Daar woont Bommel; in zijn buurt kan ik de olorroon veilig achterlaten. En in de lente kan ik hem hier weer ophalen."

Met deze woorden opende hij zijn bagage en trok er een zwaar, langwerpig voorwerp uit, dat hij voorzichtig onder enig onkruid neerlegde. Daarop hees hij zijn tas weer op zijn rug en vervolgde met lichte doch soppende tred zijn tocht. Al spoedig waren de beide mannetjes over een heuvelrug verdwenen en het enige wat er nog van hen restte was de olorroon, die tegen de achtermuur van het schuurtje lag.

Helaas, bij het neerleggen had Kwetal het ding per ongeluk in werking gesteld, en wie zin heeft verder te lezen, zal merken wat de gevolgen daarvan waren......

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

De wind gierde om de torens van Bommelstein en de regen viel in dichte stromen neer. Door dit noodweer bewoog zich de verkouden gedaante van de bediende Joost naar het tuinmanshokje dat achter het huis lag.

„Zeer betreurenswaardig”, prevelde de trouwe knecht, terwijl hij zijn zuidwester wat dieper in de ogen trok. „Toen het zomer was heb ik mijn beste pollepel hier laten liggen. Na de bemesting van de boontjes, als men mij toestaat. En nu ik hem voor de soep nodig heb, moet ik door het noodweer. Het gaat door merg en been. Ach het klimaat is hier arm....”

Zo mopperende en snuffelende opende hij de deur van het schuurtje en stapte binnen. Een lucht van natte aarde en rottend gewas sloeg hem tegemoet en een leeg blikje rolde rammelend voor zijn voeten in de tocht.

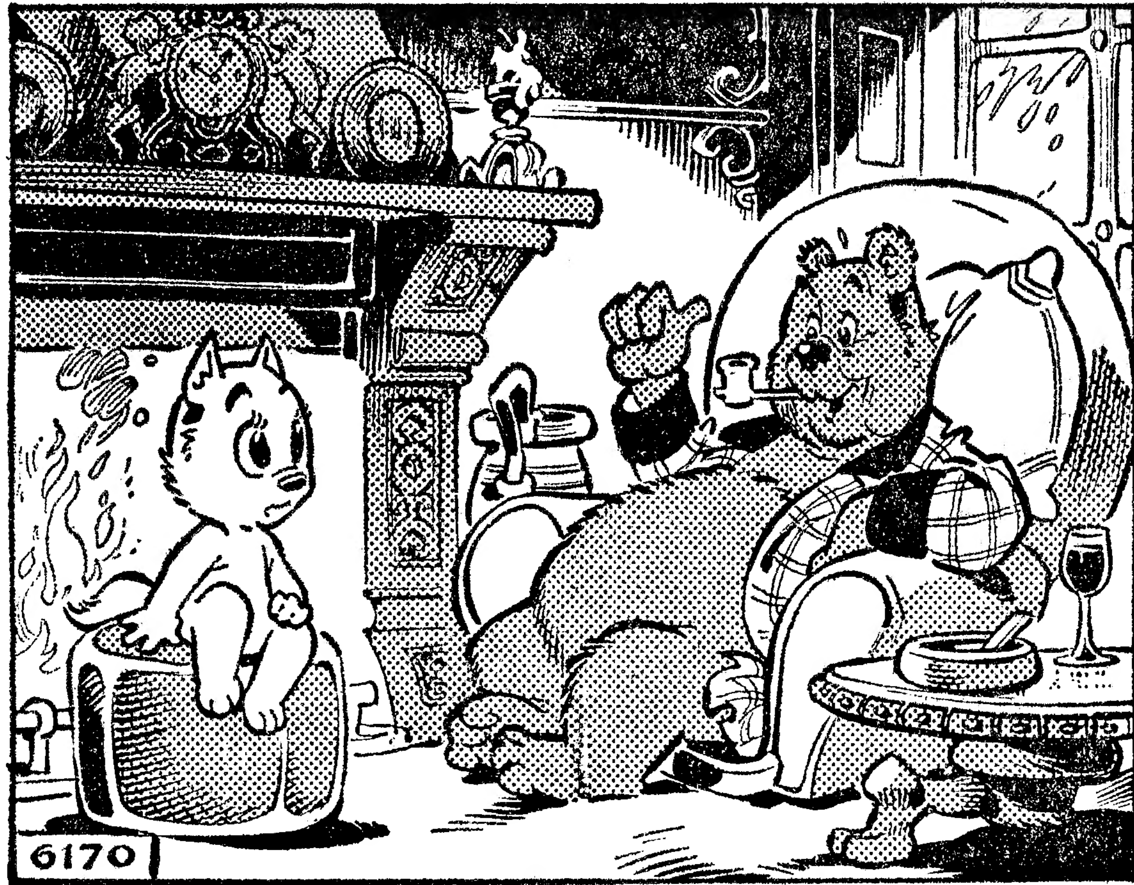
„Het is hier donker”, hernam de bediende. „En wat een bende! Ik had het hier wel eens mogen opruimen voor het invallen van de herfst. Maar hoe gaat dat; men doet wat men kan en zodoende blijft er heel wat liggen.”

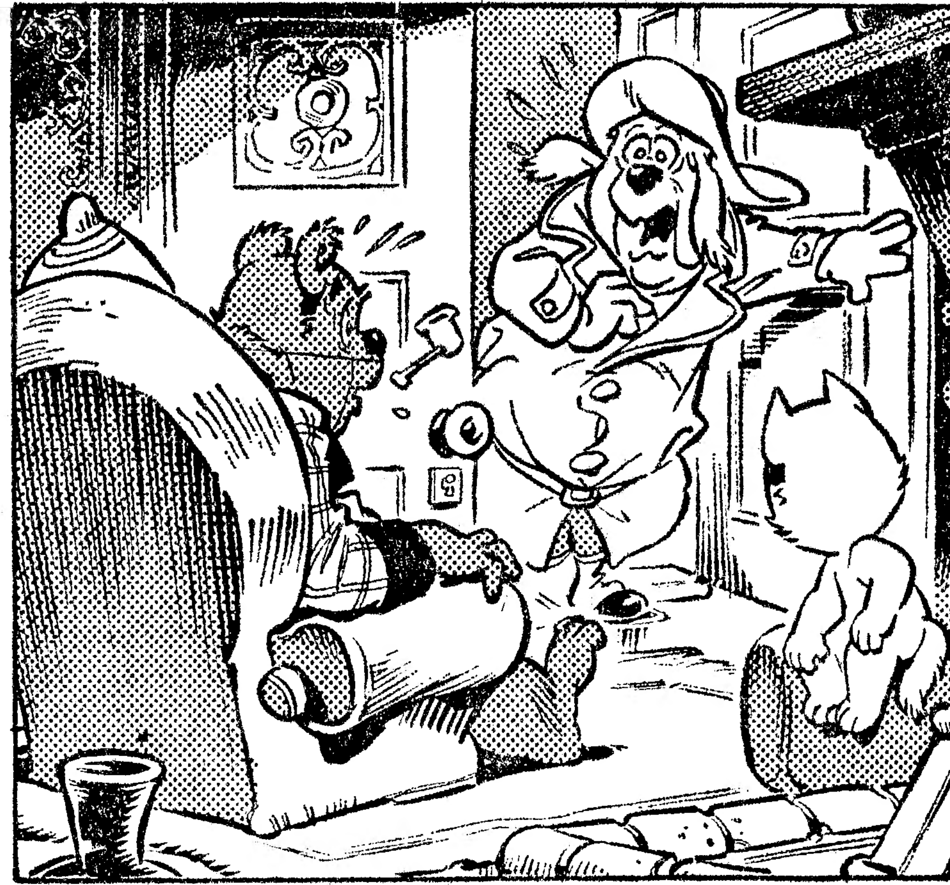
Hij rommelde enige tijd tussen de gereedschappen op de werkbank zonder zijn lepel te kunnen vinden. Ten slotte richtte hij zich op en stapte gehinderd op het gesloten achterdeurtje toe.

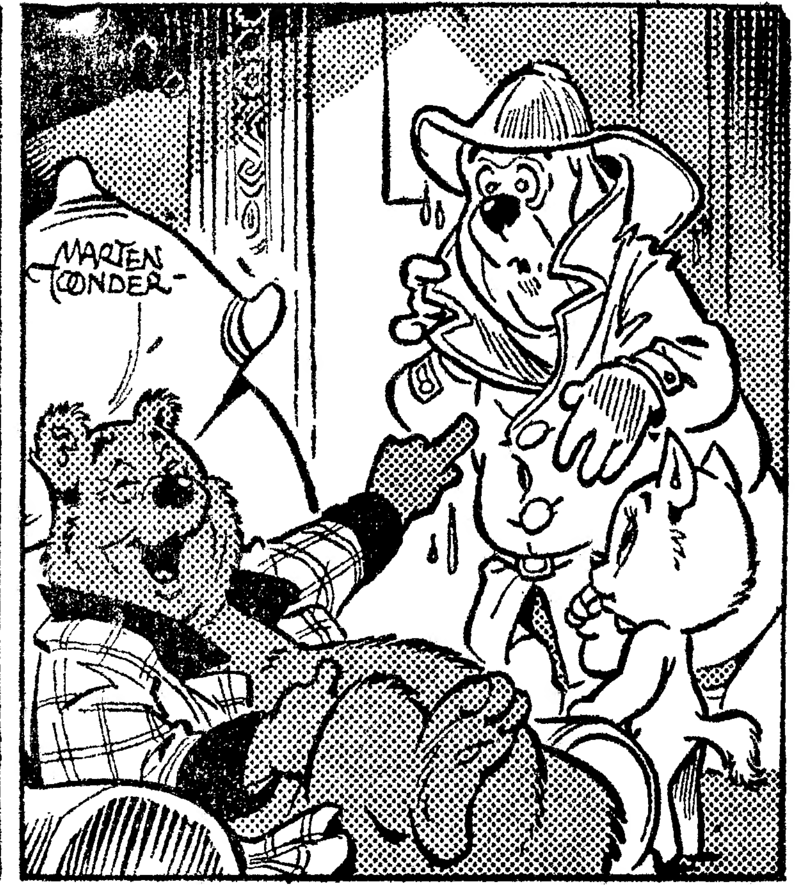
„Het is hier te donker”, prevelde hij. „Het zal wel lelijk tochten, maar een beetje licht moet ik hebben.”

Met deze woorden draaide hij de kruk om, zodat de deur knarsend opendraaide. Tot zijn grote verbazing stond de brave knecht nu plotseling in fel zonlicht. Maar dat was niet het enige, wat zijn bevreemding opwekte. Voor hem strekte zich een onafzienbare vlakte uit, die met vreemde bolvormige gewassen begroeid was....

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6170

De storm blies joelend in de schoorsteen en de regen kletterde tegen de ramen, maar binnen was het warm en gezellig.

Heer Bommel zat behaaglijk in zijn leunstoel voor het vuur. Hij had een glaasje ingeschonken en een pijp opgestoken en hij kortte nu de tijd door Tom Poes leerzame ervaringen uit zijn jeugd te vertellen.

„Vroeger", zo sprak hij, „was alles anders en beter. De zomers waren warmer en de herfst was gevuld met de geur van rijpe appels. Mijn goede vader placht....''

Verder kwam hij niet, want op dat moment werd de deur ruw opengeworpen door de bediende Joost, die druipend en verwilderd binnentrad.

„Excuseer, heer Olivier", zo riep hij uit. „Er ligt een gek land achter het schuurtje, met uw goedvinden."

„Tut, tut", suste heer Ollie. „Alles op zijn tijd. Wanneer de lente komt moet er gewied worden, vrees ik. De distels zijn wat uit de hand gelopen..."

„Dat is het niet!", hernam de knecht. „Het is veel erger!"

Daarop verhaalde hij uitvoerig hoe hij bij het openen van de achterdeur een geheel onbekend uitzicht had aangetroffen.

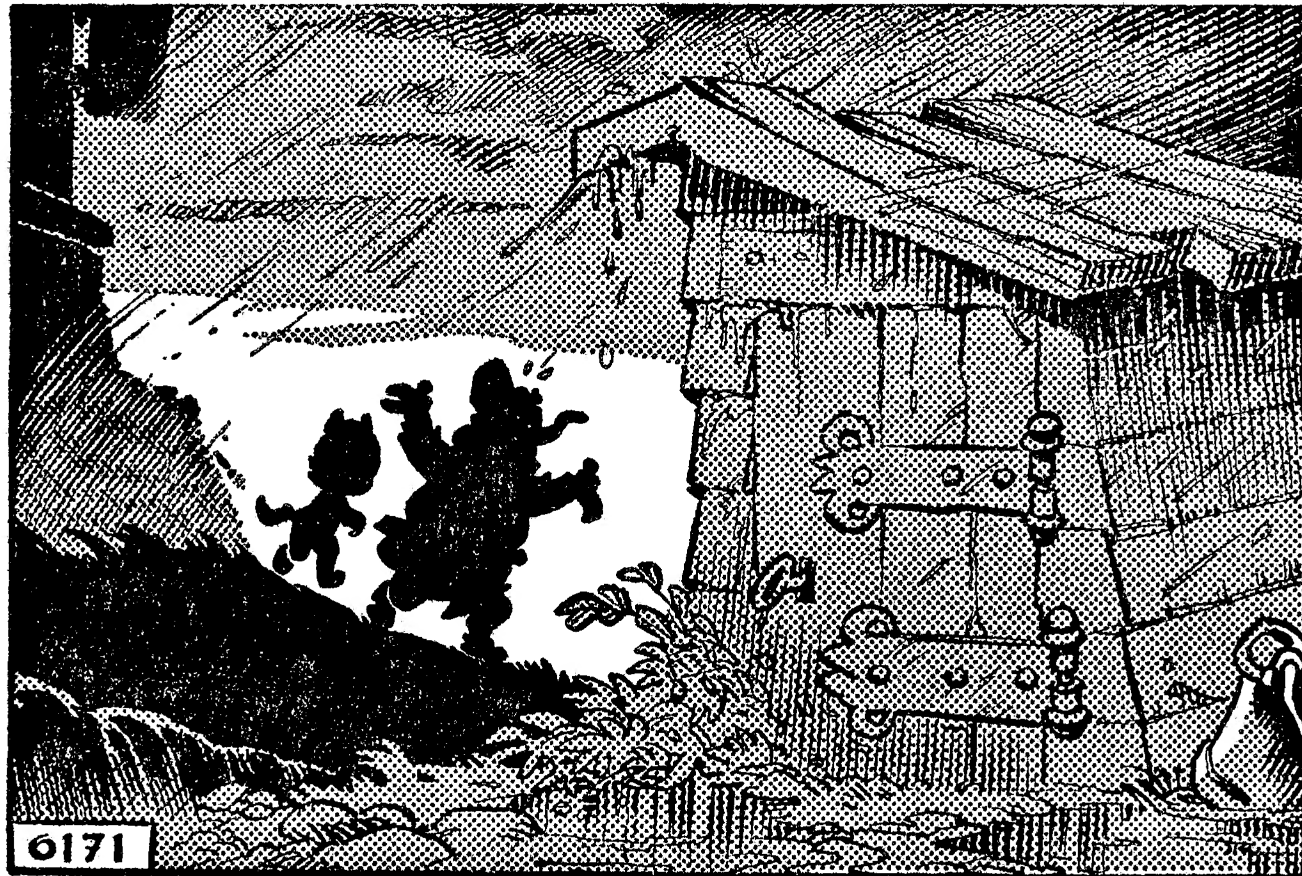
„Gele heuvels met bolle planten", zei hij met schrille stem. „En allemaal zon, als ik zo vrij mag zijn. Het is vreeswekkend.''

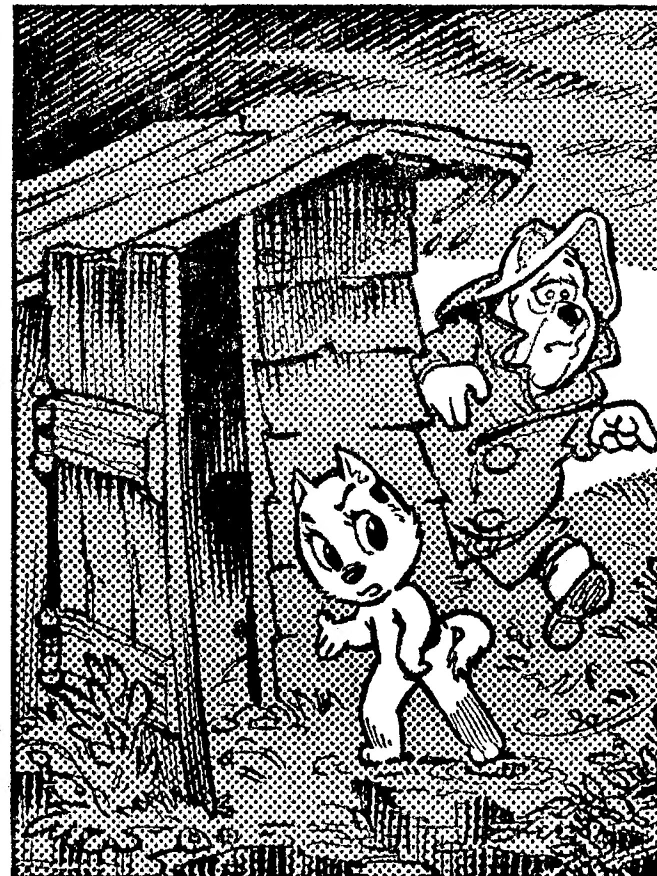
Aanvankelijk keek heer Bommel wat beduusd, doch bij deze laatste woorden barstte hij in een hartelijk gelach uit.

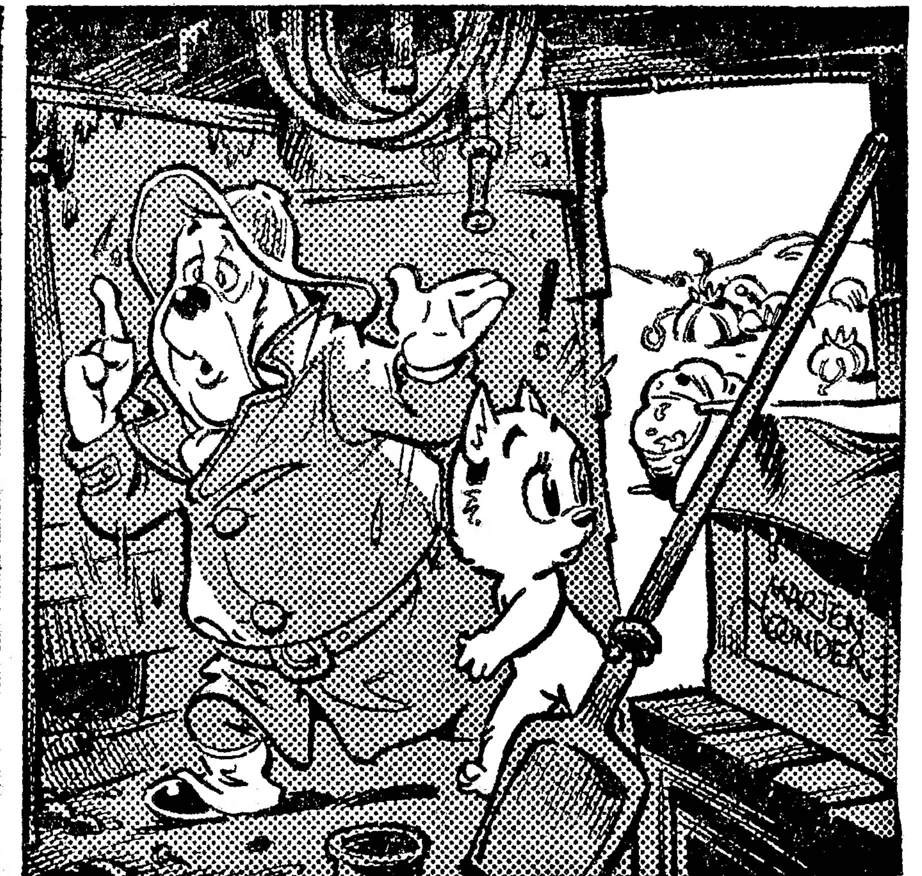
„Haha, die Joost'', riep hij. „Je verkoudheid is naar binnen geslagen. Zon! Wie heeft daar ooit van gehoord? Vroeger, ja, toen was alles anders. Je hebt last van jeugdherinneringen, dat is het!"

„Dat is het niet!'', sprak Joost, zich waardig oprichtend. „Nee, bij de schuur, in uw achtertuin, is iets héél raars aan de hand, wanneer u mij toestaat!"

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Heer Bommel lachte smakelijk om het verhaal van Joost. Maar Tom Poes die nu eenmaal nieuwsgierig van aard is, had er meer belangstelling voor en daarom liep hij met de ontdane knecht mee naar buiten.

„Dat schuurtje bedoel ik”, zei Joost, terwijl hij tegen de wind in de heuvel afdaalde. „Aan de voorkant is alles zoals heer Olivier het heeft aangelegd, met paddestoelen en onkruid en zo. Maar aan de achterkant, jonge heer, daar is alles héél ongebruikelijk!”

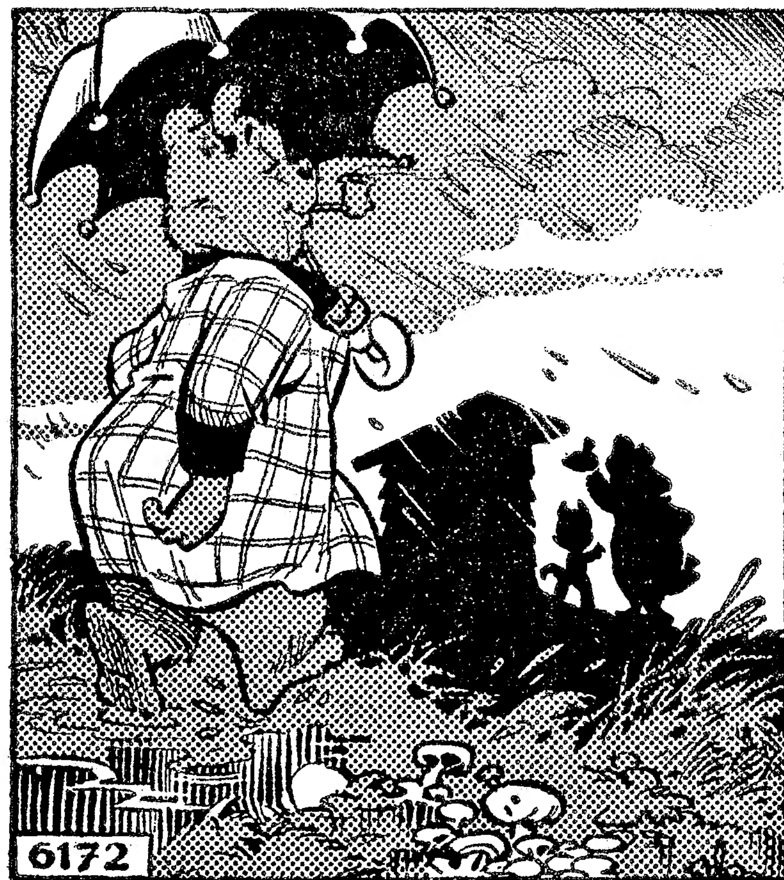
„Hm”, zei Tom Poes. Hij keek een poosje naar het oude gebouwtje en liep er toen onderzoekend omheen. Er was echter niets ongewoons te zien; de wind floot en de regen kletterde en de open achterdeur bewoog zich piepend op zijn scharnieren heen en weer.

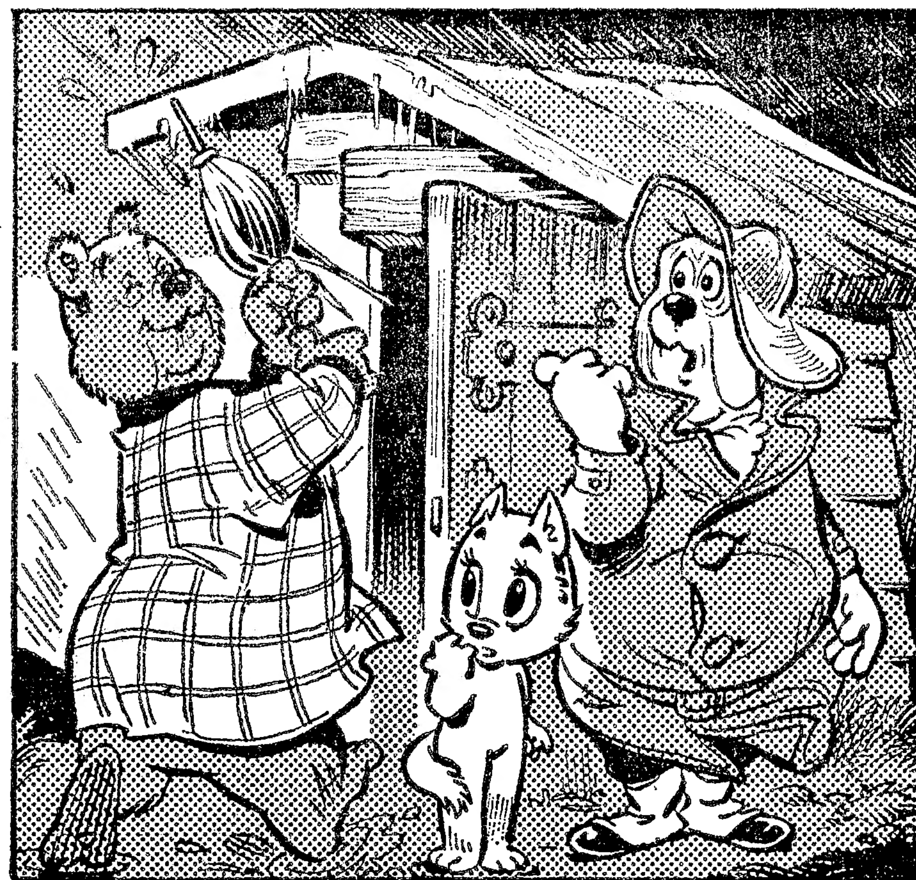
„Ik geloof dat heer Ollie gelijk had”, hernam hij. „Je moet je hebben vergist, ik zie geen gele heuvels met bolle planten.”

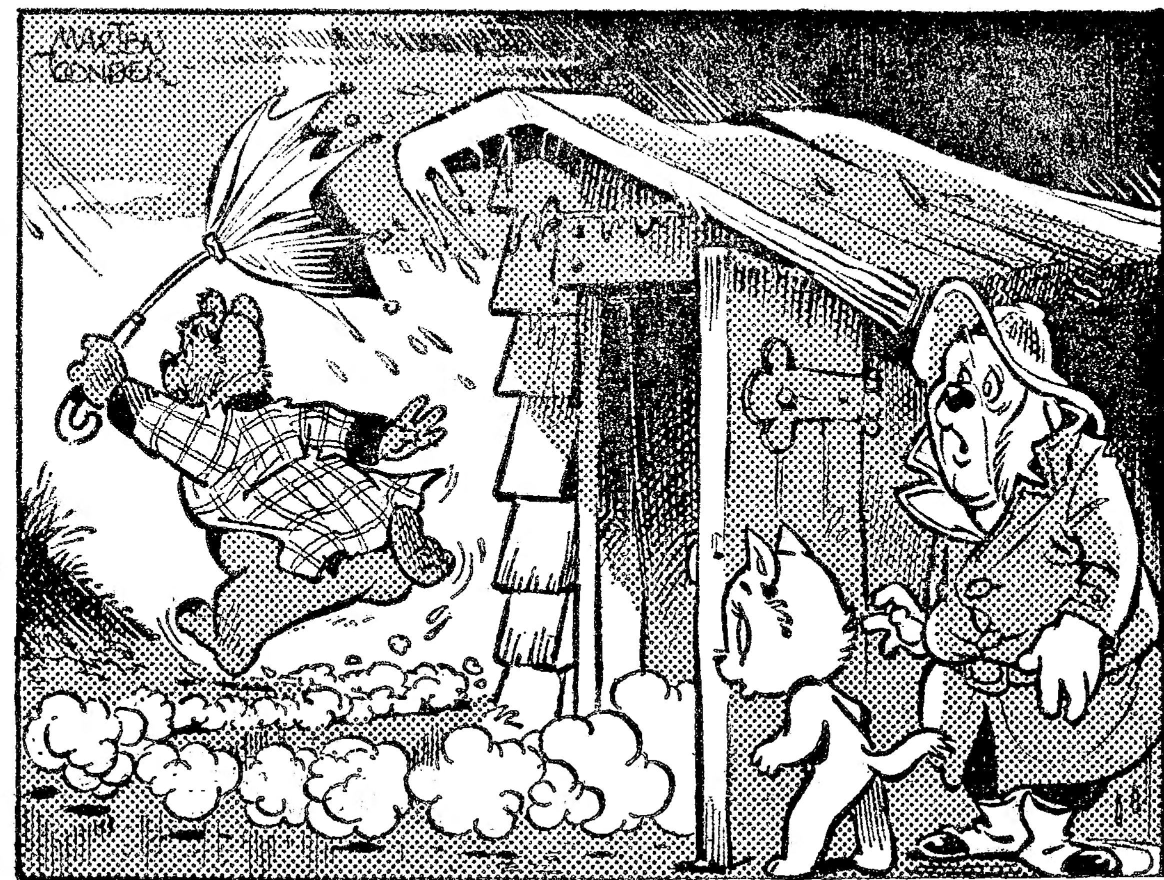
„Ik ook niet”, zei Joost, een beetje uit het veld geslagen. „Maar toch weet ik zeker wat ik gezien heb, met uw welnemen. Er is hier iets vreemds aan de hand.”

Zo pratende was hij het gebouwtje binnengegaan en Tom Poes volgde hem zonder er veel van te begrijpen. Zodra hij echter binnen was viel het hem op, dat er achter hem een warm licht naar binnen scheen en dat de lucht er droog was, als op een warme zomerdag. Verbaasd draaide hij zich om en toen zag hij tot zijn grote verbazing het landschap, dat Joost beschreven had, voor zich liggen.

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6172

Heer Bommel had enige tijd bij het haardvuur op de terugkomst van Tom Poes en Joost gewacht. Toen het echter lang begon te duren haalde hij zijn paraplui uit de kast en begaf hij zich naar buiten om ook eens een kijkje te gaan nemen.

„Wat een weer!", prevelde hij. „Ik kan me voorstellen, dat Joost aan waanvoorstellingen lijdt. Maar toch gaat hij te ver, wanneer hij de zon ziet schijnen; de stakker. Ik zal hem eens een extra vrije middag geven, daar knapt hij misschien van op; in een bioscoop of zo."

Met deze mooie gedachte daalde hij de heuvel af en stapte op het schuurtje toe, dat wankelend in de windstoten stond.

„En?", vroeg hij glimlachend. „Heeft Joost je zijn landschap laten zien, jonge vriend? Heb je ook een zonnesteek gekregen?"

„Kijkt u zelf maar", zei Tom Poes naarbinnen wijzend.

„Door de voordeur", vulde Joost aan. „Niet aan de buitenkant. Van voor naar achter, als ik mij zo mag uitdrukken. Binnendoor, met uw welnemen."

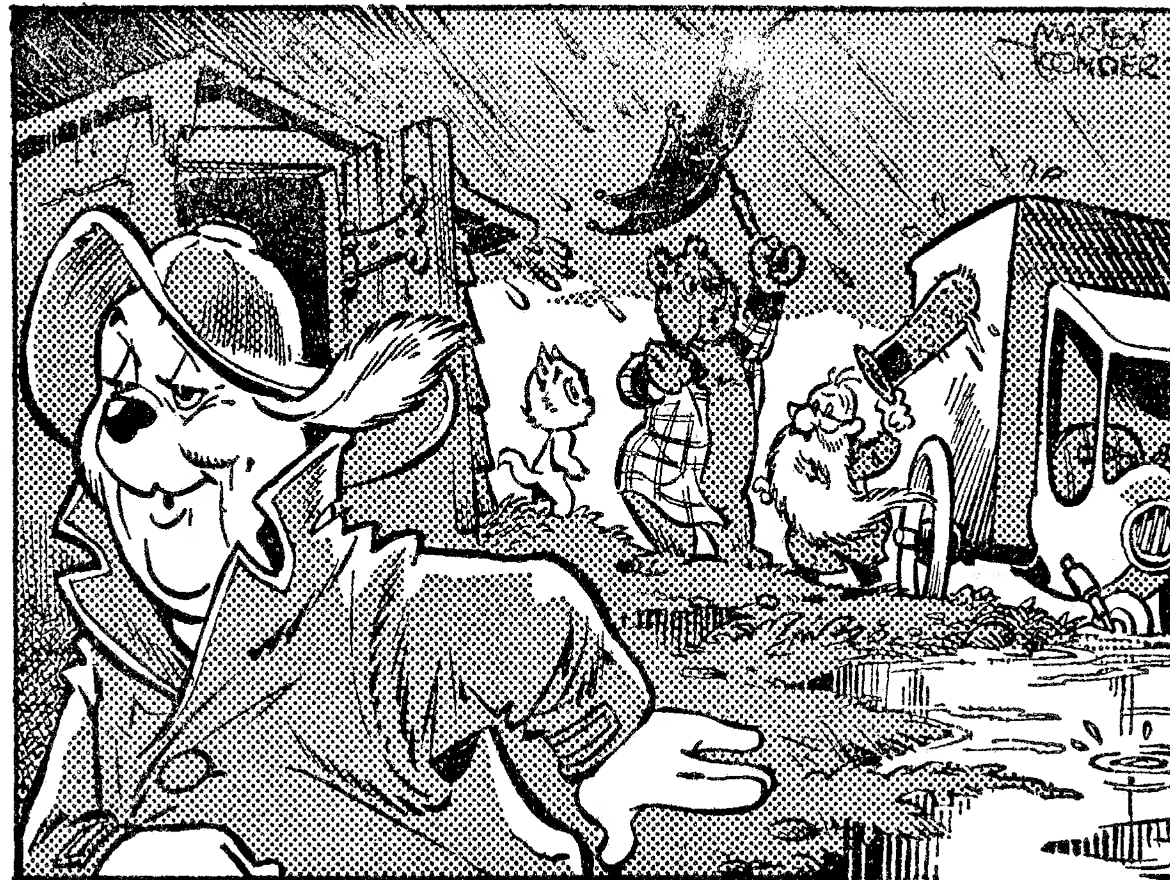
Heer Ollie deed zijn regenscherm dicht en betrad met een gulle lach het tuinmanshuisje. Er klonk enig gestommel in het inwendige en een paar gereedschappen stortten van de planken toen de eigenaar er tegen stootte. Daarop volgde er een korte stilte, die gebroken werd, door een dunne kreet. En daar kwam heer Bommel reeds weer naar buiten rennen met de omgeslagen paraplui boven het hoofd.

„Sta daar niet zo", riep hij met overslaande stem. „Er moet iets gedaan worden. Er ligt een vreemd landschap achter mijn schuurtje."

Met deze woorden stormde hij de heuvel weer op, naar huis terwijl zijn woorden in de wind verwoeien.

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Heer Bommel had het gemeentebestuur opgebeld om met gejaagde stem de vreemde toestand van zijn achtertuin te schilderen. Omdat hij daarop rust noch duur kende, begaf hij zich weer naar buiten, waar hij zich in gezelschap van Tom Poes en Joost bij de voordeur van het schuurtje opstelde. Soms keek hij schichtig achter zich, doch meer dan een korte blik waagde hij niet aan het zonlicht dat door de achterdeur naar binnen spoelde.

Gelukkig kwam er al spoedig hulp opdagen. Het was de gemeente-fenomenoloog professor Prlwytskofski, die in zijn dienstvoertuig het slechte weder trotseerde en aan de voet van de heuvel halt hield.

„Praw", sprak de geleerde. „Wat is dan aan de hand? Men kon mij geen klaar bescheid geven, maar ik heb verstaan dat een onverklaarbare verandering in der landschaps wezen volgetrokken zou zijn."

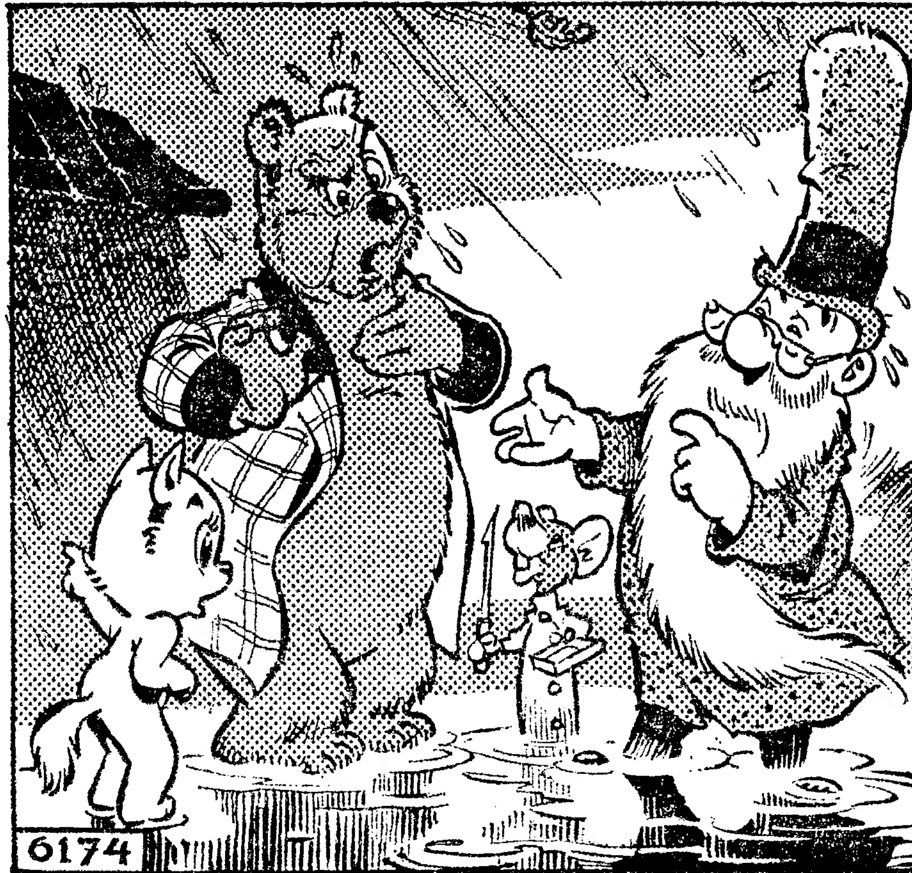
De bediende Joost wachtte niet op de uitleg, die heer Ollie gaf. Hij keerde zich tevreden om en stapte naar huis.

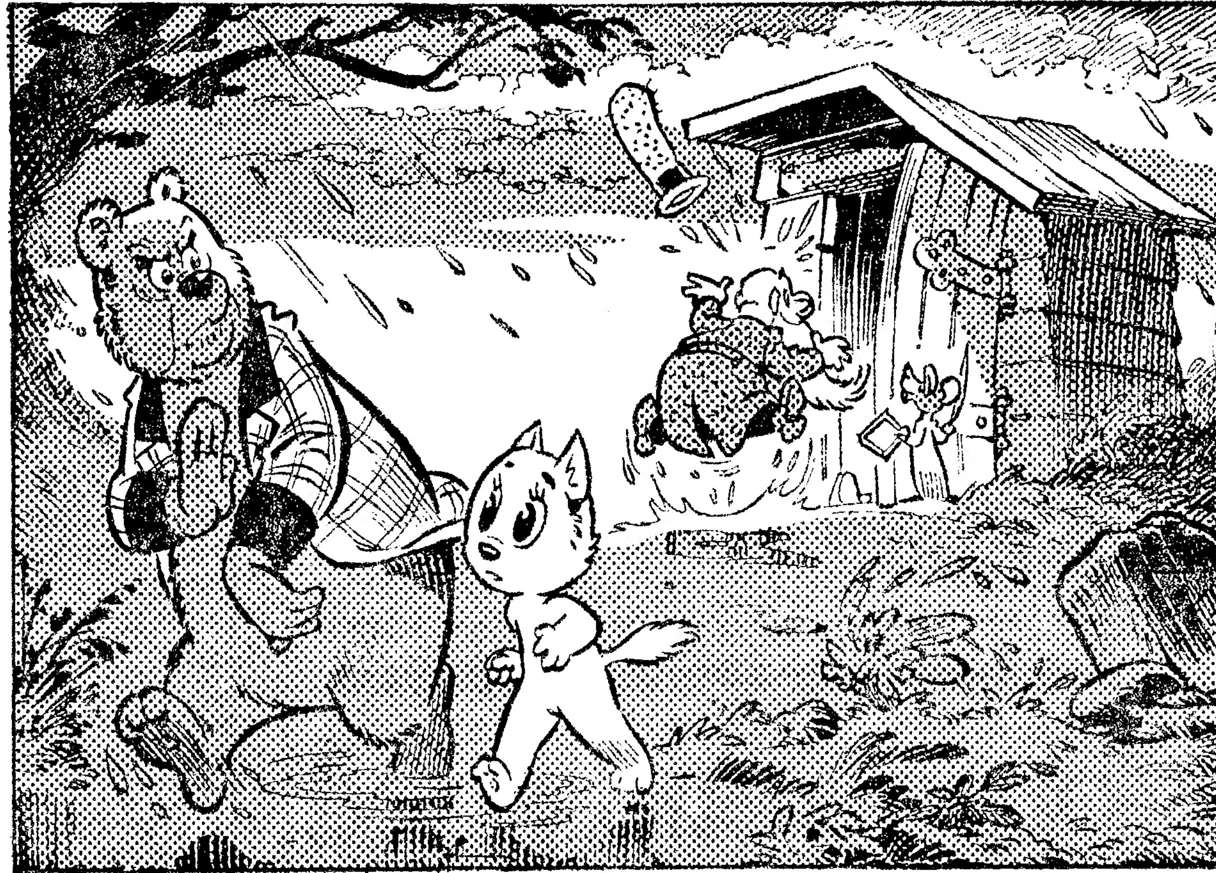
„Nu de wetenschap er zich mee bezig houdt, zal het wel in orde komen!", sprak hij tot zichzelf. „Zo'n prof heeft niet voor niets gestudeerd, als men mij toestaat."

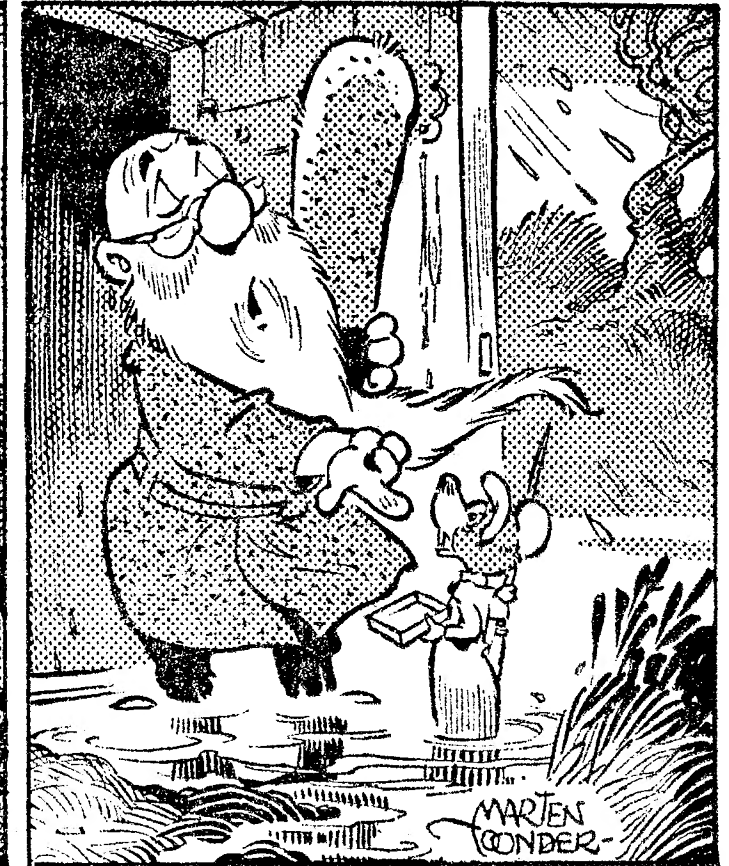
Nu dat bleek waar te zijn. De hoogleraar tilde na heer Bommels verklaring een valiesje uit zijn auto en wendde zich tot de omstanders.

„Een zeer eigendommelijke zaak", zei hij. „Maar goed, der wetenschap moet alles in der oog vatten en uitstrijken wat niet in der vrage komt. Dan blijft datgene overig wat onderzocht worden moet. Daarom zal ik u eerst beiden onderzoeken op alcohol-misbruik en voedselvergiftiging."

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

„Laten wij der zaak wetenschappelijk benemen'', zei de professor. „Ik vang aan met ener bloedproef van de heerschappen. Strekt u een vinger uit, bid ik u, dan zal mijnheer Pieps daaruit een bloedesdrupje prikken!"

„Nee!'', riep heer Bommel schril. „Blijf van mijn vinger af! U komt hier voor het rare uitzicht uit mijn achterdeur en niet voor het glaasje port dat ik gedronken heb!"

„Rust, bid ik u", hernam de geleerde. „Der port kan het zichtvermogen zodanig benevelen, dat men eigendommelijke zaken ziet die gans niet mogelijk zijn. Volgt u me? Daarom wil ik weten of uwe waarnemingen betrouwbaar zijn. Als u nu een ogenblik een vinger uitstrekt..." Doch heer Ollie luisterde niet langer.

„Kijk liever door die deur!", snauwde hij, „dan ziet u zelf wat ik bedoel!" Met deze woorden wendde hij zich om en begon met grote stappen naar huis terug te lopen, gevolgd door Tom Poes. De hoogleraar keek hem een ogenblik hoofdschuddend na en wierp toen een steelse blik in het schuurtje, dat nog steeds openstond. Wat hij daar zag schokte hem hevig, dat was duidelijk.

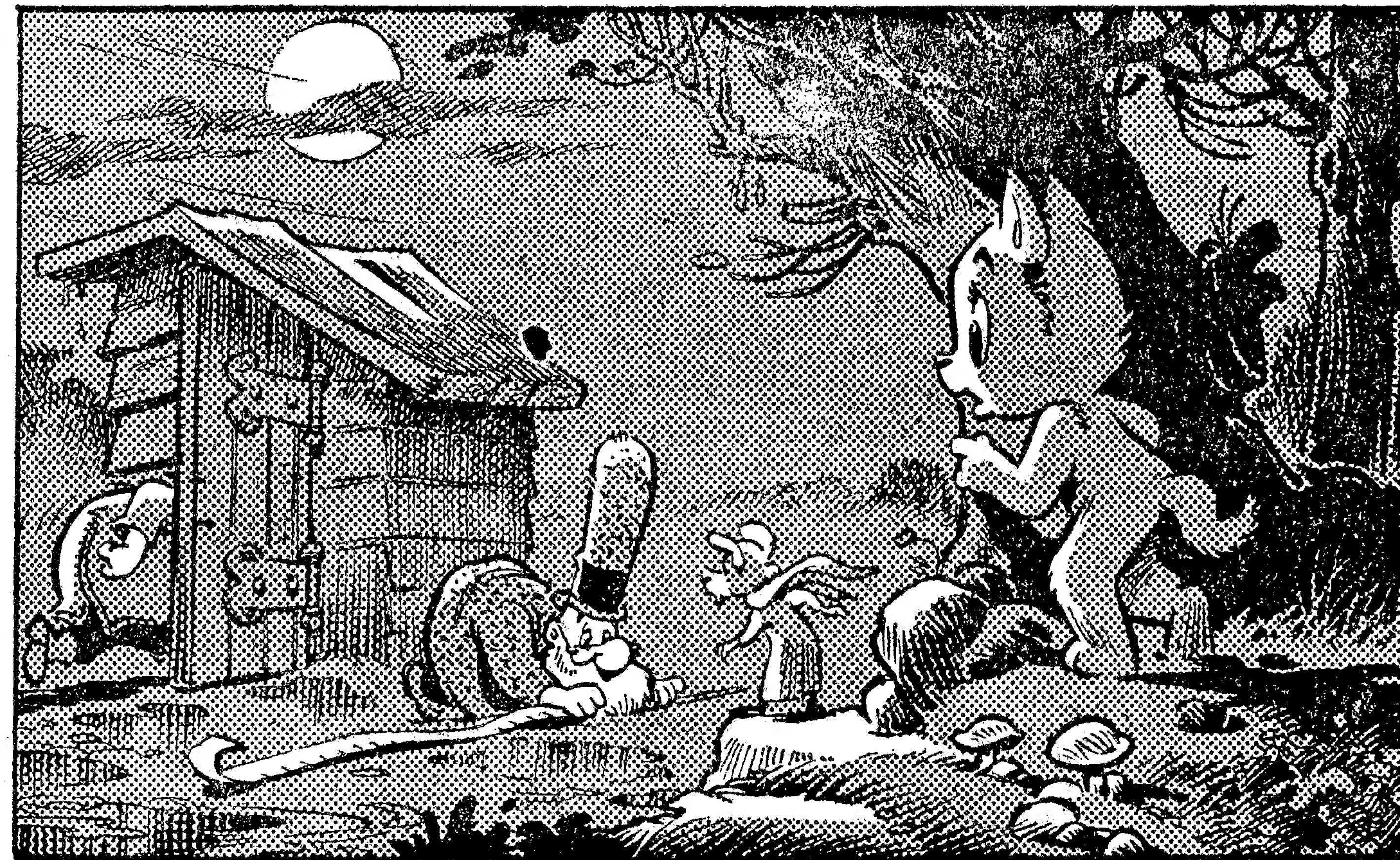
„Praw!!", riep hij met overslaande stem, „tattisj ja niesjtmeugligsj!''

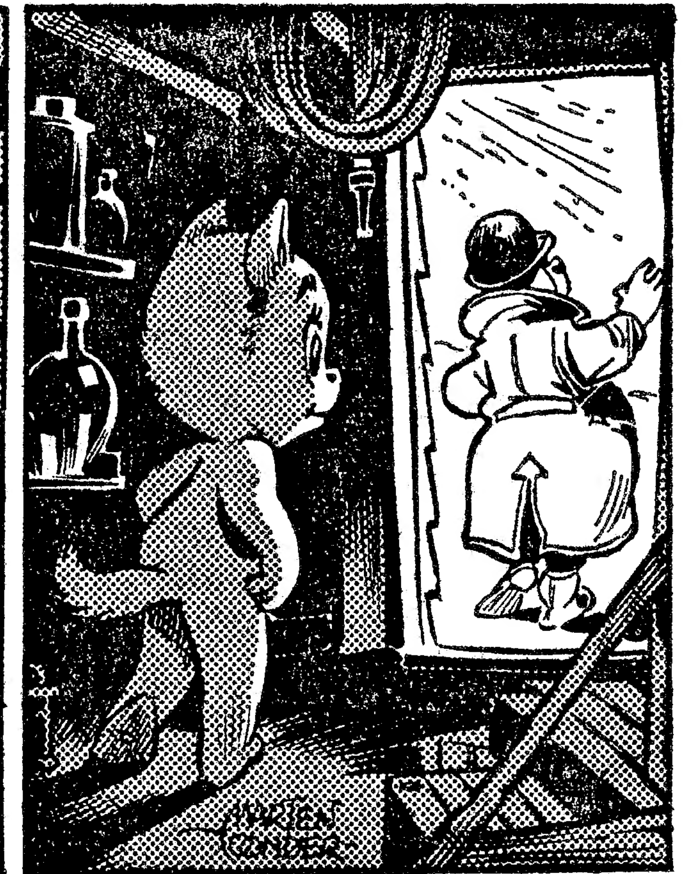
„Wat is er?", vroeg zijn assistent dringend. „Wat ziet u, professor?" De heer Prlwytzkofski herstelde zich met moeite.

„Wij moeten der zaak wetenschappelijk aanvatten", hernam hij bleek. „Ik bid u, aan te vangen met ener bloedproef, mijnheer Pieps. Het gaat er om of mijne waarnemingen betrouwbaar zijn; want ze tonen zich hoogst ongehoord!" Met deze woorden stak hij bevelend een vinger uit, en de assistent gehoorzaamde bevangen.

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

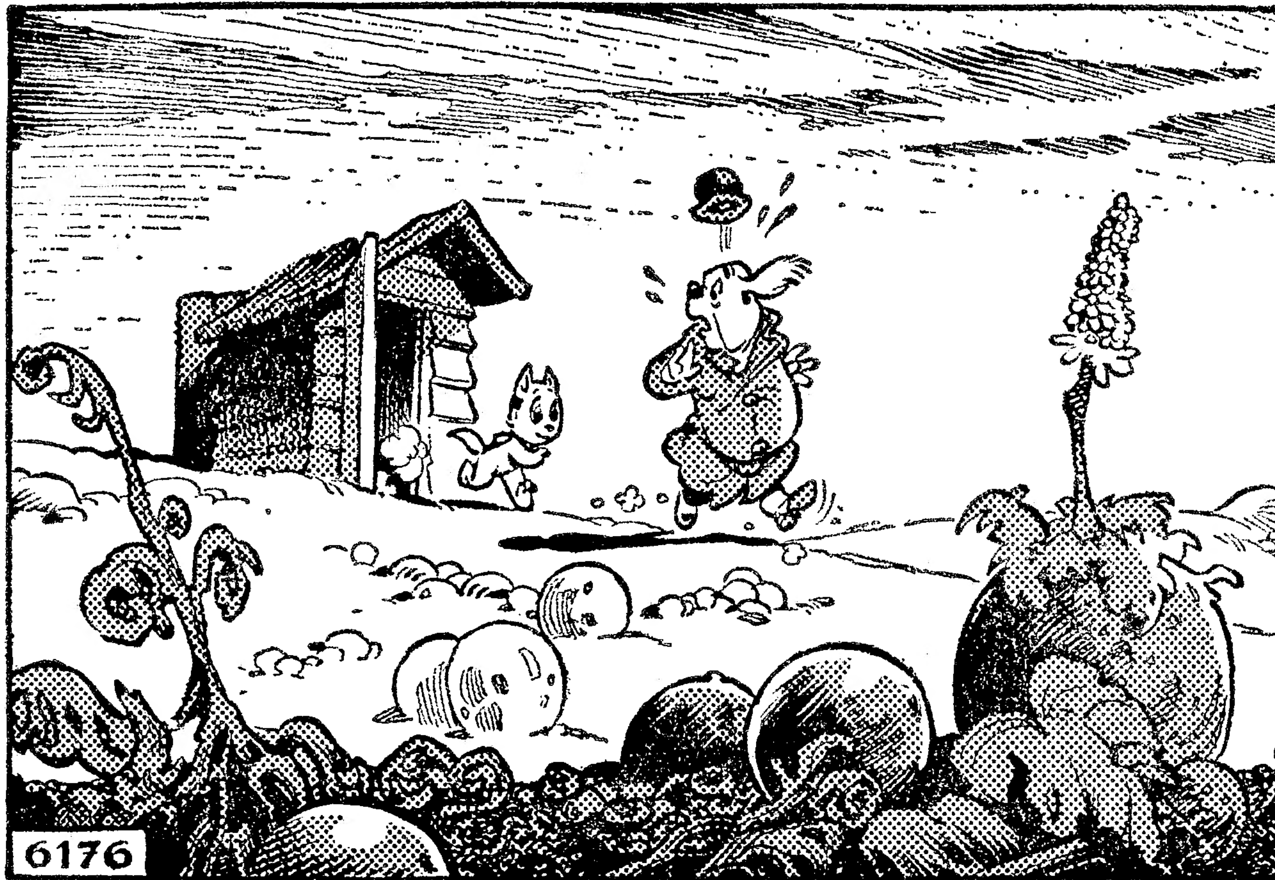
Met het vallen van de nacht nam de wind af en ook de regen hield op. Een vale maan scheen door de wolkenflarden over het drassige landschap — en behalve het geluid van vallende regendruppels heerste er een diepe stilte. Deze werd echter verbroken door het gepiep van een deur, die behoedzaam geopend werd. Het was de bediende Joost, die besloten had om eens een kijkje te gaan nemen in het land achter het schuurtje.

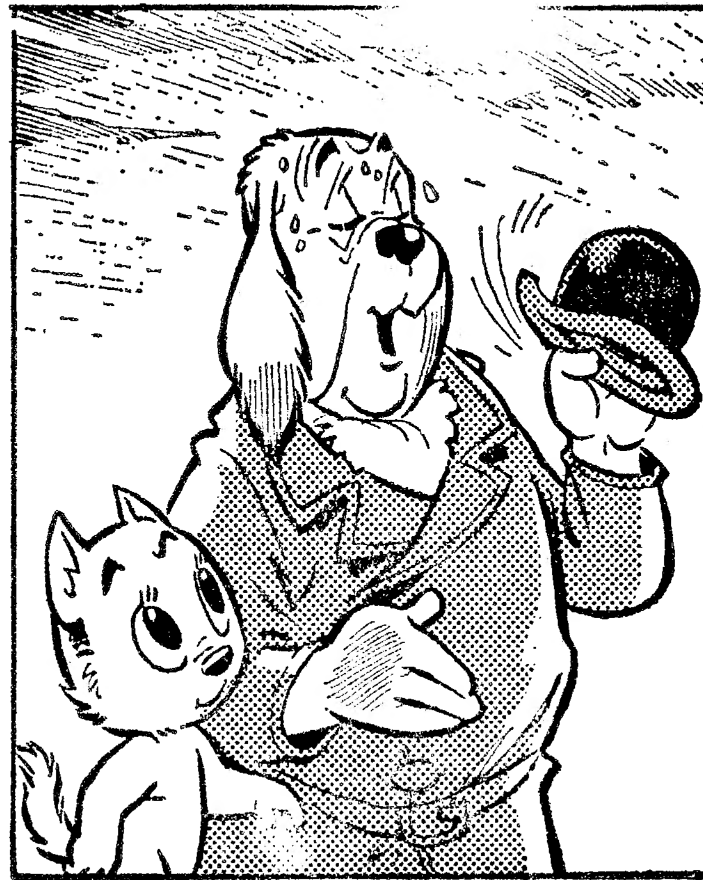
„Het klimaat lijkt me daar beter, als men mij toestaat", mompelde hij zijn kraag opzettend. „Een kort verblijf in de zon zou mijn verkoudheid goed doen. En wie weet wat men daar aan kan treffen; de streek leek mij zo ongerept...." Met deze gedachte sloop hij met een omweg naar het oude gebouwtje. Professor Prlwytzkofski was daar met zijn assistent bezig de grond nauwkeurig op te meten, en hoewel de geleerde geen oog voor zijn omgeving had wilde de knecht in geen geval opgemerkt worden. Toch was er iemand, die hem in de gaten had.

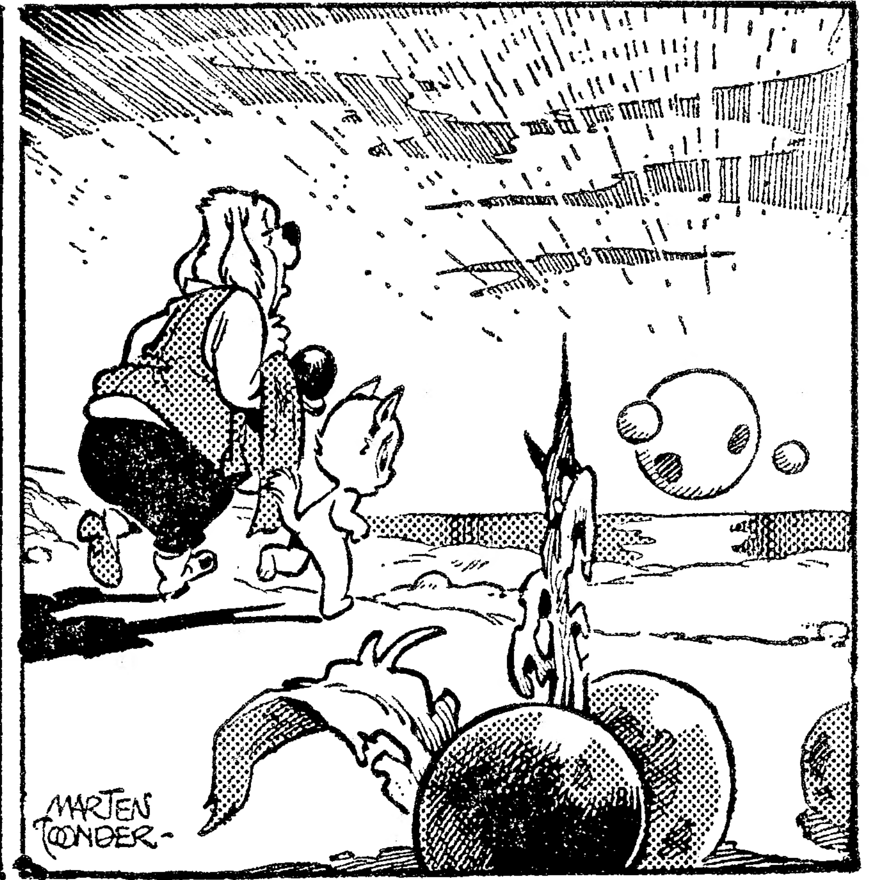
„Daar gaat Joost", dacht Tom Poes, die achter een boom stond toe te kijken. „Zo te zien heeft hij hetzelfde plan als ik had. Hm, nu ja, wat geeft het? Het kan geen kwaad om achter hem aan te gaan." Hij maakte vlug een omtrekkende beweging en slaagde er in om achter de bediende aan in het schuurtje te komen. Daar was het donker, doch door de achterdeur was zonlicht te zien dat warm over gele heuvels scheen. Joost stond daar met opgeheven hand van het uitzicht te genieten.

„Verbazend!", hoorde Tom Poes hem prevelen. „Wanneer heer Olivier er niet was zou ik kunnen menen op vakantie in het zuiden te zijn; net als mijn tante deze zomer."

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6176

Joost ademde diep de droge, warme lucht in en deed aarzelend enige stappen in het vreemde landschap.

„Zeer bevrijdend voor mijn neus, als ik me zo mag uitdrukken", sprak hij tot zichzelf. „En de stilte is vertroostend."

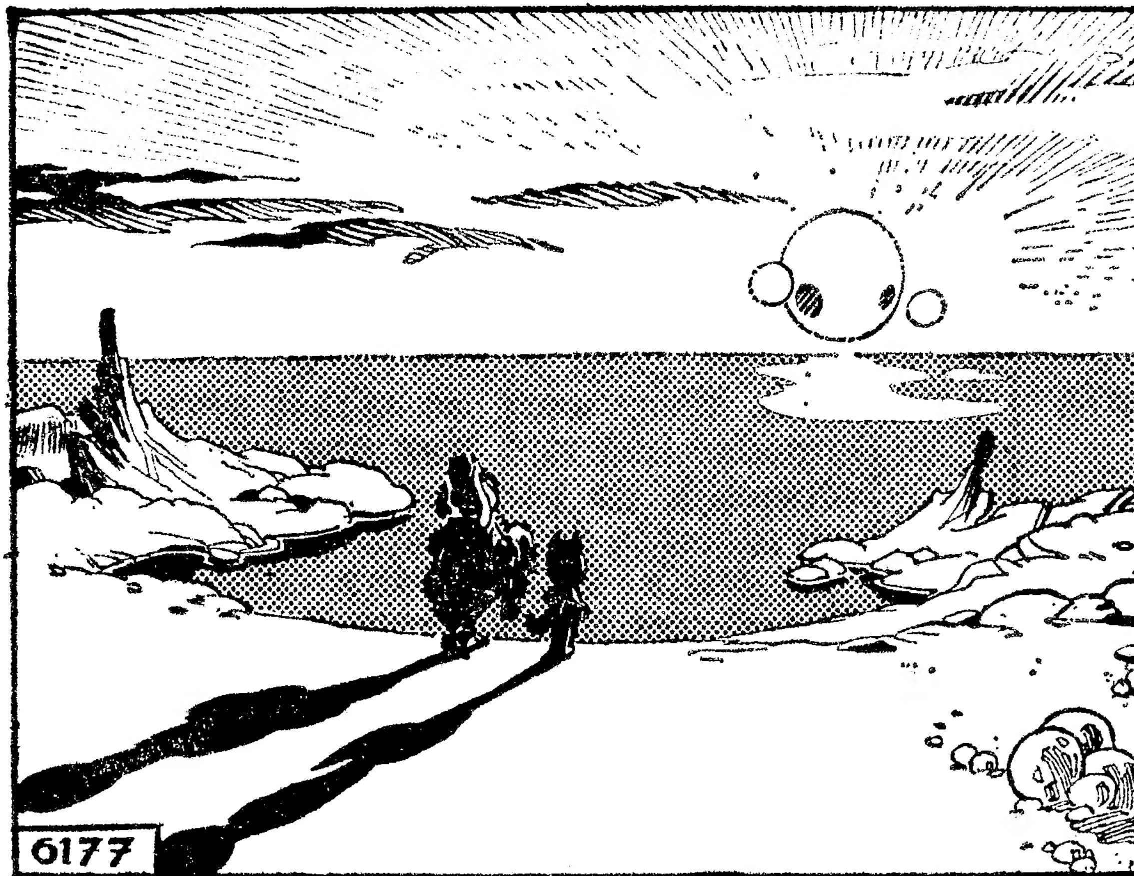
„Ha, die Joost!", riep Tom Poes, die achter hem door het deurtje naar buiten sprong. „Wilde je hier eens een kijkje nemen? Nu, ik ook hoor! Straks kan het misschien niet meer, want je hebt alle kans dat de professor het laat verbieden omdat het onwetenschappelijk is."

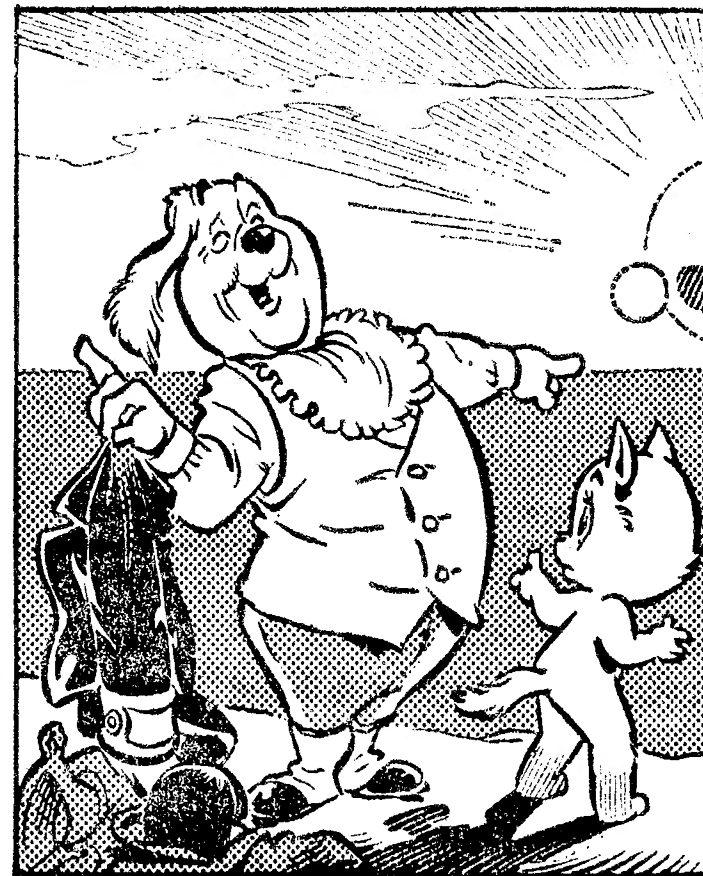
„Foei, u laat me schrikken", zei de knecht. „Maar u hebt gelijk. Een klein uitstapje hier kan toch geen kwaad, dacht ik met uw welnemen. Buiten de werktijden om en in een omgeving waar men niemand in de weg loopt! Het is anders wel raar, jonge heer. Als u achterom kijkt, zult u zien, dat de schuur helemaal alleen in de heuvels staat. Er is zelfs niets van Bommelstein te zien." „Ja, raar", gaf Tom Poes toe. „En omdat het zo raar is wil ik wel eens weten, wat er achter de horizon is. Laten we een beetje doorlopen." Zo deden ze, en een tijdlang stapten ze zwijgend door het mulle zand. Toen begon Joost het echter warm te krijgen. Nadat hij zich met zijn hoed koelte had toegewuifd begon hij zijn regenjas los te knopen. „Als u mij toestaat zal ik in mijn vest verder gaan," verklaarde hij „Het klimaat hier is tropisch, schijnt me toe."

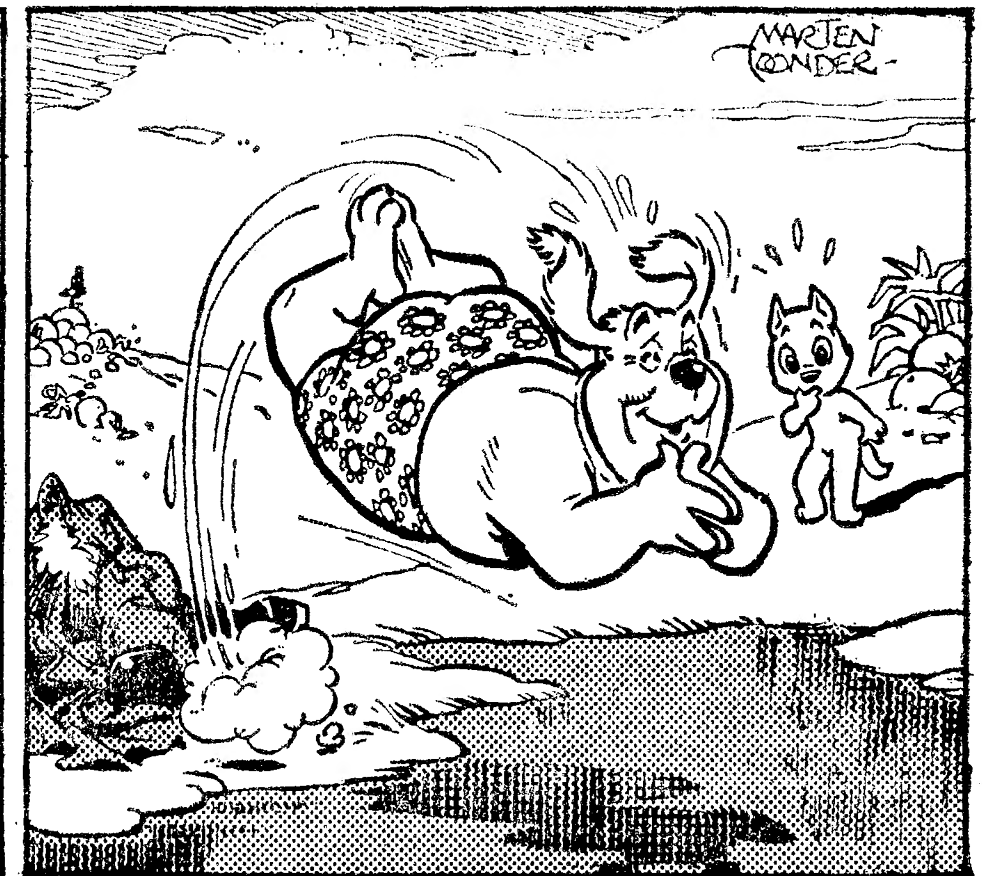
„Geen wonder!", riep Tom Poes uit. „Daar, boven dat meer, staan drie zonnen, zie je wel? Hoe is dat mogelijk?"

„Ik weet het niet", gaf de bediende toe. „Mijn tante begeeft zich wel eens naar het zuiden, in augustus. Maar daar is slechts één zon, heb ik horen verluiden."

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6177

Tom Poes en Joost liepen door het stille landschap naar het meer toe en bleven aan de oever staan. De drie zonnen wierpen hun laatste stralen over de rimpelloze oppervlakte en enige groenige wolkjes dreven zachtjes langs het zwerk.

„Het is hier avond", zei Tom Poes na een poosje.

„Toch is het nog warm", meende Joost, terwijl hij zijn jassen naast zich in het zand wierp. „En al dit water biedt een verfrissende aanblik. Het noodt tot een bad, als ik zo vrij mag wezen."

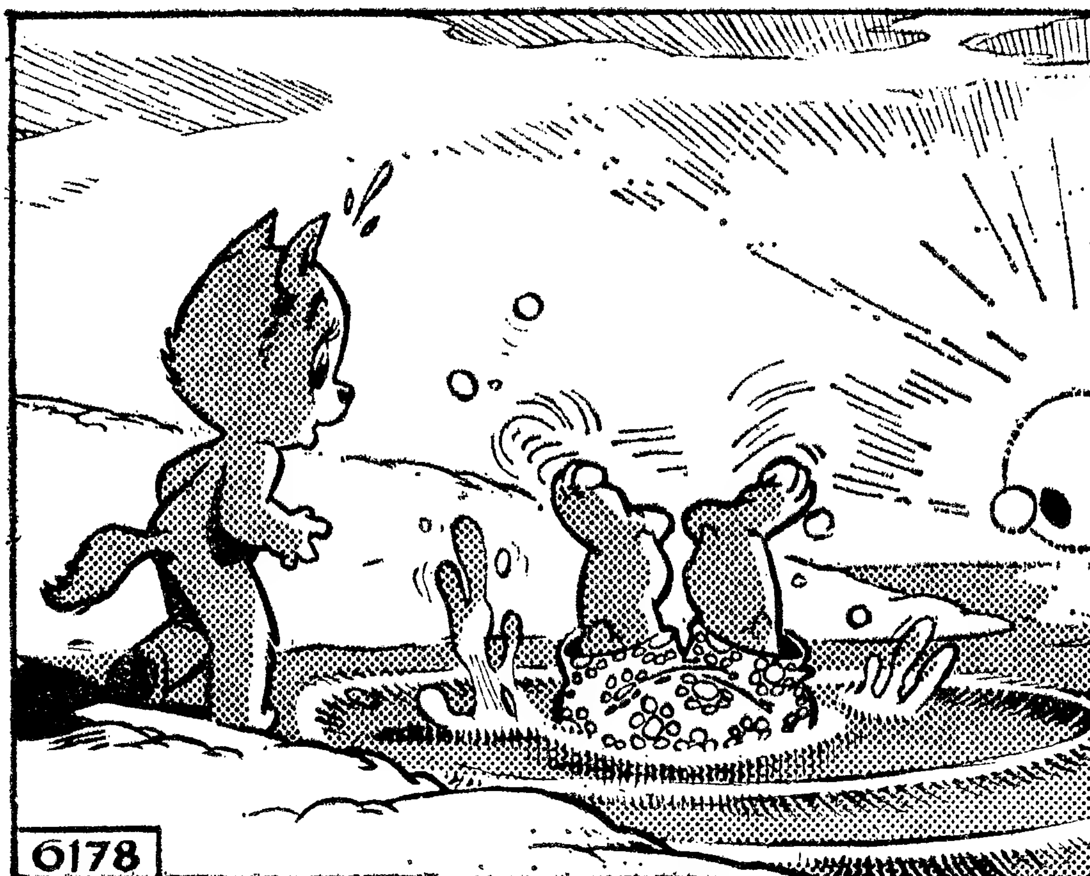
„Hm", zei Tom Poes een beetje aarzelend. „Pas op, We kennen de gevaren hier niet, en bovendien zal het direct wel donker worden."

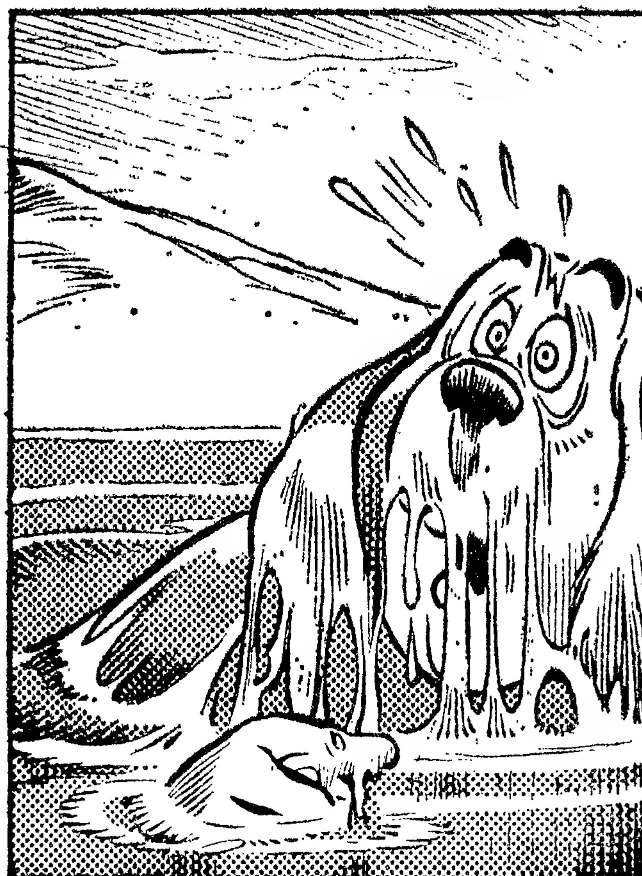
„Een klein badje", hernam de knecht. „Daarmee doe ik niemand kwaad zeg ik altijd maar, met uw welnemen. En de gevaren hier zullen wel meevallen, wanneer ik zo eens om me heen kijk."

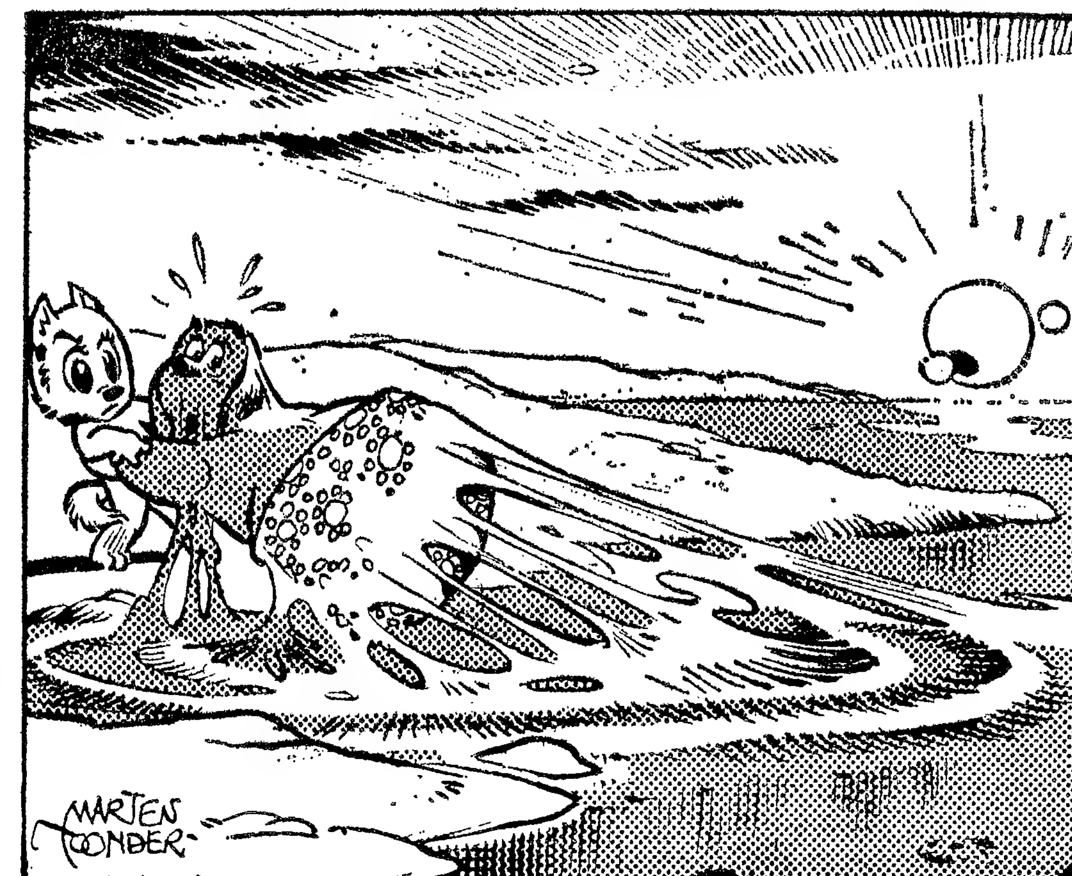
Zo sprekende schoot hij snel uit de kleren, die hij netjes op een stapeltje legde, en trad veerkrachtig op het meer toe. Tom Poes, die niet van water houdt, en bovendien voorzichtig van aard is, keek wantrouwig naar de fraaie duikhouding die de bader aannam.

„Veel gevaar is er niet te zien", gaf hij toe, „maar deze hele zaak is nu eenmaal vreemd. Ik weet niet of dit nu wel verstandig is...." Joost luisterde echter niet; gekleed in zijn gebloemde onderbroek sprong hij glimlachend in het nat....

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6178

Joost nam een fraaie duikhouding aan en sprong met een glimlach in het meer. Nu bleek echter, dat Tom Poes gelijk had gehad met zijn bedenkingen.

De trouwe knecht schoot niet als een vis het water in, nee, hij gleed slechts langzaam naar beneden en ten slotte bleven zijn benen rechtop naar boven steken. Een trage rimpel vormde zich om zijn gestalte en de druppels die hij opwierp waren dik en kleverig, alsof hij in pap gesprongen was.

„Daar heb je het nu al", dacht Tom Poes geschrokken.

„Dit meer bestaat helemaal niet uit water! Het is heel wat anders: wie weet wat!" Voordat hij echter te hulp had kunnen schieten maakte de bediende enige moeizame spartelingen en bracht zodoende het gelaat boven de oppervlakte. Maar wat zag het er uit! Geleiachtige draden verbonden zijn trekken op stuitende wijze met het nat en de woorden die hij uitbracht waren nauwelijks verstaanbaar.

„Hlp!", riep hij met gesmoorde stem. Kplak! Ksjitfasjt! Kwilleruitsj!"

Tom Poes stak hem snel een hand toe en zonder te letten op de lijmerige massa die de beklagenswaardige knecht bedekte trok hij hem langzaam op de oever.

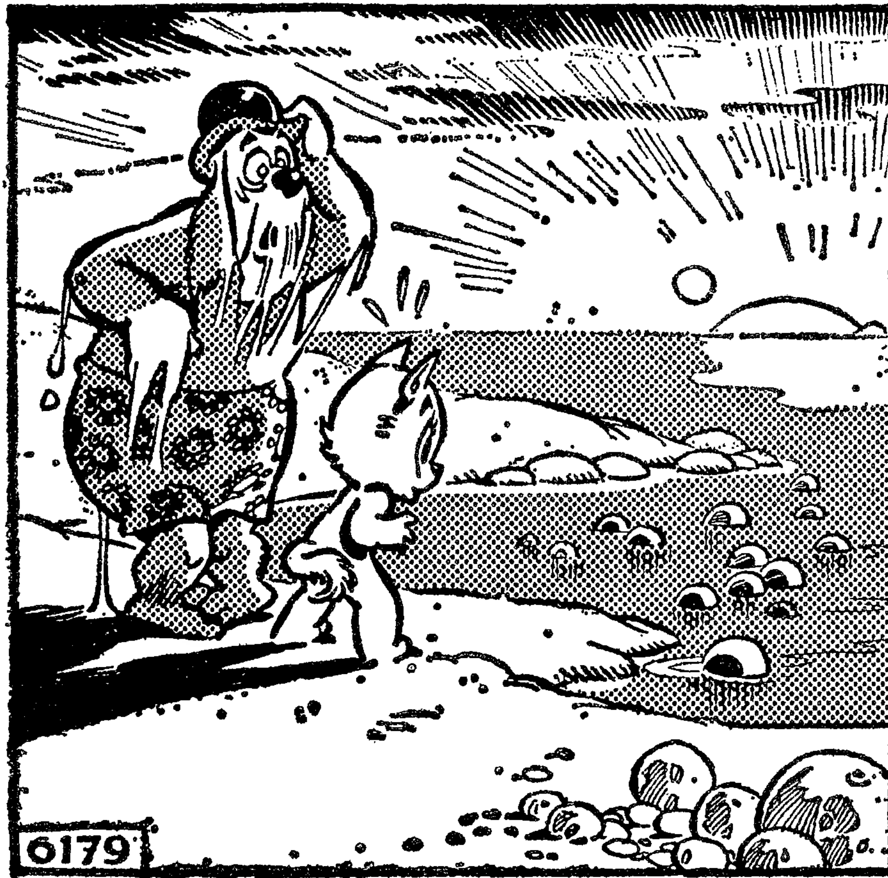
Dat was een heel karwei; de drie zonnen waren reeds bijna onder toen Joost eindelijk op het droge lag.

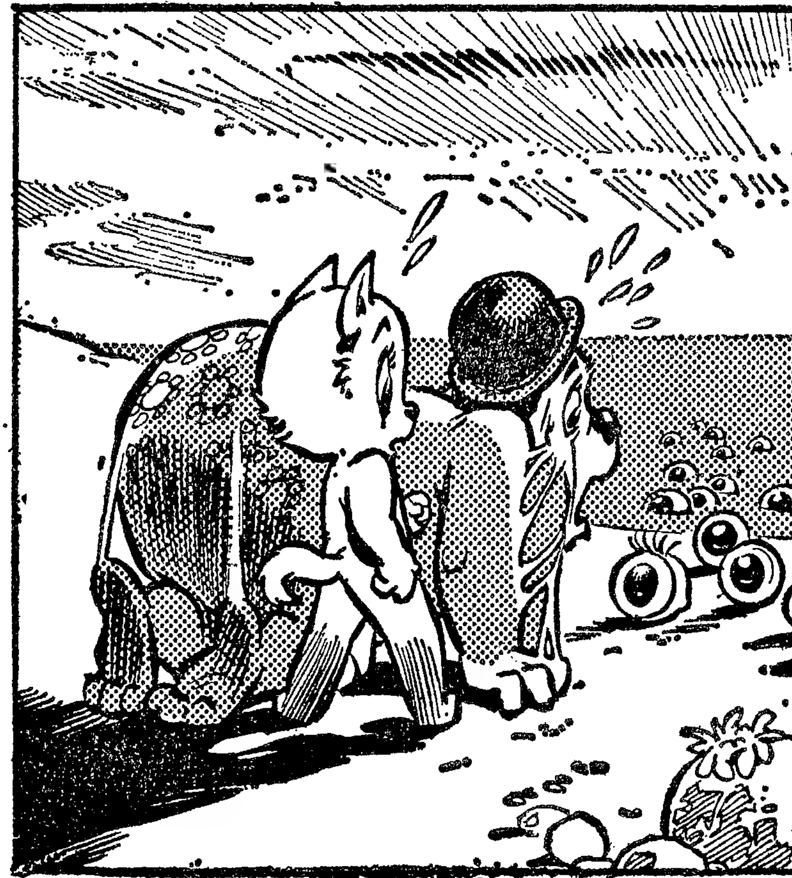
„Hoe voel je je?", vroeg Tom Poes hijgend. „Doet dat spul geen pijn? Is het niet branderig, of zo?"

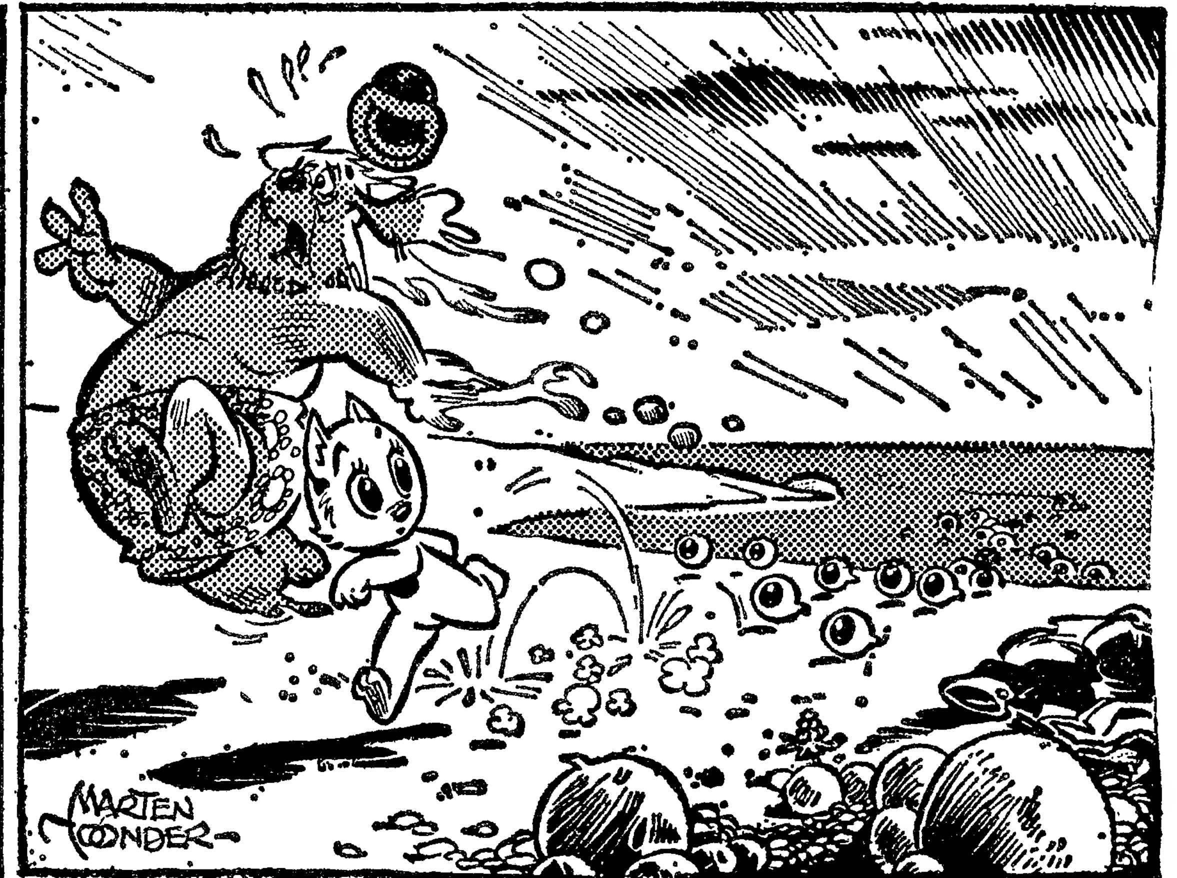
„Neej", prevelde de bediende met verplakte mond. „Tisj zoalsj stijjfsjel; koel maaj hoogsjt onfjisj, askmesjo mag uitdjukken".

Hij zou echter al spoedig merken, dat het toch nog iets anders was dan stijfsel...

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6179

Joost veegde zo goed en zo kwaad als dat ging de kleverige draden een beetje van zich af en plaatste toen zijn hoed op de kleverige schedel.

„Hoogst betreurenswaardig, jonge heer", sprak hij moeilijk. „Het spijt me, dat ik mij in deze toestand aan u moet vertonen. Maar ik wist van te voren niet, dat dit bad zo weinig verfrissend zou zijn, als u mij toestaat."

„Hm", zei Tom Poes. Hij had niet geluisterd, want een beweging in het meer trok zijn aandacht. Aan de oppervlakte vormden zich bobbeltjes die langzaam naar de kant dreven. De duisternis viel nu snel maar toch was duidelijk te zien, dat het daar niet bij bleef.

„Kijk eens!", riep hij uit, „ze komen aan land!"

Joost staakte het verwijderen van zijn bedrading en wierp een verwilderde blik op het verschijnsel. Daarop hurkte hij neer om het beter te kunnen bekijken en toen hij dat enige tijd gedaan had stiet hij een gesmoorde kreet uit.

„Ze kijken!", bracht hij uit. „Ze kijken terug, met uw welnemen."

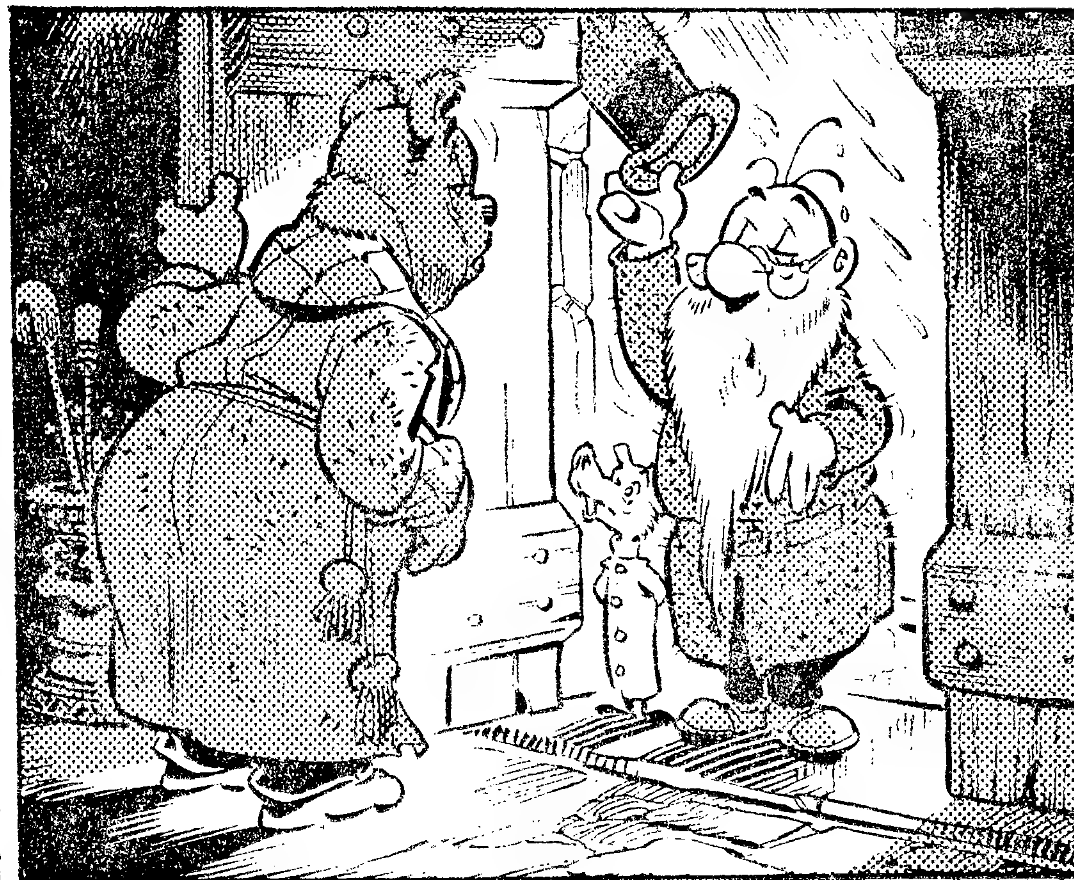
Nu, dat had Tom Poes ook al gezien. De doodstille omgeving en de schemering begonnen hem trouwens te drukken en ineens had hij er genoeg van.

„Het zijn ogen", riep hij, terwijl hij het op een lopen zette. „En ze bewegen. Ik weet niet wat het is, Joost, maar we kunnen beter naar huis gaan!"

Joost had die raad niet nodig, hij was reeds met hoge sprongen onderweg, zonder aan zijn livrei te denken.

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6180

Heer Bommel werd de volgende morgen gewekt door de bel, die schril door het stille huis snerpte. Hij sloeg moeilijk de ogen op en wierp een blik op het venster, waar een vaal morgenlicht door neergutsende regenvlagen gloorde, terwijl de wind door de kieren joelde. Geen wonder, dat hij zich haastig onder de dekens wilde terugtrekken. Maar de bel rinkelde voort op dringende wijze zodat heer Ollie met een zucht rechtop ging zitten.

„Waar is Joost toch?", prevelde hij klaaglijk. „Wat zijn dit voor toestanden, na een nacht vol kwade dromen? Krijgt een heer dan nooit eens rust?" Zo mopperende schoot hij een kamerjas aan en begaf zich naar beneden om de voordeur te openen. Daar stond professor Prlwytzkofski, die beleefd zijn doorweekte hoed afnam en goede morgen wenste.

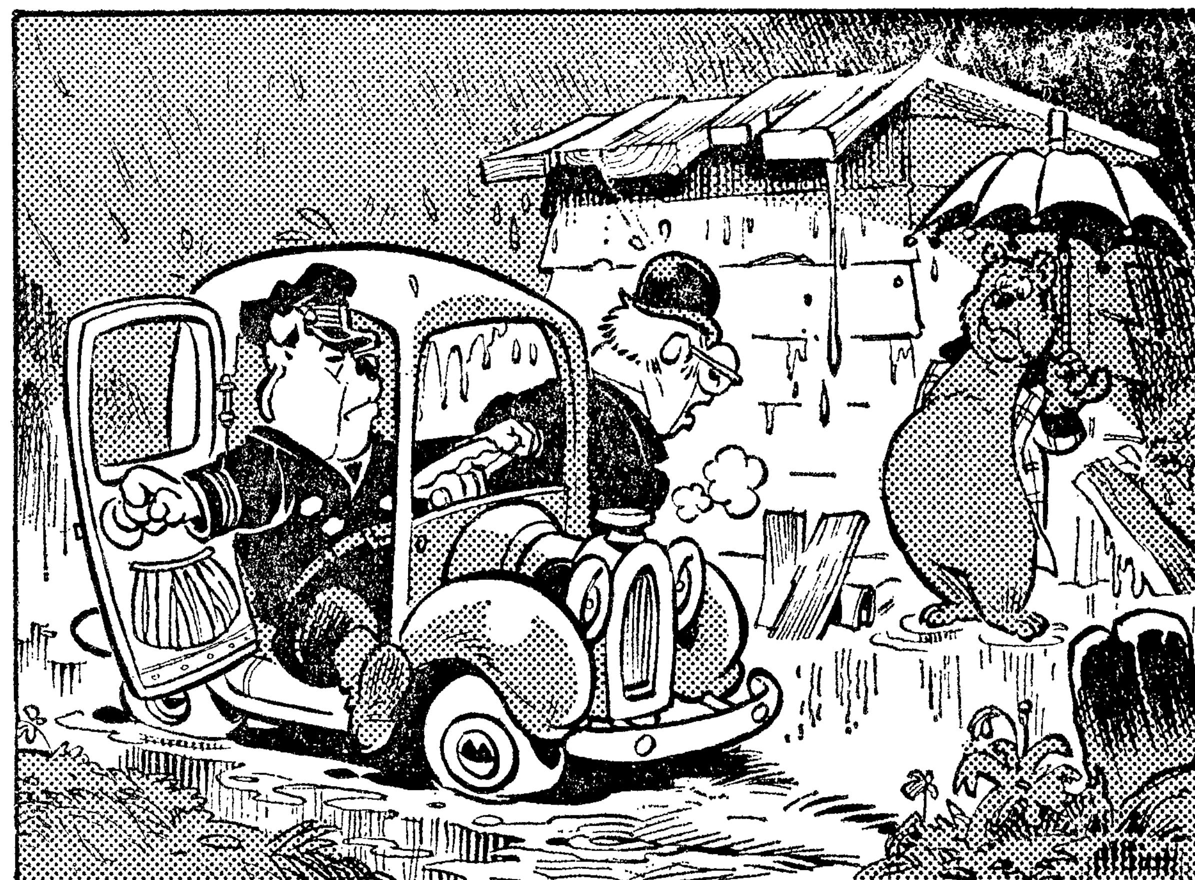
„Ontschuldig", sprak de geleerde. „Onzer arbeid is heden om 7 uur 55 beëindigd geraakt geworden. Doctorandus Pieps en mijzelver hebben de bodemgronden gans nauwkeurig afgetasterd en bemeten. Thans is wetenschappelijk vastgesteld, dat achter de schuresachterdeur een fenomeenaardig landschap schijnt te bestaan. Verdere onderzoekingen moeten uitmaken van welker aard fenomeen hier der rede is."

„O", zei heer Bommel gemelijk. „Die schuur, ja. Dat landschap, daar heb ik van gedroomd. Héél onrustig. Slecht van geslapen, als u begrijpt wat ik bedoel. Maar Joost heeft daar geen last van, die slaapt dwars door alles heen!"

„Praw!", onderbrak de hoogleraar. „Middelerwijl wil ik gans gaarne uw telefoon bespelen. Want het zal u klaar zijn, dat hier wetmatige stappen ondernomen moeten worden."

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6181

Nadat professor Prlwytzkofski was weggegaan bleef heer Bommel vol zorgen achter. „Wat bedoelt die man?", zo vroeg hij zich af. „Wetmatige stappen bij mijn schuur, wat is dat voor onzin? En waar is Joost nu eigenlijk?" Zo mompelende poetste hij zijn tanden, schoot zijn jas aan en stapte onder een paraplu naar het schuurtje dat met een open achterdeur in de storm stond te schudden. Hij was daar nauwelijks aangekomen, of het geluid van een snel naderende auto trok zijn aandacht. Het voertuig hield met piepende remmen in de modder stil en toen commissaris Bas en de ambtenaar Dorknoper eruit stapten, begreep hij dat de wet reeds was gearriveerd.

„Goede morgen", sprak de beambte, door de regen nadertredend. „Er schijnt hier sprake te zijn van een onbekend stuk land, als ik goed ben ingelicht. Het behoort niet aan u toe, hoewel het kadastraal tot uw gebied gerekend moet worden. Is dat juist?"

„Onzin!", zei heer Bommel ontstemd. „Dit is mijn schuur en het land er omheen is ook van mij! Waar bemoeit u zich eigenlijk mee?"

„Kom kom, meneer Bommel", hernam de hooggeplaatste ambtenaar ernstig. „U hebt zelf de gemeente fenomenoloog opgebeld. U weet best, dat er hier iets onregelmatigs heeft plaatsgevonden."

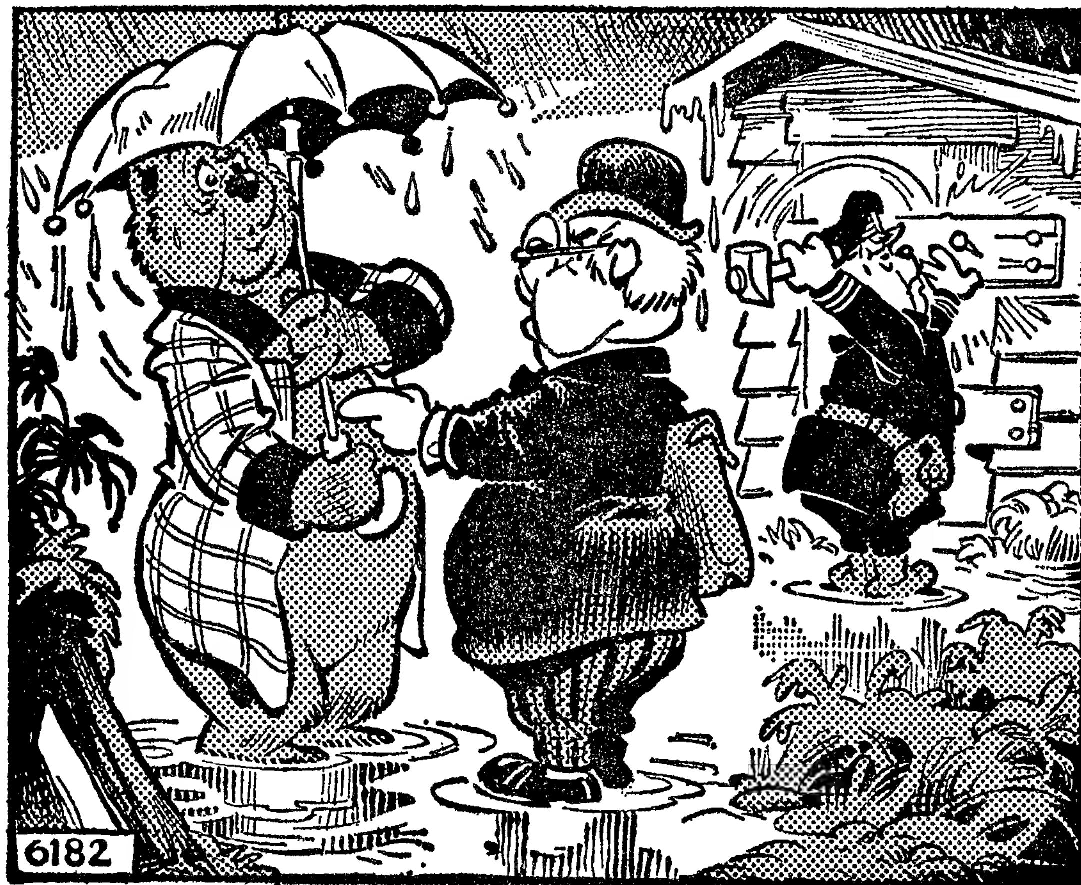
„Ik zou maar bekennen als ik jou was", vulde de politiechef aan; doch de heer Dorknoper viel hem in de rede.

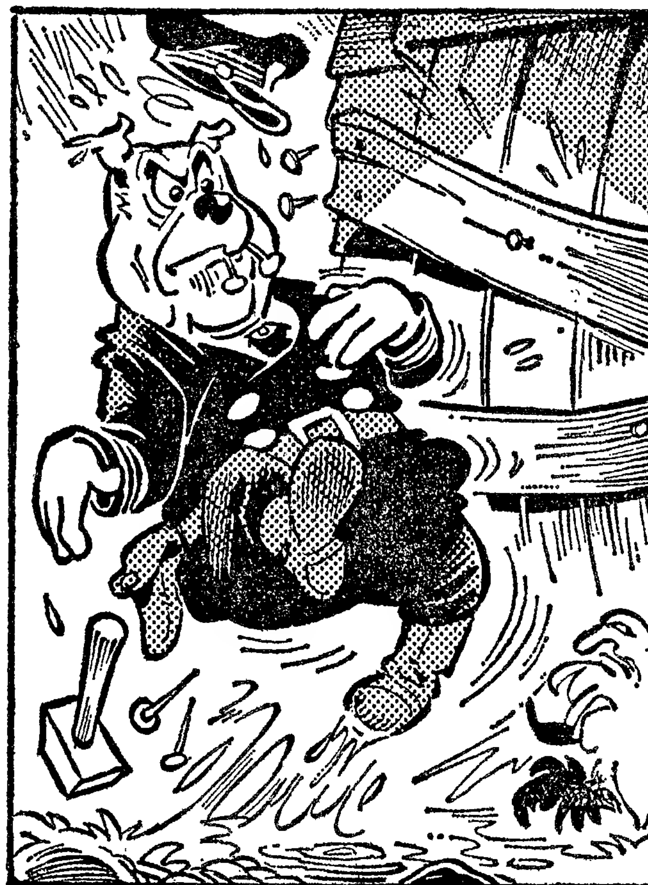
„Het staat nog niet vast, dat er iets strafbaars is gebeurd", hernam hij haastig. „Maar de wettelijke kanten van de zaak zullen moeten worden nagegaan. En ook moet er worden uitgezocht of dat vreemde gebied onder de jurisdictie van de gemeente Rommeldam valt, dat begrijpt U!"

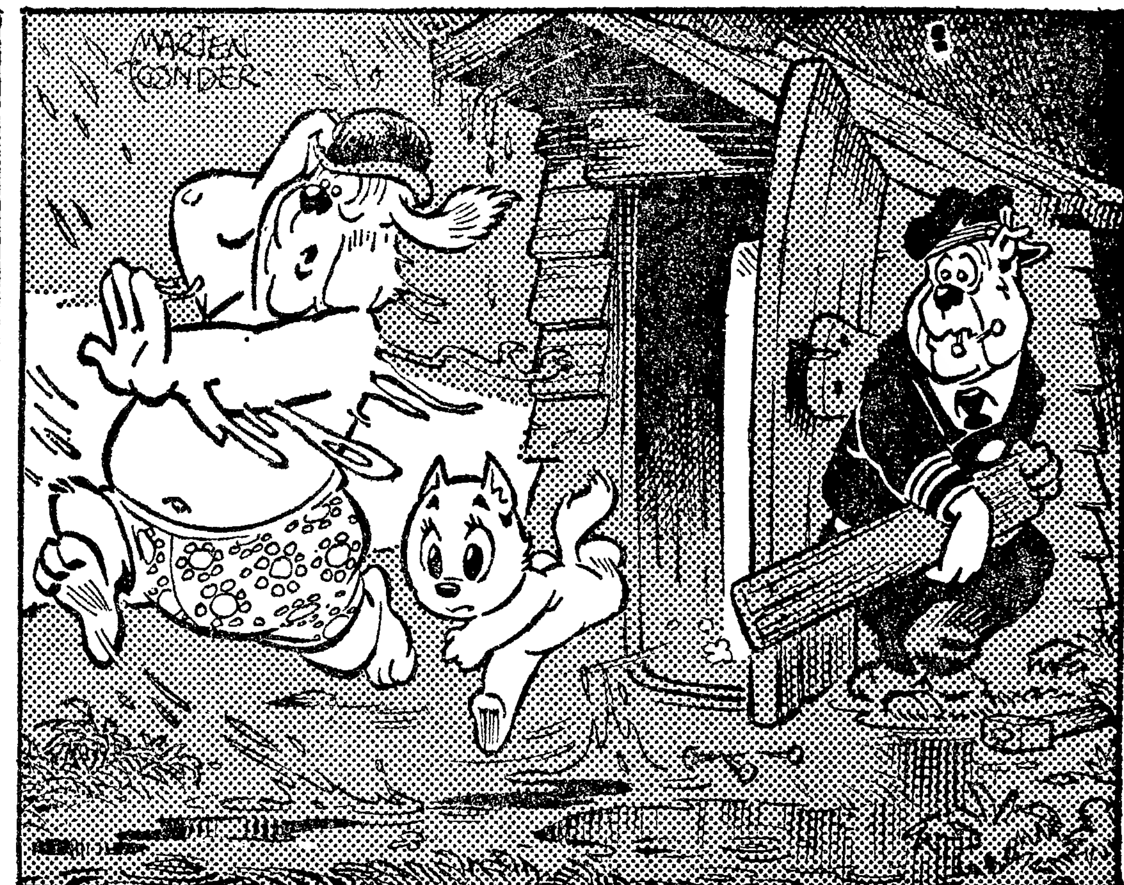
„N-nee", zei heer Bommel verward. „Wat betekent dit toch allemaal?"

„Het betekent", verklaarde de commissaris, „dat we je schuurtje dicht gaan maken. Geen toegang voor onbevoegden meer."

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6182

Commissaris Bulle Bas stapte op het schuurtje toe en begon de voordeur met zware planken dicht te timmeren.

„Dat gaat zo maar niet", riep heer Bommel uit. „Dat is mijn tuinmanshuisje en ik wil niet, dat het door spijkers beschadigd wordt en ik wil er gemakkelijk in kunnen!"

„U moet dit van een overheidsstandpunt kunnen bekijken", vermaande de heer Dorknoper. „Een onbekend stuk land, dat zich onverwacht op uw terrein bevindt, kan ernstige gevolgen hebben! Wie is de eigenaar, en bij welke gemeente behoort het? Dat moeten we onder ogen zien!"

Heer Ollie begon driftig te worden, doch voordat hij iets had kunnen zeggen werd zijn aandacht getrokken door een luid gebonk, dat het geluid van de hamerslagen overstemde. Het kwam uit het schuurtje en de commissaris sprong haastig achteruit toen de deur van het gebouwtje schokkend begon te bewegen.

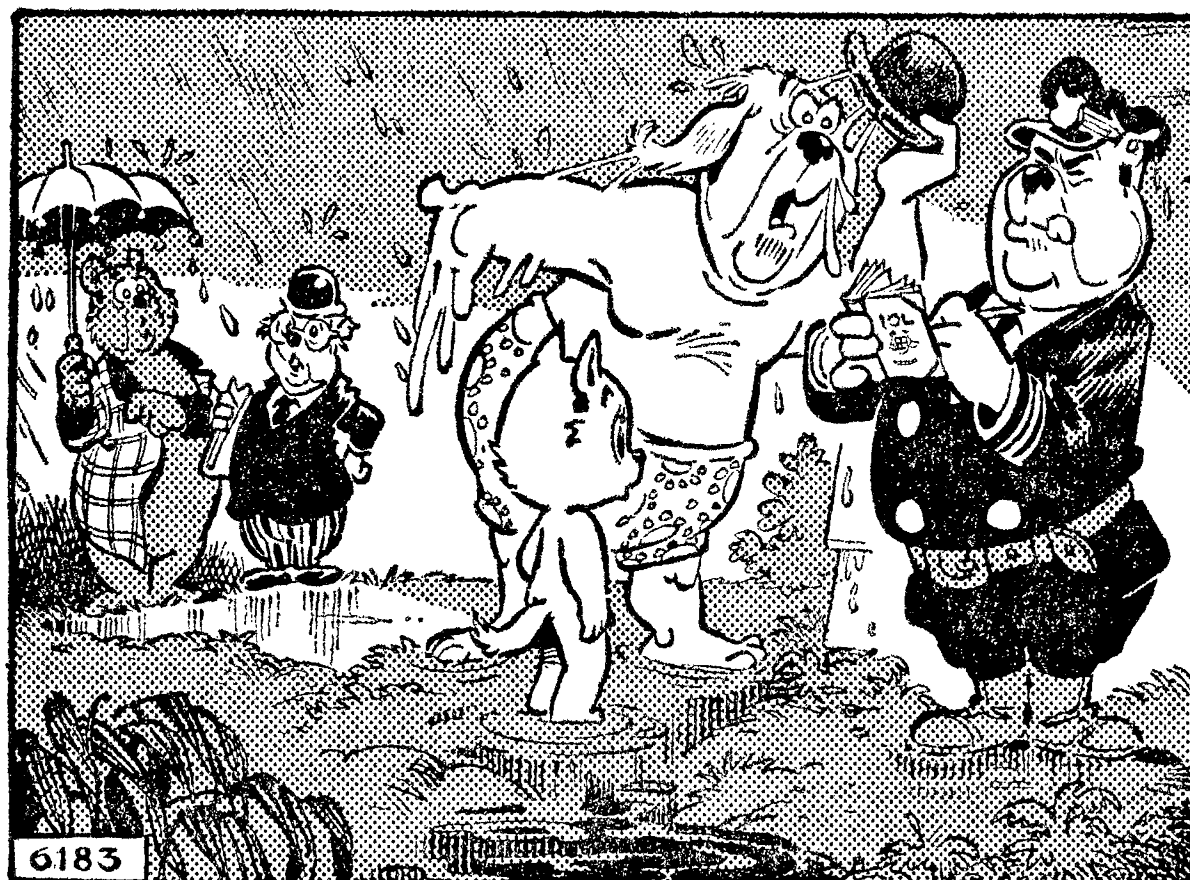
„Maak open!", riep iemand uit het inwendige. „Vlug!"

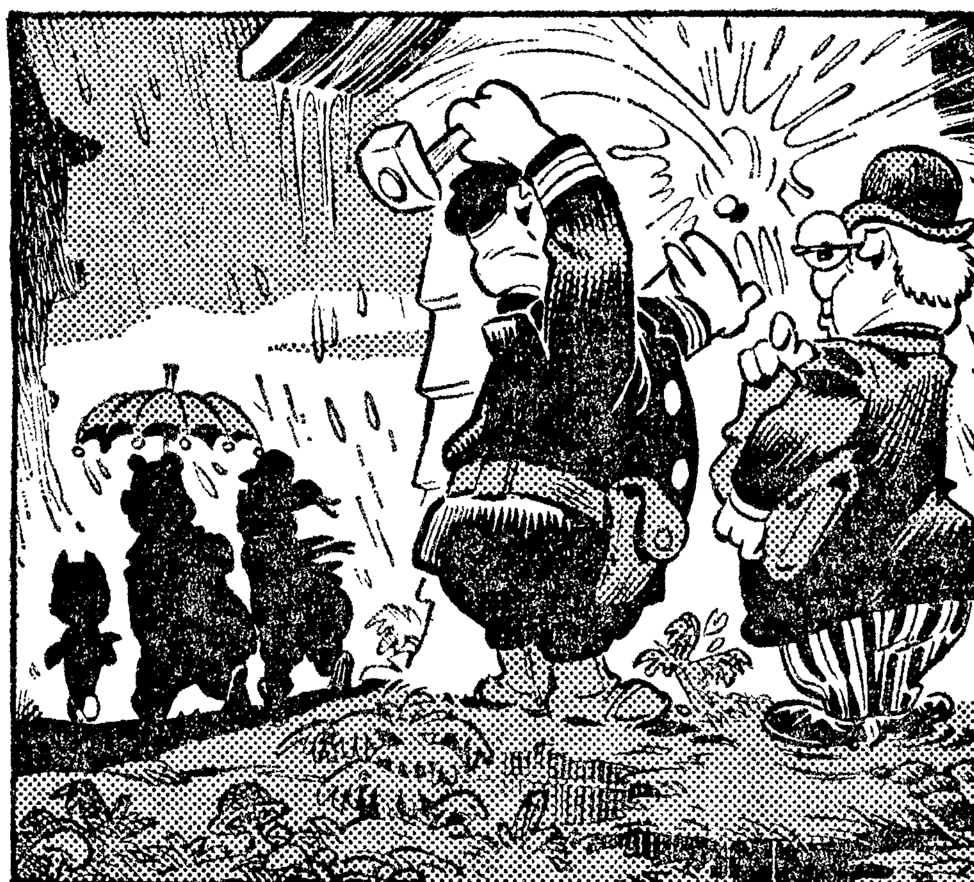
De politiechef herkende tot zijn verbazing de stem van Tom Poes en met tegenzin verwijderde hij de aangebrachte planken weer. Hij was daar nog maar nauwelijks mee klaar, of het deurtje werd met grote kracht opengestoten om doorgang te verlenen aan de bediende Joost, die schaars gekleed en met kleverige draden behangen naar buiten sprong, gevolgd door Tom Poes.

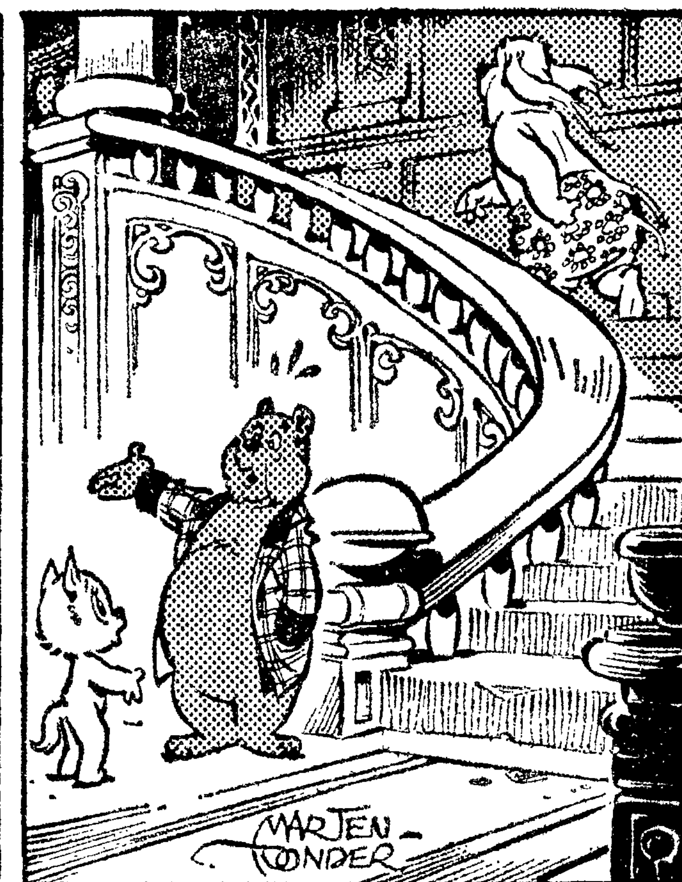
„Halt!", riep de heer Bas, nadat hij van de eerste verbazing bekomen was.

„Hippie-streken achter Bommels schuur, dat is het dus! We zullen de zaak goed vernagelen want dat soort grappen kunnen we niet hebben. Sta stil, jullie daar, ik moet er meer van weten!"

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6183

Commissaris Bas trok een notitieboekje en een potlood uit zijn zak en trad met zware stappen op Tom Poes en Joost toe.

„Zo", sprak hij, „vertel maar eens. Wat heb je uitgevoerd?"

„Niets!" riep de bediende nerveus. „Ik wilde slechts een klein badje nemen. Het was zo warm en de zonnen schenen zo lekker, dat een verfrissing mij aantrok, als u mij toestaat."

„Warm, huh?", gromde de politiechef, een kille regendruppel uit zijn ooghoek wrijvend. „Zonnen, zeg je? Ga verder!"

„Ik sprong dus in het water", voer de knecht opgewonden voort. „Maar het was stijfsel en toen de jonge heer mij er uitgetrokken had rolden er allemaal oogjes het strand op, met uw welnemen!"

„Zo", hernam de heer Bas, een stevige punt achter zijn notities zettend. „Je bent er gloeiend bij. Geef mij die sigaretten maar hier. Haal je zakken leeg..."

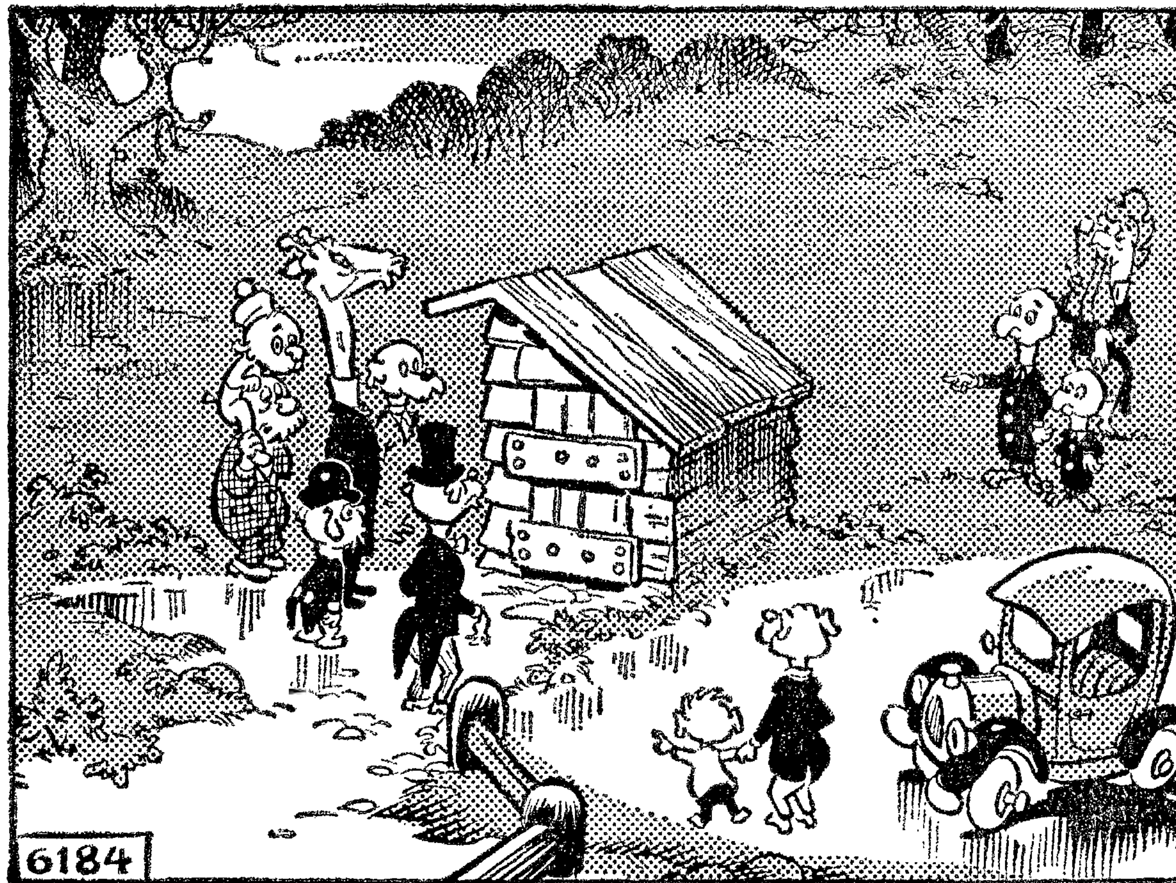
„Wacht even", onderbrak de ambtenaar Dorknoper, die onthutst had toegeluisterd. „Dit valt buiten het doel van onze komst. Verzegel de deur opnieuw, commissaris. Ik stel voor om een specimen van de stijfsel waar de verdachte over spreekt mee te nemen voor een nader onderzoek. Daarna kunnen we stappen nemen."

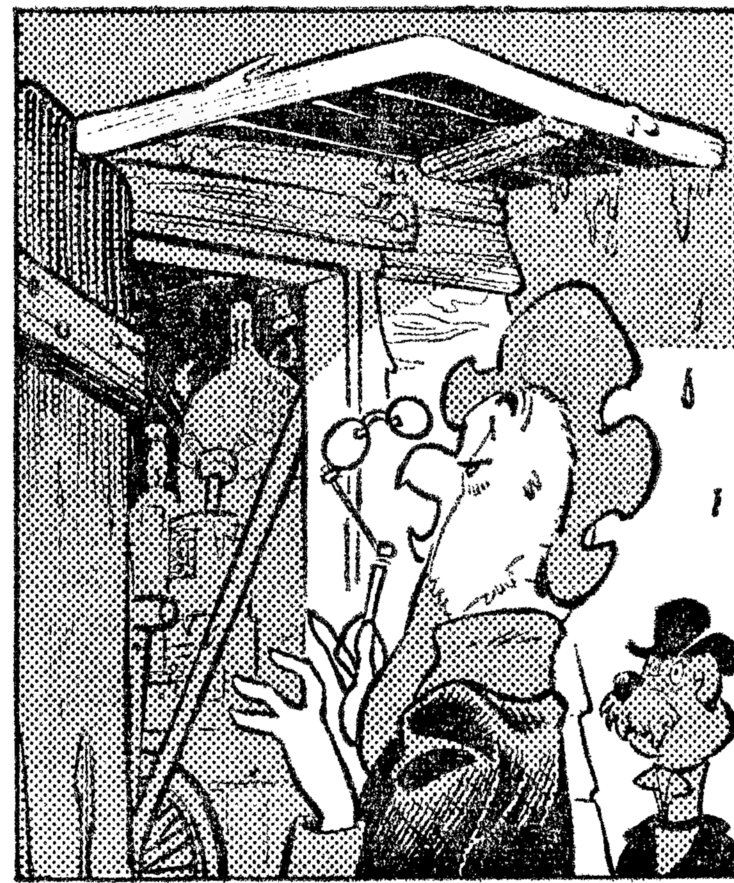
Joost zette opgelucht zijn hoofddeksel op want hij had het koud gekregen. En terwijl hij zich nu met heer Bommel en Tom Poes huiswaarts spoedde om zich te gaan verschonen sloeg de politiechef opnieuw met grote kracht de schuurdeur vast.

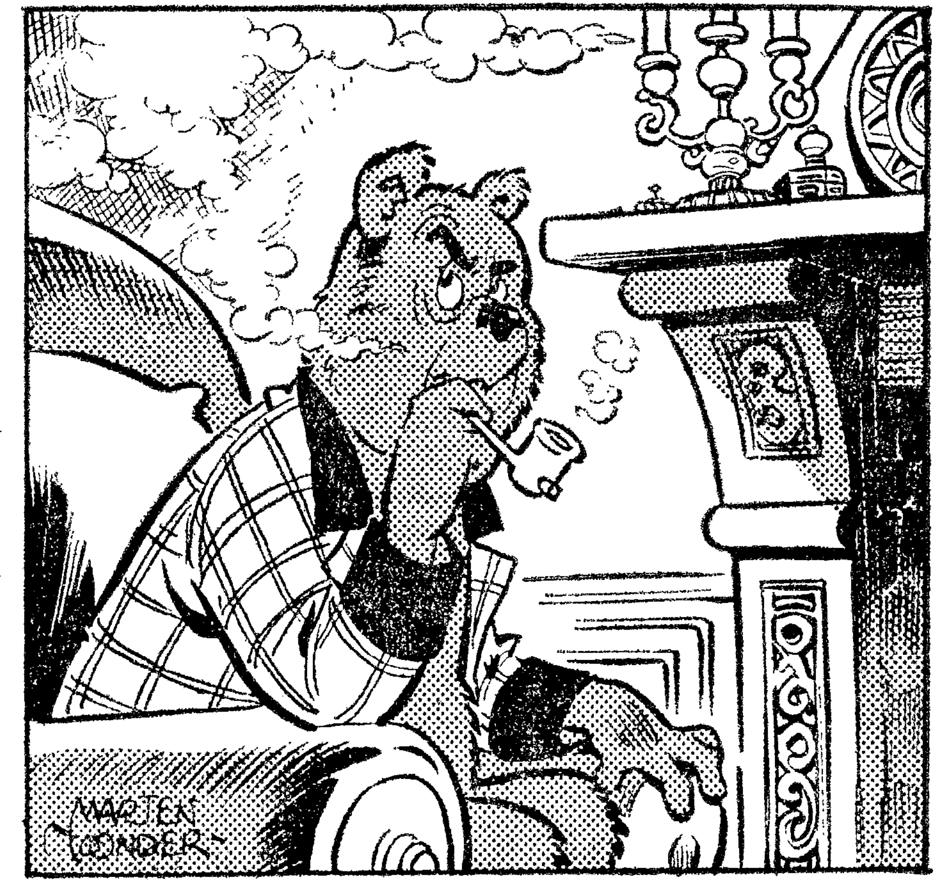
„Wat is dit toch allemaal?", vroeg heer Ollie bekommerd. „Wat is er toch aan de hand met het land achter m'n tuinmanshuisje? Het heeft Joost op geheel verkeerde gedachten gebracht, dat is duidelijk!"

„Ik geloof het niet", zei Tom Poes, die tot nu toe gezwegen had. „Wat Joost vertelde is waar!"

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6184

Het gerucht over het vreemde land, dat zich zo plotseling achter heer Bommels schuurtje bevond, verspreidde zich snel — en in de loop van de morgen kon men dan ook allerlei nieuwsgierigen om het gebouwtje aantreffen. Veel was er echter niet te zien. De voordeur was zorgvuldig dichtgespijkerd en wanneer men oplettend om het optrekje heen liep werd men niet anders gewaar dan drassig land, dat kaal in de windvlagen lag.

De markies de Cantecler onderbrak zijn ochtendwandeling toen hij de samenscholing gewaar werd en begaf zich met waardige tred ter plaatse om zich te laten inlichten.

„Parbleu!”, prevelde hij, „een onbekend uitzicht uit de achterdeur? Een dichterlijke gedachte van de lakei Joost, die door eh... Bommel op een vulgaire manier gebruikt wordt voor publiciteit. Niets is deze figuur immers te dol?”

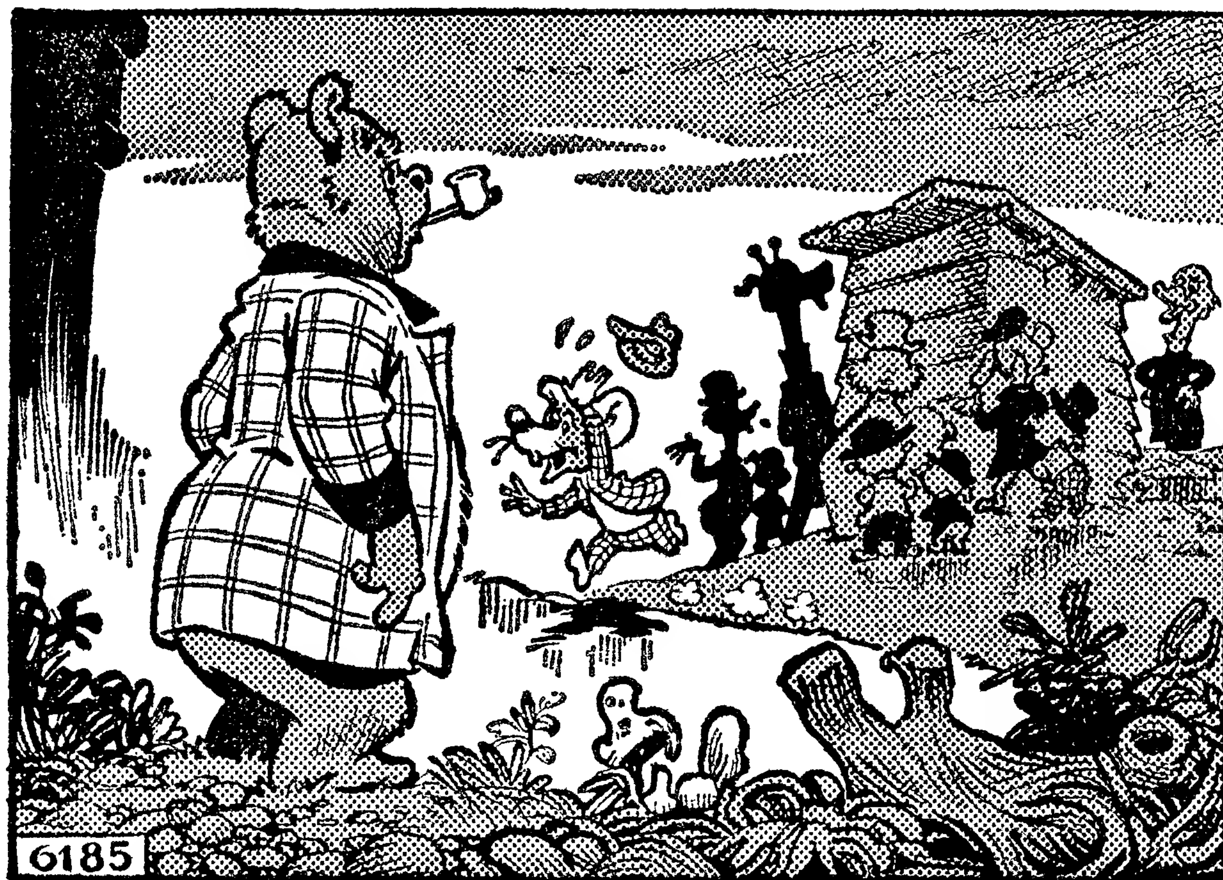
Zo denkende begaf hij zich naar de achterkant van de keet en opende voorzichtig het deurtje. Een muffe geur, die nog aan de afgelopen zomer herinnerde, sloeg hem tegemoet en zijn oog werd getroffen door een ordeloze verzameling tuingerief zodat hij haastig een pasje achteruit deed.

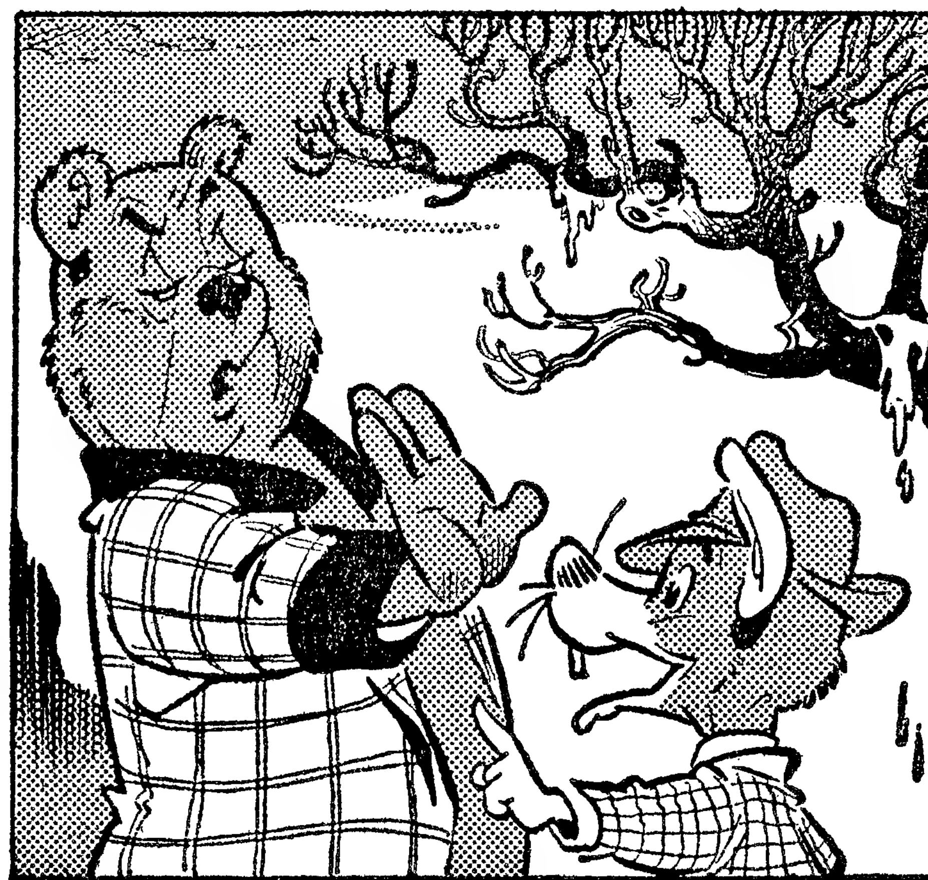
„Fi donc”, hernam hij met geknepen adem. „Hoe kan men zo met zijn huisvuil te koop lopen? En het is treurig, hoe men dit gebouwtje heeft laten vervallen! Een brutale stunt van deze eh... Bommel om eens wat aanloop te hebben, wil ik wedden.”

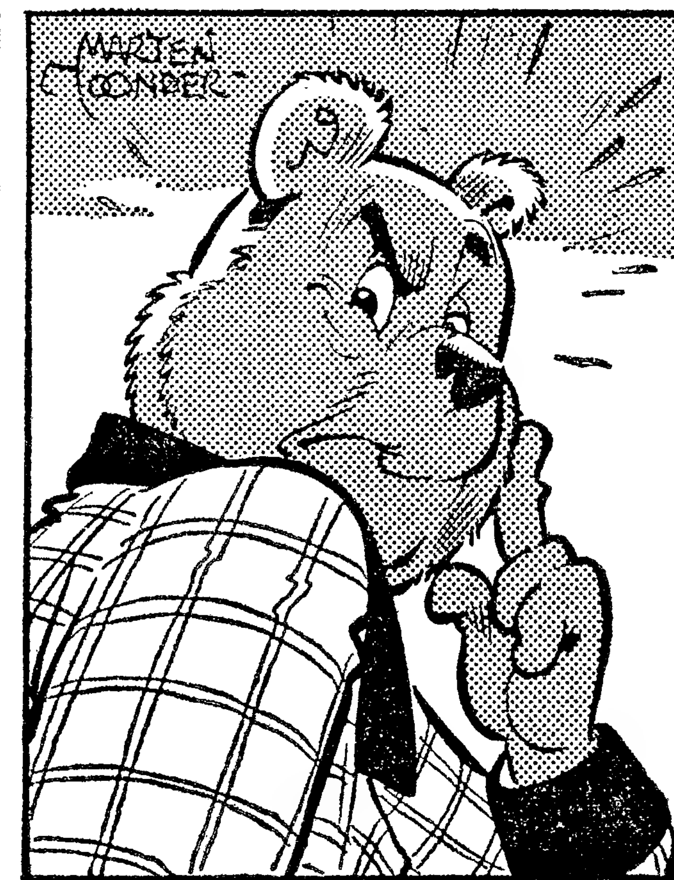
Hij vergiste zich echter. Heer Ollie zat in zijn gemakkelijke stoel bij de haard, vervuld van wrevelige gedachten.

„Bah”, mompelde hij, „wat een toestand met al dat vreemde volk op mijn terrein! Het is vreselijk wanneer men niet meer vrij over zijn eigen land mag beschikken. En wat was het eigenlijk brutaal van Tom Poes en Joost om dat zo maar zonder mijn toestemming te betreden. Wie weet wat voor schade ze er hebben aangericht.”

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Het was droog geworden, en hoewel er nog een kille wind om de torens blies, begaf heer Bommel zich toch naar buiten om een wrevelige blik op de toegestroomde nieuwsgierigen te werpen.

„Allemaal vreemden op mijn land", mompelde hij bitter. „En mijn eigen schuur is dichtgespijkerd, zodat ik er niet meer in kan! Wat is dit voor een land? Bestaat er dan geen recht meer?"

Zijn sombere gedachten werden onderbroken door de journalist Argus die ook lucht van de zaak had gekregen.

„Meneer Bommel!", riep het ventje nadersnellend. „Ik zoek u juist! Er is een groot weekblad, dat een mooi bedrag biedt voor een reportage over dat vreemde stuk land achter uw schuur. Een beetje lekker, met foto's en zo. U kent dat. Mag ik..."

„Nee", zei heer Bommel afwenkend. „Het is MIJN land. Ik wil eerst zelf wel eens weten wat daarmee aan de hand is, voordat allerlei vreemden er hun neus in steken."

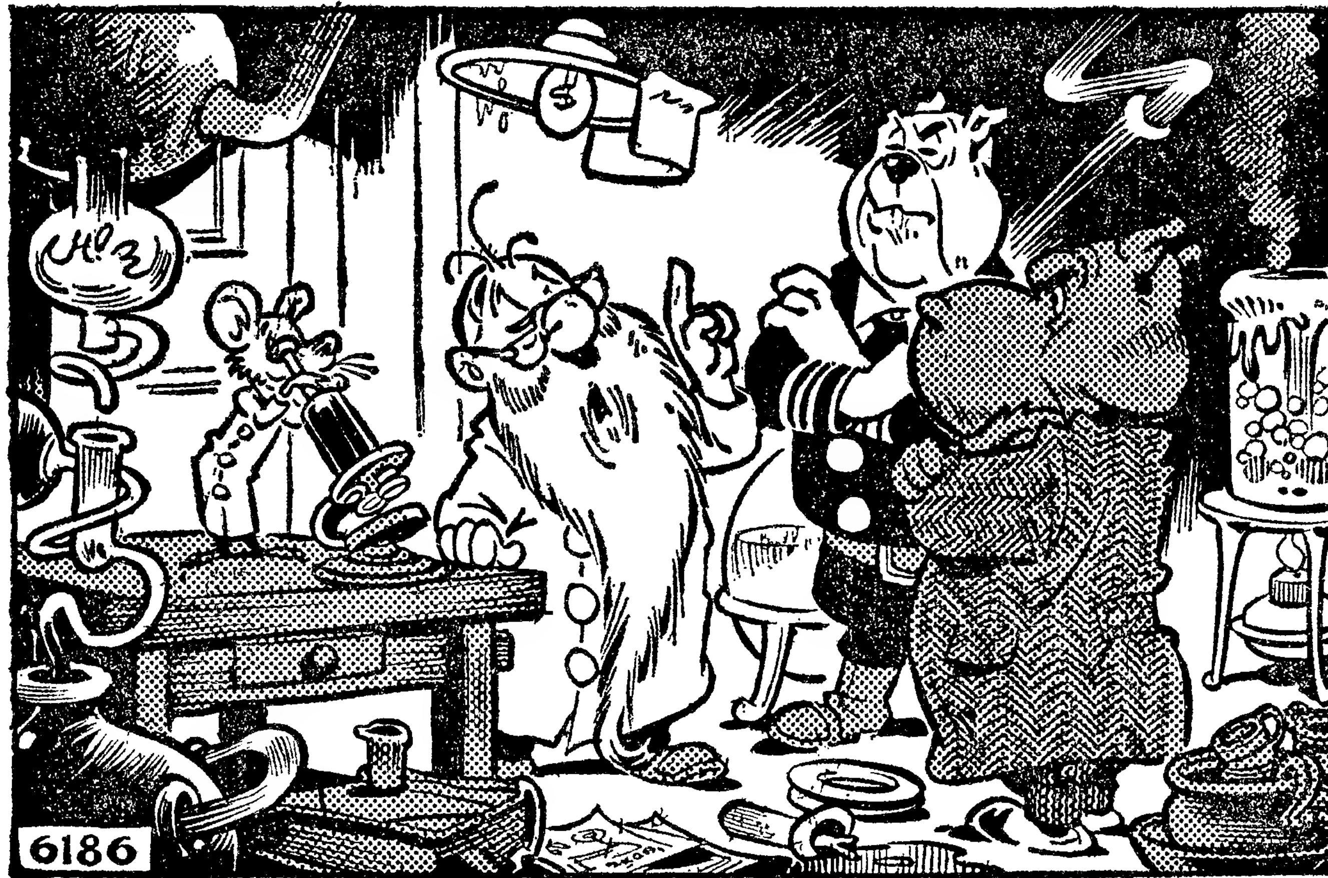
„Maar het is een mooi stukje nieuws!", riep de reporter teleurgesteld. „En het wordt mooi betaald. U weet wel, geld speelt geen rol bij die dingen."

„Voor mij ook niet", zei heer Bommel koeltjes. „Dat moest u weten. Goedendag!"

Hij wendde zich om, doch na enige schreden keek hij scheef over zijn schouder, terwijl er een zenuwtrekking om zijn oog speelde.

„Wat let me eigenlijk?", zo vroeg hij zich af. „Een paar vastgetimmerde planken kunnen een heer niet van zijn eigendom afhouden."

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6186

Burgemeester Dickerdack was met de commissaris naar het laboratorium van professor Prlwytzkofski gegaan.

„Ik wil nu wel eens weten hoe het ermee staat”, verklaarde hij. „Wat hebt u ontdekt over dat rare land achter Bommels schuurtje? Van wie is het? Hoe komt het daar? Is het bewoond?”

„Een weinig geduld”, vermaande de geleerde. „Doctorandus Pieps en mijzelver hebben vaststellen kunnen, dat zich daar een fenomeenaardig landschap bevindt. Of het bewoond is weet ik ja niet. Maar we hebben op de bediender Joost vreemdaardige sporen gevonden! Hij was gans bedekt met een soort protoplasma, dat op gevoelsmatige denkstoten reageert. Volgt u mij?”

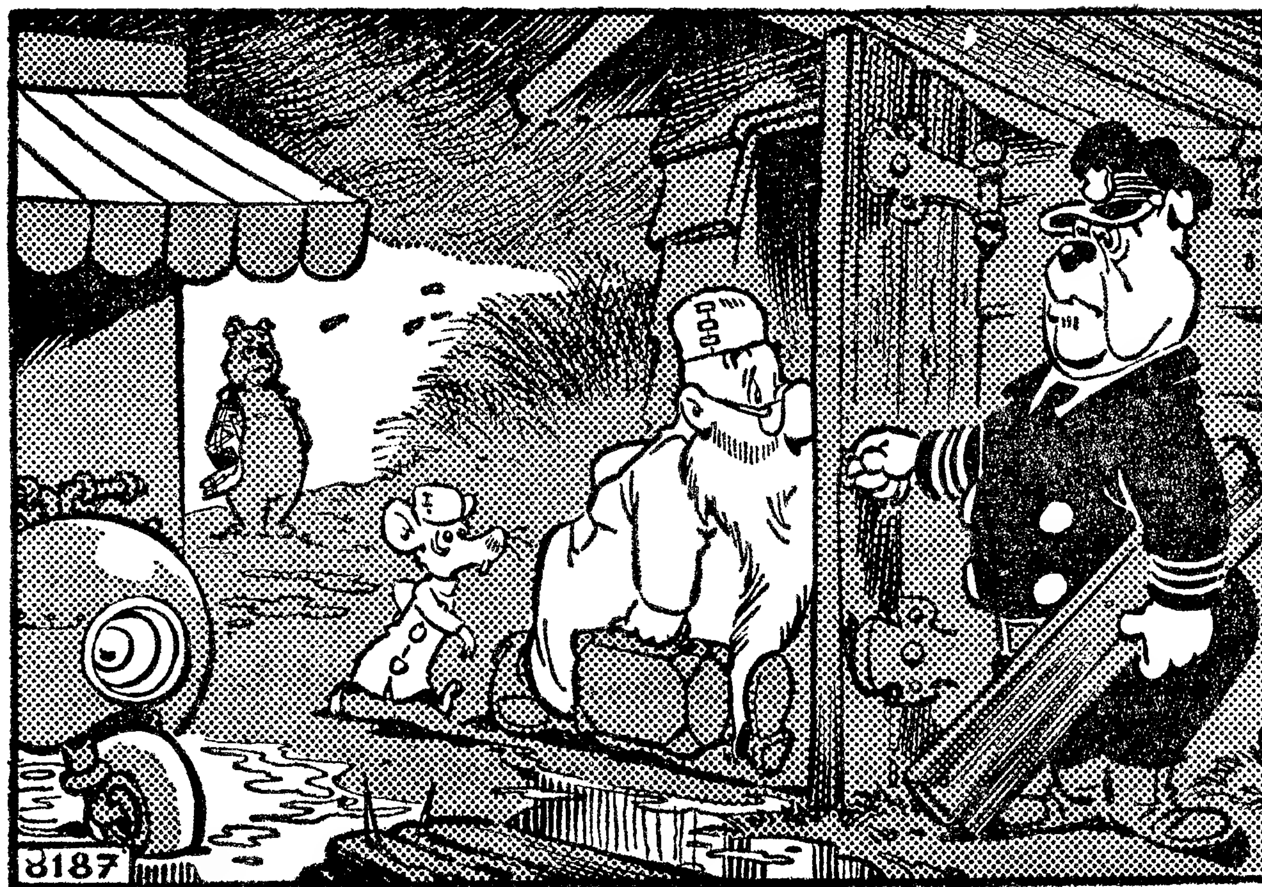
„Nee”, zei de magistraat ongeduldig. „Wat betekent dat?”

„Dat beduidt”, hernam de hoogleraar, langzaam en duidelijk sprekend, „dat zich ergens in dat buitenordentelijke gebied een stof bevindt, die beïnvloed worden kan door denkarbeid van buiten. Hier is groter omzichtigheid geboden. Wij gaan der landschap wetenschappelijk onderzoeken – en voordat wij gereed zijn mogen er geen leken toegelaten worden, bid ik u. Kom, mijnheer Pieps, wij vertrekken onmiddelbaar!”

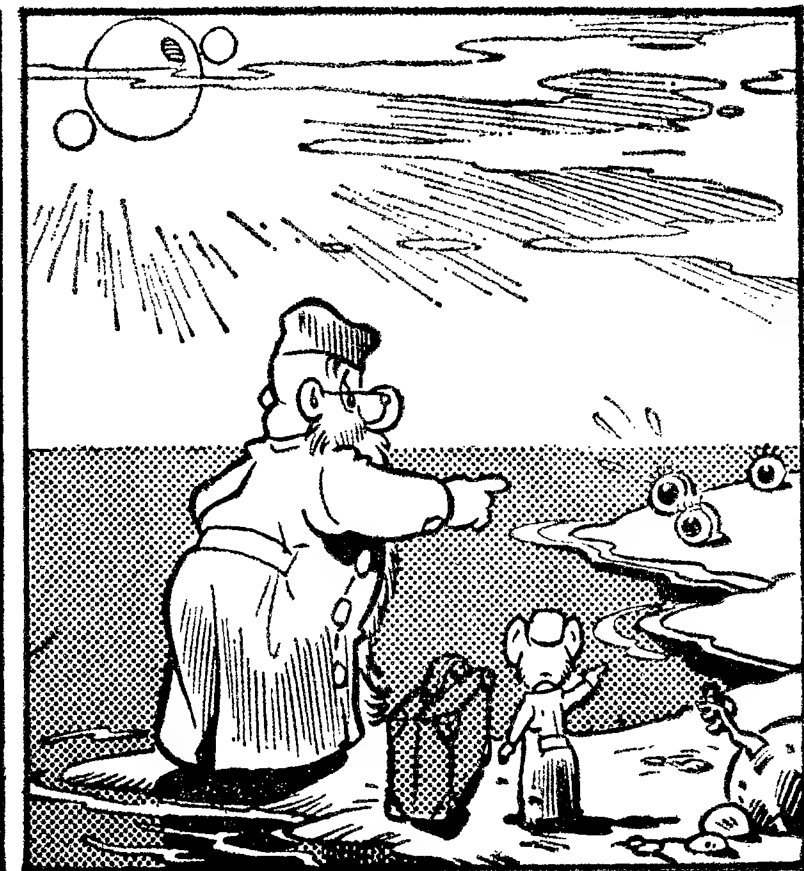
Zo gebeurde het. En heer Bommel, die een beetje besluiteloos in de buurt van zijn dichtgespijkerd schuurtje ronddwaalde zag al spoedig het voertuigje van de professor naderen.

„Alweer vreemde aanloop”, mompelde hij ontstemd. „Het is toch te gek dat anderen maar met mijn land doen wat ze willen, en mij verbieden om mijn tuinmanshuisje in te gaan. Maar goed, een heer die weet wat hij wil heeft de tijd. Hij zal zegevieren, als iemand begrijpt wat ik bedoel!”

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6187

Heer Bommel bleef knorrig staan toekijken hoe de auto van de professor voor zijn schuurtje tot stilstand kwam. De eerste die er uitstapte was commissaris Bulle Bas. De politiechef verwijderde met krachtige hand de planken waarmee hij nog maar kortgeleden de deur had dichtgenageld en deed toen een stapje terug om de heren Prlwytzkofski en Pieps door te laten. De beide geleerden hadden zich in ontsmette jassen gehuld en de eerste voerde een koffertje met zich mee waarin hij zijn instrumenten vervoerde.

„Het is gek, prof", sprak de assistent toen ze het eigenaardige landschap door de achterdeur betreden hadden. „Van hieruit staat die keet midden in een woestijn! Zou het wel vertrouwd zijn?"

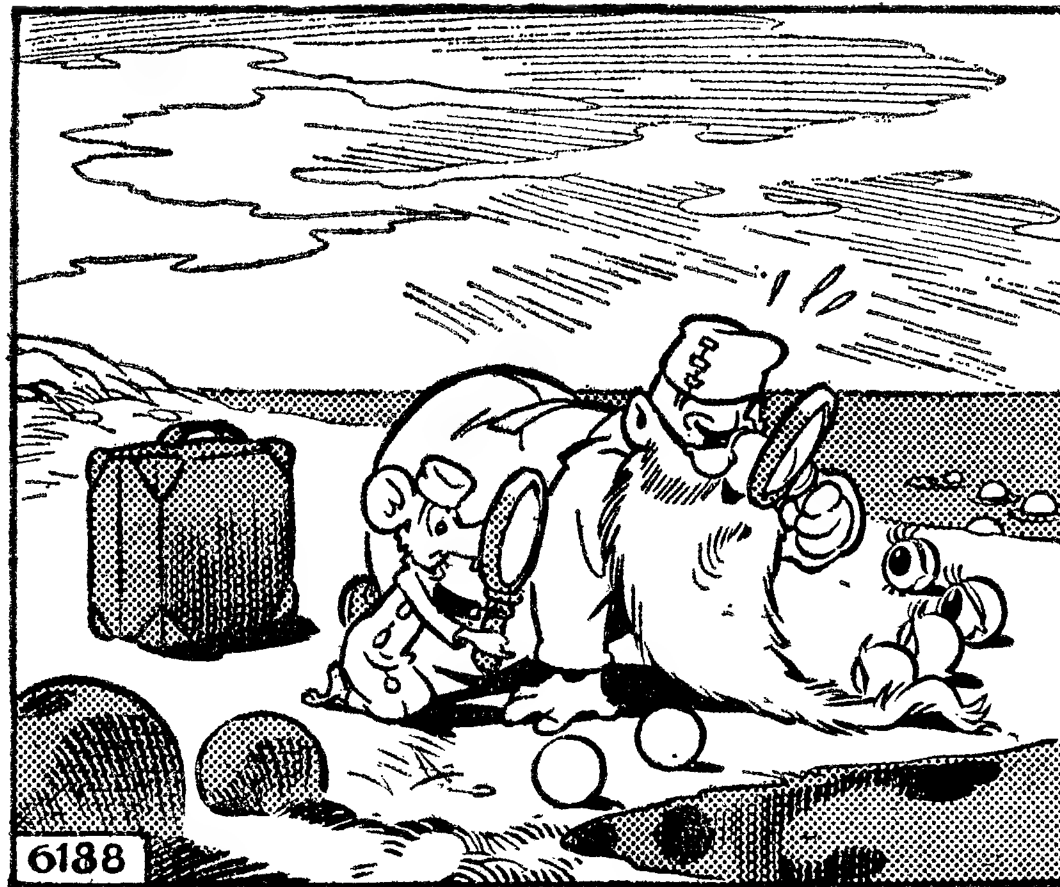
„Het is zeer wonderbaar!", gaf de hoogleraar toe. „Beschouwt u trouwens der vegetatioon een maal, mijnheer Pieps! En dan spreek ik nog niet van der zon, der hier drievoudig aan der zwerk staat. Hier is allerhande arbeid te verrichten; dat is klaar. Maar thans zoeken wij der protoplasma waarmee der bediender volbesmeerd was. Let op, bid ik u."

De assistent gehoorzaamde onder een gedrukt zwijgen, en toen ze zo geruime tijd gelopen hadden kwam het meer in het zicht, dat oplettende lezertjes zich nog wel zullen herinneren.

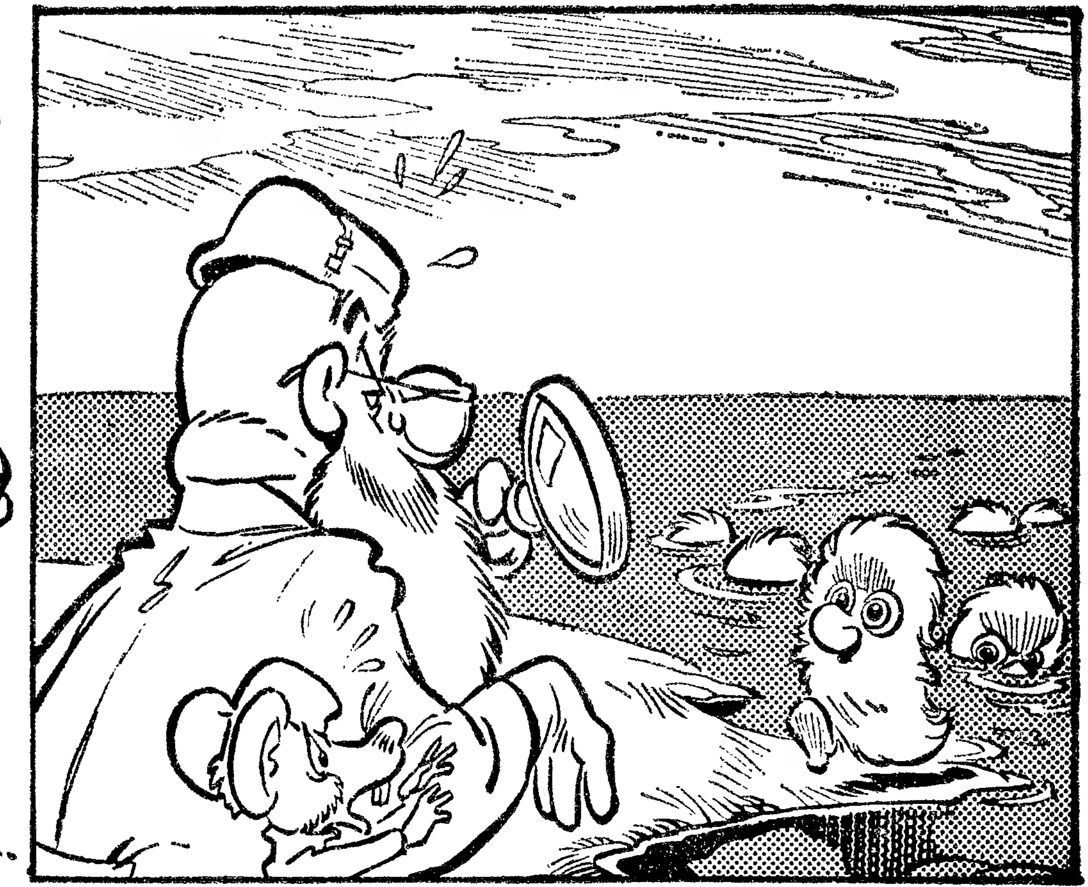
„Praw!", riep de professor uit. „Hier hebben we het! Deze zee is gans rimpelloos en ik ben ja zeker dat we een plasmaplas voor ons hebben. Maar wat zie ik dan daar? Ooglijns, mijnheer Pieps!"

„Ogen!", prevelde de assistent met bevende stem. „Er liggen zo maar ogen op het strand. Zou dat geen kwaad kunnen?"

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Professor Prlwytzkofski haalde enkele sterke vergrootglazen uit zijn koffertje en hurkte op de grond neer om de vreemde bolletjes beter te bekijken.

„Praw!", mompelde hij na enkele ogenblikken. „Zij zien uit als gans gewoonlijke ooglijns, mijnheer Pieps. Onschadelijk, zou men zeggen. Maar betracht de eigendommelijke straling des pupils, bid ik u. Er verschuilt zich een sterke aard energie in deze fenomenen!"

„Zou-zouden ze kwaad kunnen?", vroeg de assistent met bevende stem.

„Dat moet blijken", hernam de geleerde. „Voor mij staat vast, dat wij ons tegenover protoplasma bevinden, dat een vorm heeft aangenomen. En der vorm...."

Zijn stem stierf weg toen de vreemde balletjes zijn jas beklommen en geruime tijd sloeg hij ze oplettend gade.

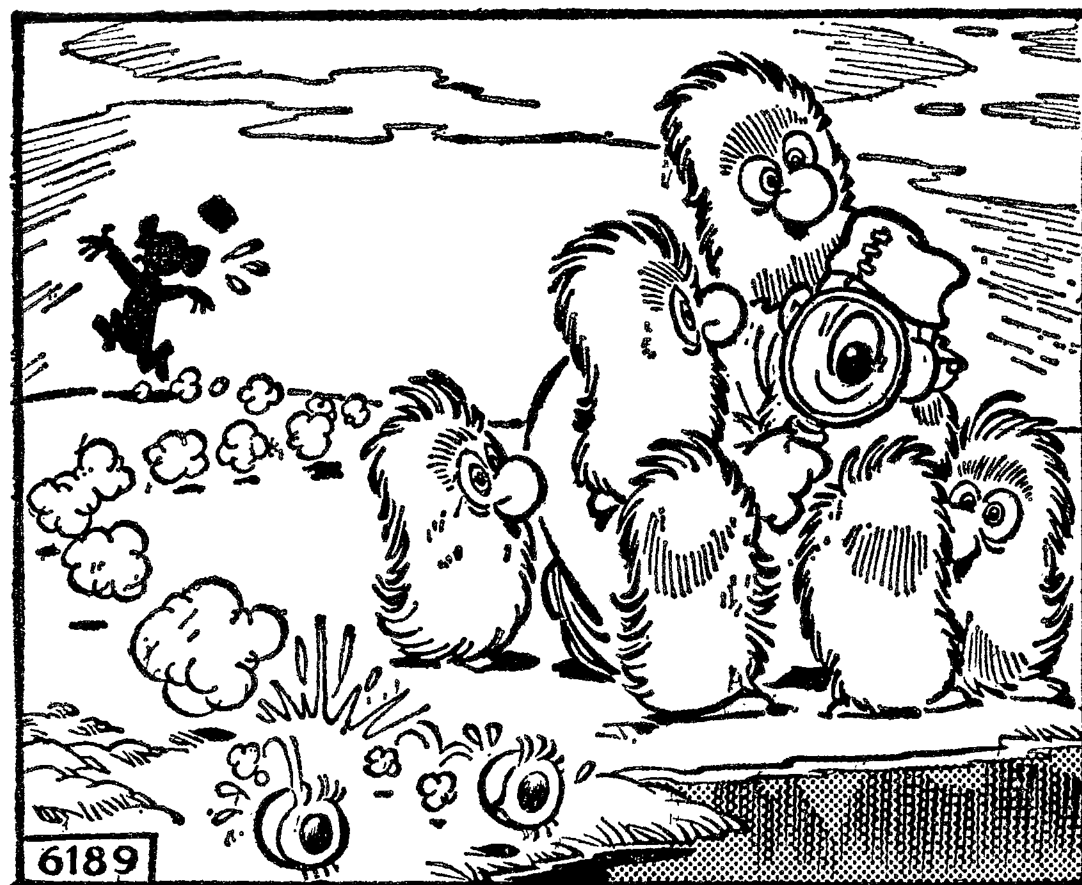
„Ze zijn zeer aanhankelijk", prevelde hij toen. „Of nieuwsgierig. Zij beelden ons na; zij onderzoeken ons."

„Ik vind het maar eng!", riep Alexander Pieps uit. De hoogleraar wilde hem op het onwetenschappelijke van deze benadering wijzen; maar op dat moment werd zijn aandacht getrokken door een rimpeling in de oppervlakte van het meer. Er verschenen enige ronde vormen boven de stroperige vloeistof uit, die zich snel naar de kust bewogen. En toen klommen er een aantal eigenaardige figuurtjes aan land, tot grote verrassing van de geleerden.

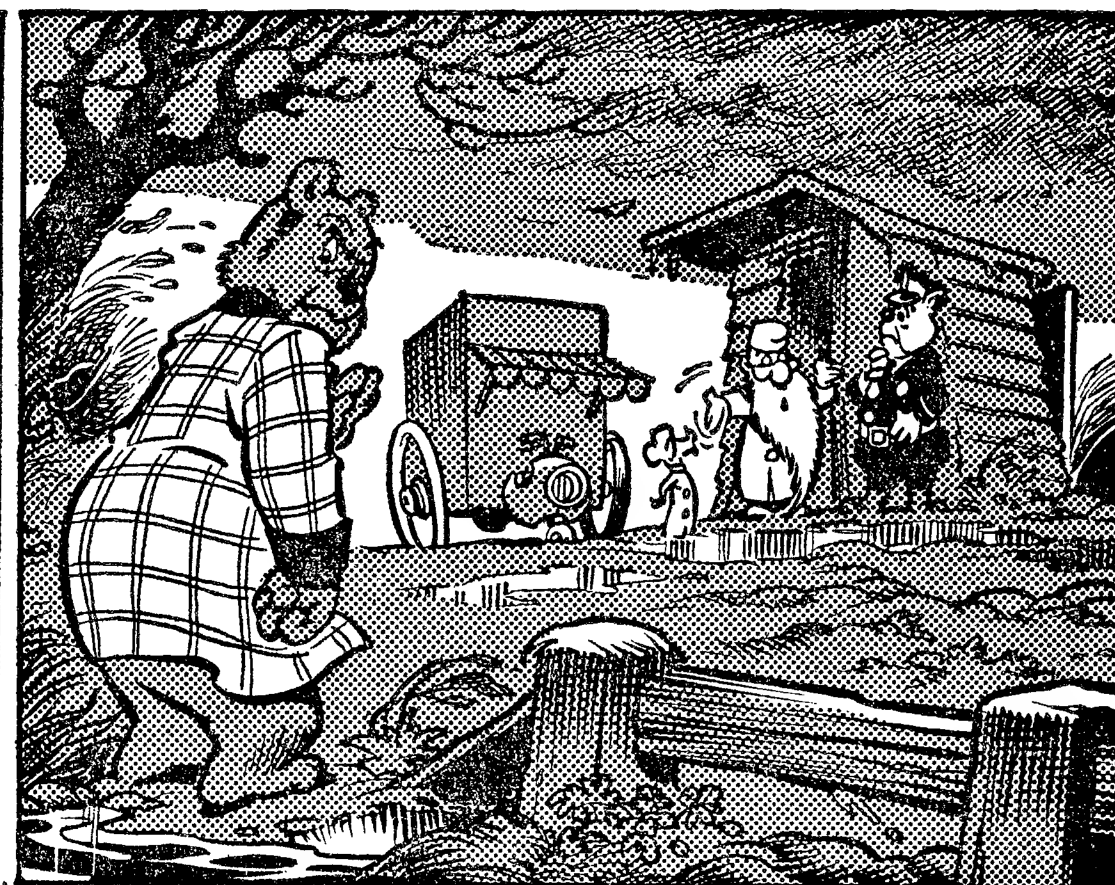
„Nah!", riep professor Prlwytzkofski. „Der protoplasma neemt andere vormen aan! Die zien ja gans drollig uit!"

„Ja", beaamde de assistent. „U hebt gelijk, prof! Ze apen ons na, en deze nieuwe lijken op uw baard! Zouden ze kwaad in de zin hebben?"

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6189

De assistent Pieps keek met uitpuilende ogen naar de vreemde baardvormige figuurtjes, die nu uit het meer omhoogkwamen.

„Dit wordt me te dol!", riep hij met schrille stem. „Het zijn engerds en wie weet wat ze van plan zijn. Ik schei er mee uit!"

Met deze woorden zette hij het op een lopen, en terwijl de oogjes die hij bestudeerd had geschrokken in het meer sprongen keek professor Prlwytzkofski hem hoofdschuddend na.

„Gans onwetenschappelijk", prevelde hij in zijn baard. „Der heer Pieps komt er zo niet. Ik kan mij echter niet storen laten; der betrachting moet voortgezet worden."

Hij richtte zijn loep op de dichtstbijzijnde gedaante en bestudeerde die zonder zich te storen aan het opdringen van een vijftal andere.

„Praw!", hernam hij na een poosje. „Zij imiteren, dat is klaar! Zij vormen pseudoharen om op der snorrenbaard te gelijken. Gans komisch. Ook zijn zij zeer gevoelig voor hoe noemt men dat? Voor inblazingen. Zij zijn beïnvloedbaar voor inblazingen. Nah, ik weet voorlopig genoeg. Der allergrootste voorzicht is hier geboden!"

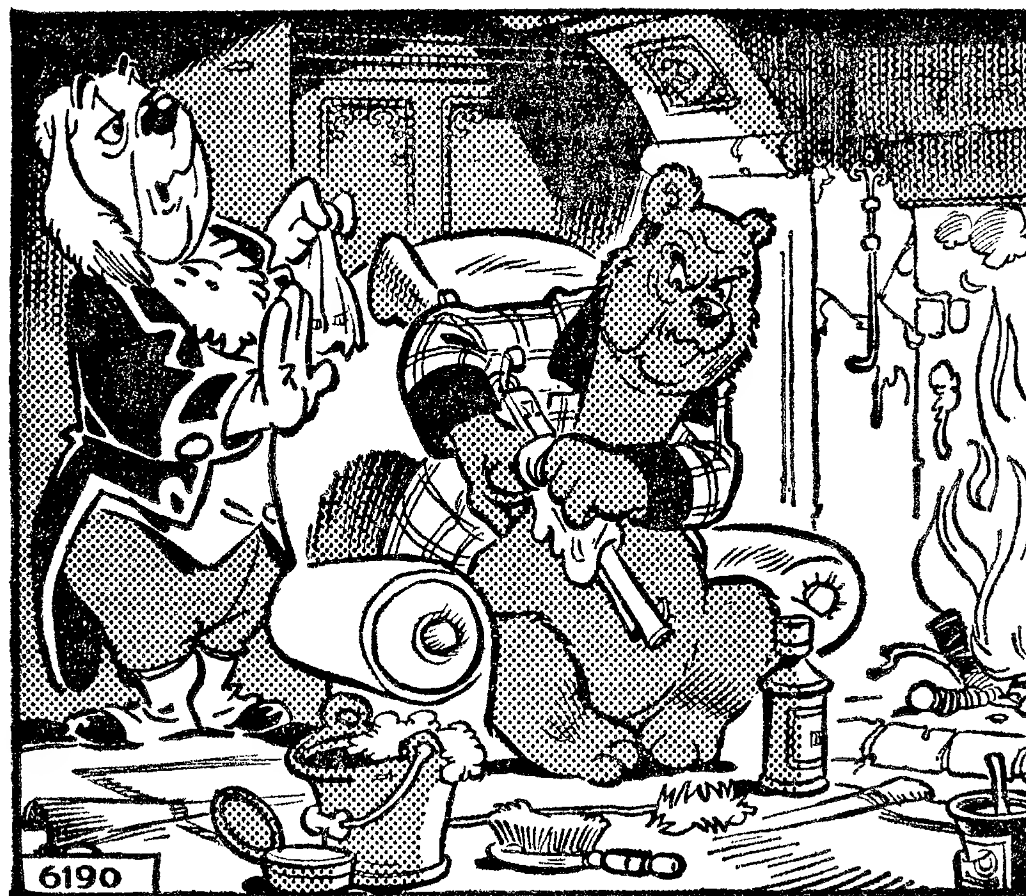
Hij pakte snel zijn koffertje en begaf zich bezorgd terug naar het schuurtje, waar commissaris Bas hem stond op te wachten.

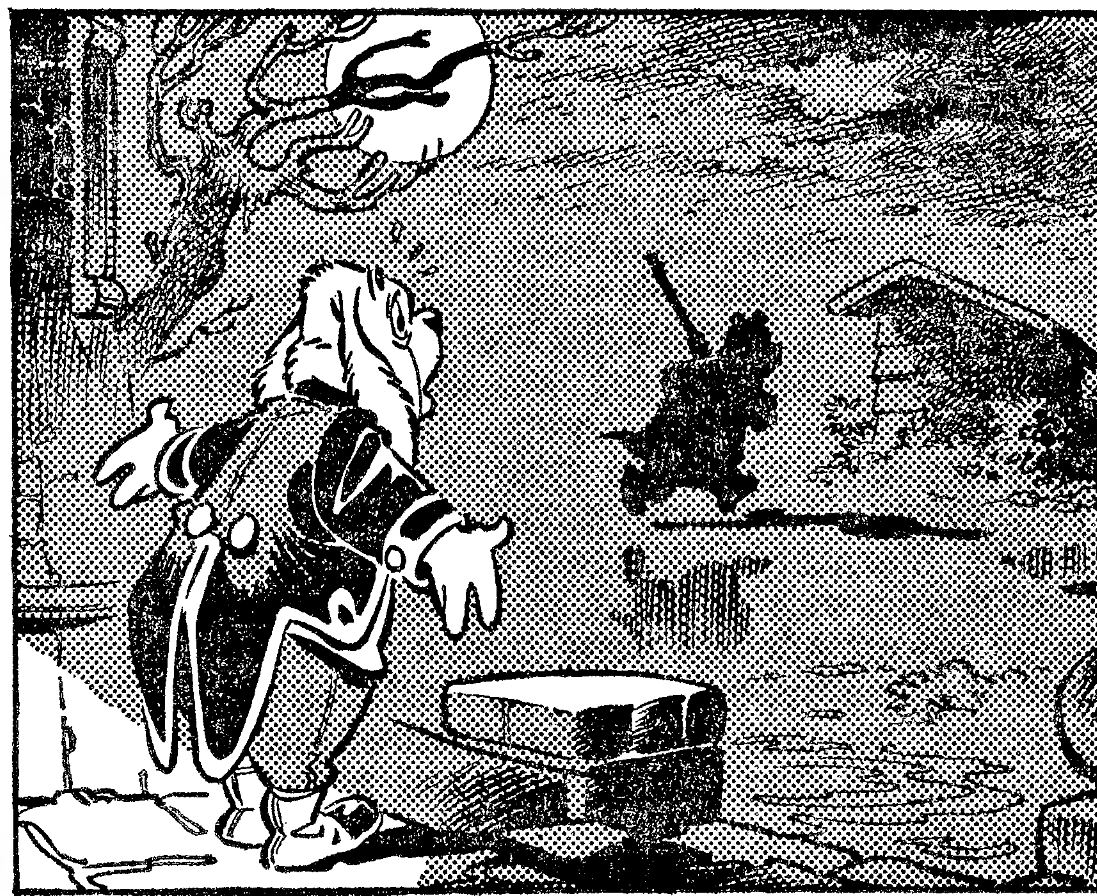
„Ik begrijp het, professor", hoorde heer Bommel deze zeggen. „Met zoiets moeten we heel voorzichtig zijn. We zullen de keet verzegelen, zodat niemand die rare vlakte op kan!"

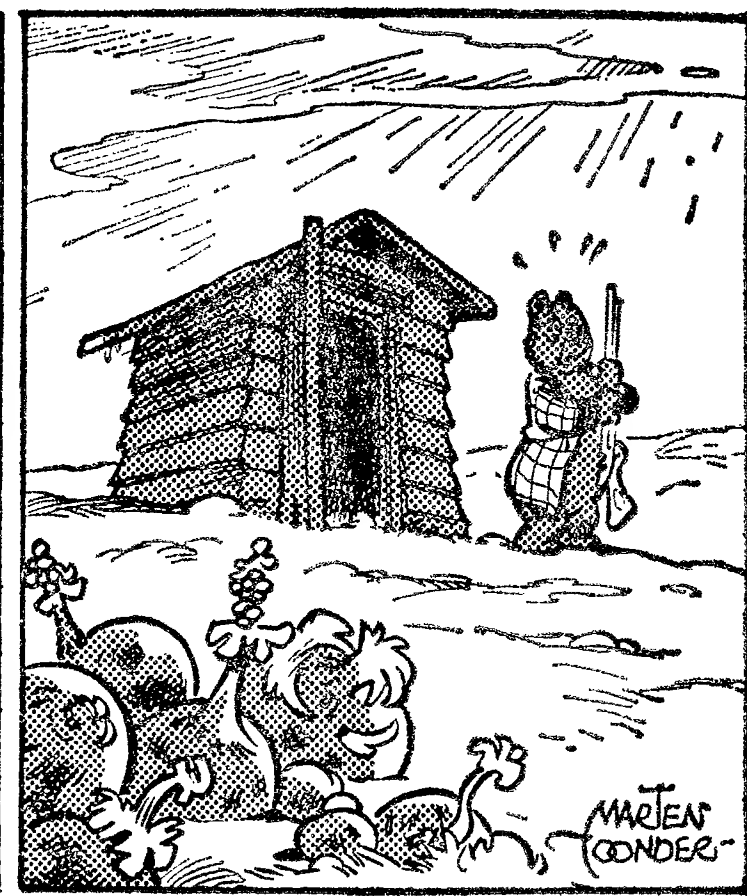
„Welja", sprak heer Ollie tot zichzelf. „Men doet maar met mijn eigendommen. Maar ik heb er genoeg van, als iemand begrijpt wat ik bedoel.".

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

6190

Na het vallen van de avond kon men heer Bommel naast het haardvuur aantreffen. Maar in plaats van zich over te geven aan diepe gedachten, oals anders zijn gewoonte was, zat hij vol ijver een oud jachtgeweer schoon te maken.

„Er heersen daar gevaren, Joost!", sprak hij. „Er schijnen héél vreemde wezens in mijn achtertuin rond te lopen; ik hoorde de professor zoiets zeggen."

„Excuseer, heer Olivier", zei de trouwe knecht, „het is uw achtertuin niet, als ik zo vrij mag wezen. Het is iets anders, en zo'n professor heeft toch niet voor niets gestudeerd."

„Onzin", hernam heer Ollie al poetsende. „Het is altijd mijn achtertuin geweest en dat hij er nu ineens anders uitziet gaat niemand wat aan. Ik ga de toestand persoonlijk onderzoeken. En als daar misstanden heersen zal ik er een einde aan maken. Uit!"

„Maar wacht u dan toch tenminste op het rapport van de professor", zei Joost dringend. „Het is daar heel onaangenaam, met uw goedvinden. Allerlei zonnen en ogen en bovendien warm van klimaat."

Doch heer Bommel luisterde niet. Hij had het wapen opgenomen en begaf zich nu in de kille buitenlucht om zich naar het schuurtje te begeven.

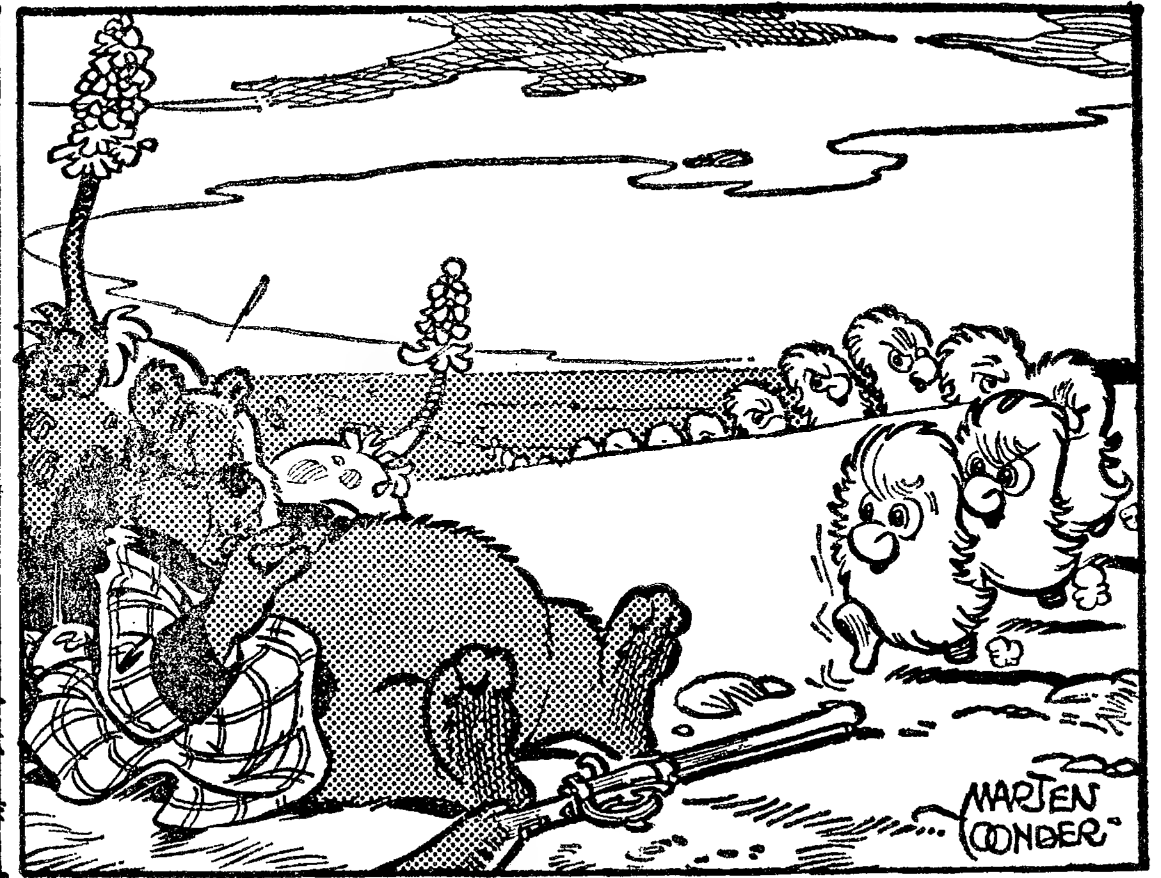
„Een warm klimaat, he?", bromde hij. „Nu, des te beter, hier is het lang niet alles. En wanneer ik loslopende ogen tegenkom zal ik ze hun plaats wijzen. Dergelijke toestanden verdraag ik niet op mijn terrein."

Zo mompelende verwijderde hij de planken, betrad het gebouwtje en stapte met flinke passen door de achterdeur naar buiten. Doch toen bleef hij toch wel even onthutst staan. De diepe stilte die over het vreemde landschap hing en de hitte die hem tegemoet sloeg waren geheel nieuw voor hem, en het duurde even voordat hij de moed had om verder te gaan.

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6191

Heer Bommel liep langzaam door het vreemde landschap. Hij volgde de voetsporen die de professor en zijn assistent hadden nagelaten zodat hij niet het gevaar liep te verdwalen. Maar al spoedig begon hij last van de warmte te krijgen en bovendien drukte de diepe stilte die er heerste hem terneer.

„Even rusten", mompelde hij ten slotte. „Ik moet zorgen, dat ik mijn krachten niet uitput. Men kan niet voorzichtig genoeg zijn, hoorde ik die Prillewitski zeggen."

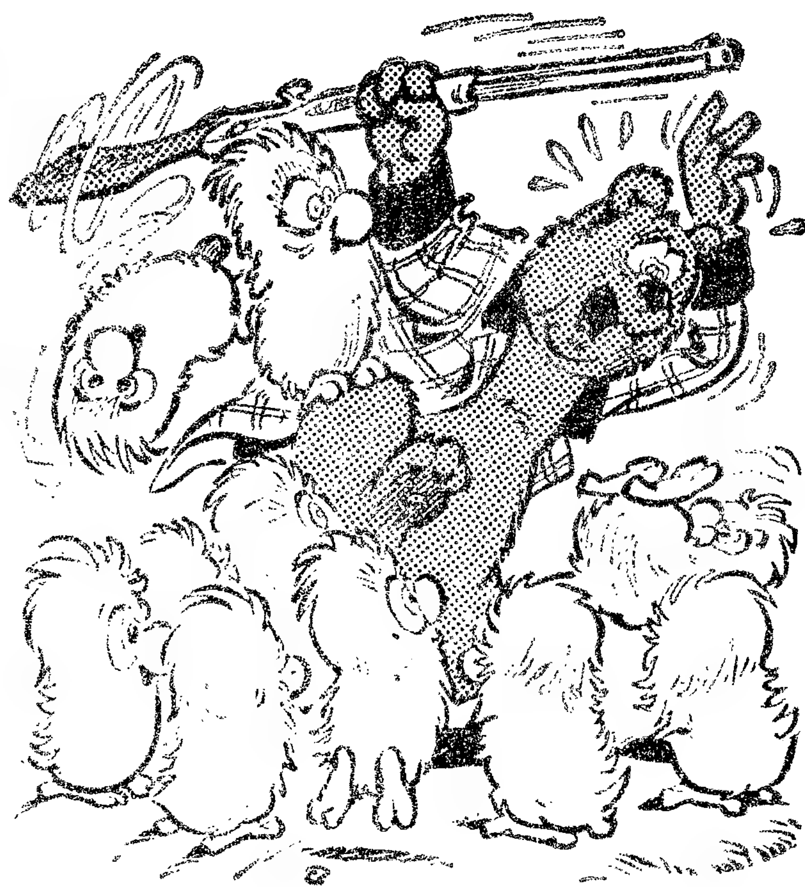
Met deze gedachte zette hij zich in het warme zand, tegen een bolvormige plant aan, en keek waakzaam om zich heen om aan ieder gevaar het hoofd te bieden. Zoiets is echter vermoeiend werk en het zal oplettende lezertjes dan ook niet verbazen, dat hij na enige tijd knikkebollend onderuit gleed. Al spoedig werd de stilte nu verbroken door zijn ronkende ademhaling, die op een diepe slaap duidde. Dit geluid bleek de aandacht te trekken.

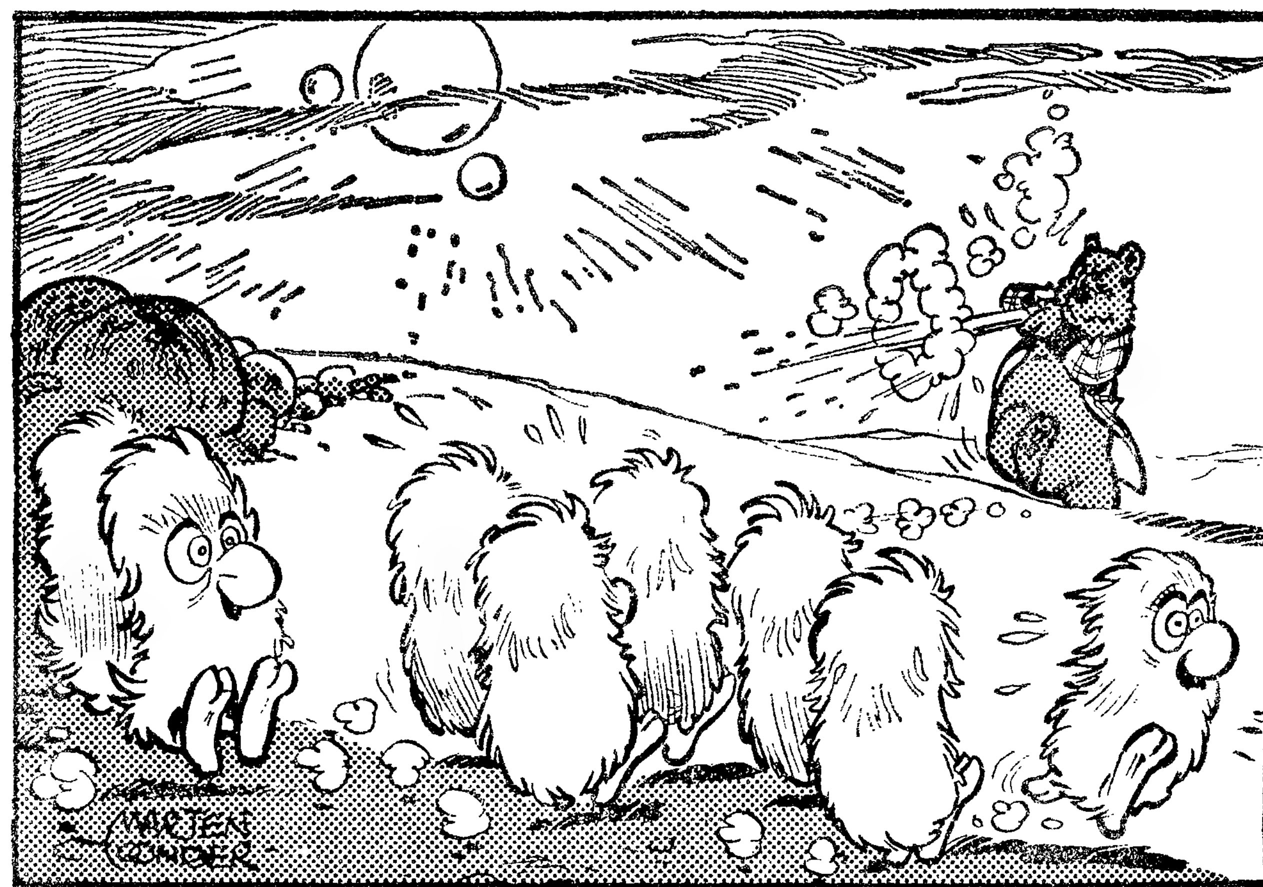
Boven de heuvel die de onderzoekende heer van het meer scheidde, verscheen een wilde haardos en twee bolle oogjes keken daar spiedend doorheen. Daarop verscheen er een baardig figuurtje, dat met haastige pasjes naderbij kwam en dat gevolgd werd door een rijtje andere.

Het bleek nu wel, dat de geleerde gelijk had gehad. Deze vreemde levensvormen waren nieuwsgierig van aard en bovendien wilden ze gaarne beïnvloed worden...

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6192

Heer Bommel droomde, dat hij achtervolgd werd door professor Prlwytzkofski, die hem met behulp van een vlindernet in een jampot op wilde sluiten. Het was een nare droom en het is dan ook geen wonder dat hij met een akelig gekreun uit zijn sluimer ontwaakte.

Maar helaas, de werkelijkheid bracht hem geen verlichting.

Toen hij een lodderige blik om zich heen wierp, werd hij een groot aantal harige figuurtjes gewaar, die zich om hem heen verdrongen of doende waren hem te beklimmen.

„Oewaaaaah!", piepte hij, terwijl hij zich ijlings oprichtte. „Help! Po-politie!"

De kreet werd opgezogen door het stille landschap en liet geen enkele echo na. Nu brak het angstzweet heer Ollie uit; een huivering voer hem door de leden en met een dunne gil rees hij overeind, zodat de behaarde omstanders achterover tuimelden.

Ze bleven hem echter zwijgend aanstaren, in afwachting van wat zijn volgende stap zou zijn.

De stilte, de zonnewarmte en de belangstelling werden de geschokte heer te veel. Hij greep zijn jachtgeweer en zette het op een lopen, terwijl hij van tijd tot tijd een verwilderde blik achterom wierp. Tot zijn ontzetting dribbelden de harige baasjes oplettend achter hem aan.

„Ze willen m-mij k-kwaad d-doen!", stamelde heer Bommel hijgend. „En erris n-niemand om mij te h-helpen... ksta er h-helemaal alleen v-voor... Kzal... Oeaaah... Wah? Aha!"

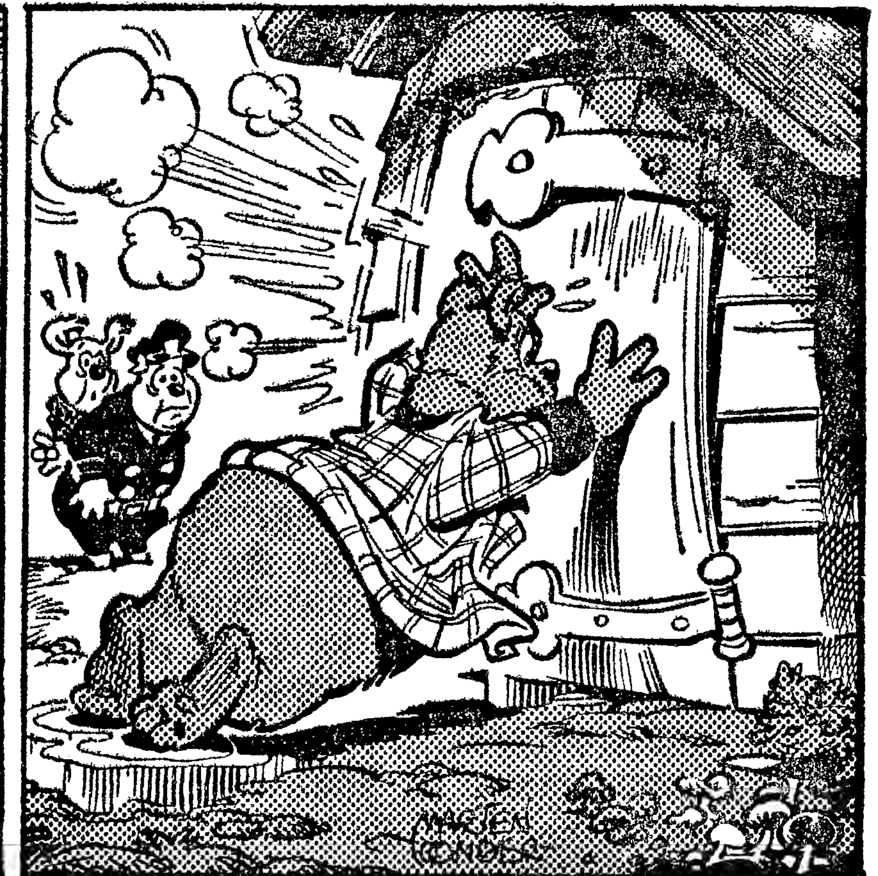
Hij herinnerde zich plotseling, dat hij een vuurwapen bij zich droeg en met de moed der wanhoop keerde hij zich om en vuurde een ongericht schot hagel tussen zijn achtervolgers.

Dat had hij niet moeten doen. De gevolgen waren vreselijk, zoals de verdere geschiedenis ons zal leren.

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

De volgende morgen werd Joost reeds vroeg door een luid geklop naar de keukendeur gelokt. Het was de commissaris van politie, die hem door de neerstromende regen grimmig aanblikte.

„Waarom staat de deur van de schuur open?", vroeg hij streng. „Wie heeft de verzegeling verbroken? Huh?"

„O, dat?", zei de bediende aarzelend. „Dat heeft heer Olivier gedaan, met uw goedvinden. Gisteravond. Het was zijn eigen achtertuin, zei hij, toen hij zijn geweer schoonmaakte..."

„Zo, zei hij dat?", hernam de politiechef met zware stem. „Geweer, huh? Dat is niet zo mooi! Het rapport van de professor is net gekomen. Hij zegt daarin dat er in die achtertuin levensvormen wonen, die gevoelig zijn voor invloeden van buiten. Inblazingen noemt hij dat. Daarom moet er héél voorzichtig contact met hen worden gemaakt. Héél behoedzaam. Een verkeerde benadering zou alles kunnen bederven; en jij praat over een geweer! Ik ben bang dat meneer Bommel hier meer van zal horen!"

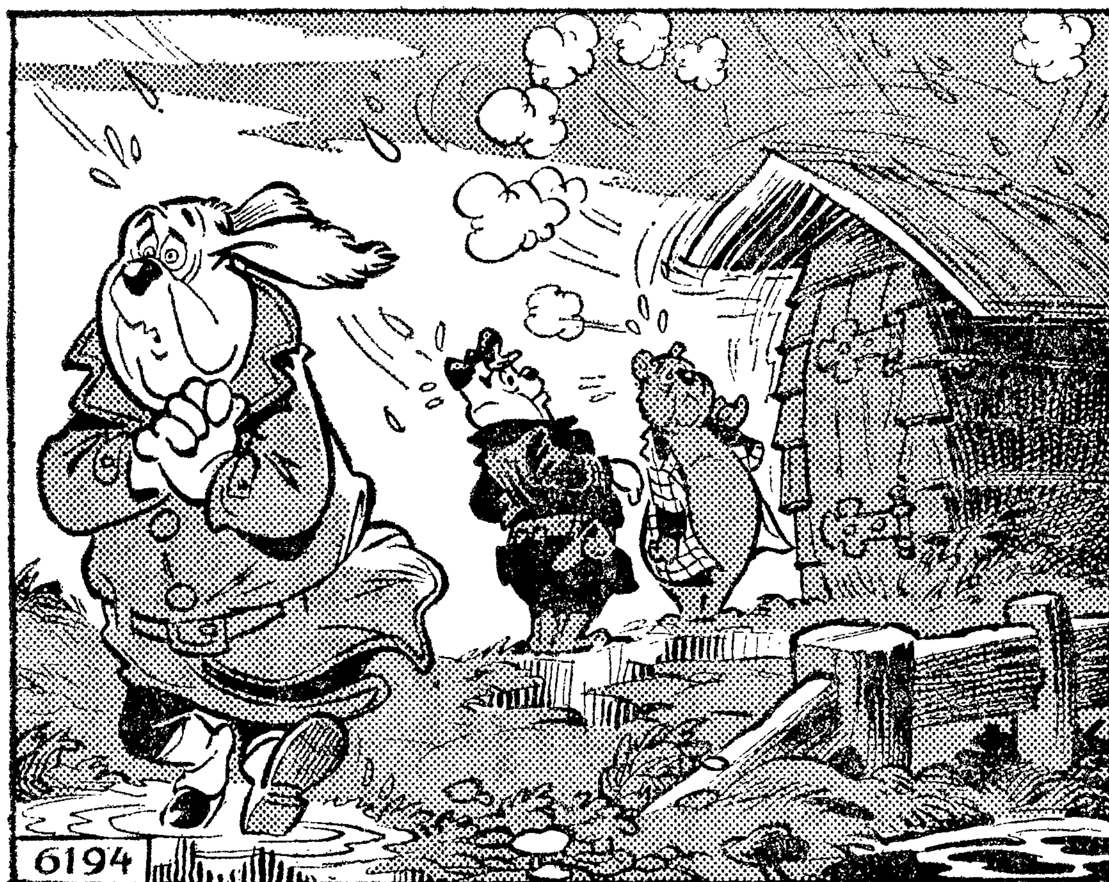
Op dat moment werd zijn aandacht getrokken door een ijl hulpgeroep en toen hij zich knorrig omwendde zag hij, dat heer Ollie juist uit het schuurtje kwam rennen, de deur achter zich dicht werpend.

„Mooi", bromde hij, „dat komt goed uit!" En met deze woorden begon hij de heuvel af te dalen om heer Bommel streng op zijn plaats te zetten.

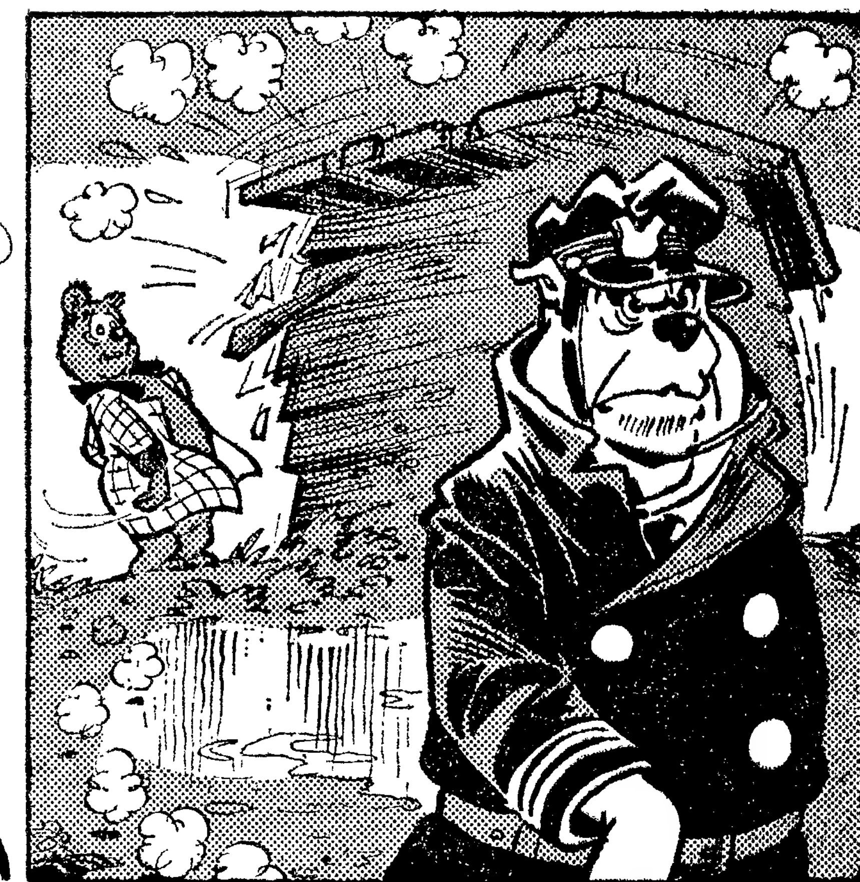
Doch deze schonk weinig aandacht aan deze nadering. Hij duwde met al zijn macht tegen het deurtje om dit gesloten te houden — en met reden!

„Er drukt van binnen iets tegenaan!", zei Joost bevreesd. „De hele wand staat bol, als ik mij zo mag uitdrukken. En er wordt gebonsd ook, hoort U wel?"

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

De commissaris keek fronsend naar het schuurtje waaruit een luid gebonk opklonk en dat op zijn grondvesten schudde. Toen trok hij zijn pet dieper over de ogen en trad op het geteisterde bouwwerkje toe terwijl Joost handenwringend naar huis terugliep.

„Wat gebeurt daar?", vroeg de politiechef bars. „Wie heb je daar opgesloten, Bommel?"

„N-niet opgesloten", stamelde heer Ollie. „Ze zitten achter mij aan!"

Hij liet de deur voorzichtig los en deed een stapje achteruit.

„G-gelukkig maar dat ze geen handjes hebben", voegde hij er aan toe. „K-kunnen de schuur niet openmaken, bedoel ik, als u begrijpt wat ik bedoel."

„Nee, dat doe ik niet", zei de heer Bas terwijl hij een notitieboekje te voorschijn trok. „Ik wil precies weten, wat je uitgevoerd hebt en wat er aan de hand is. Vanaf het begin. Vertel op, praat langzaam, en duidelijk – en vergeet het geweer niet!"

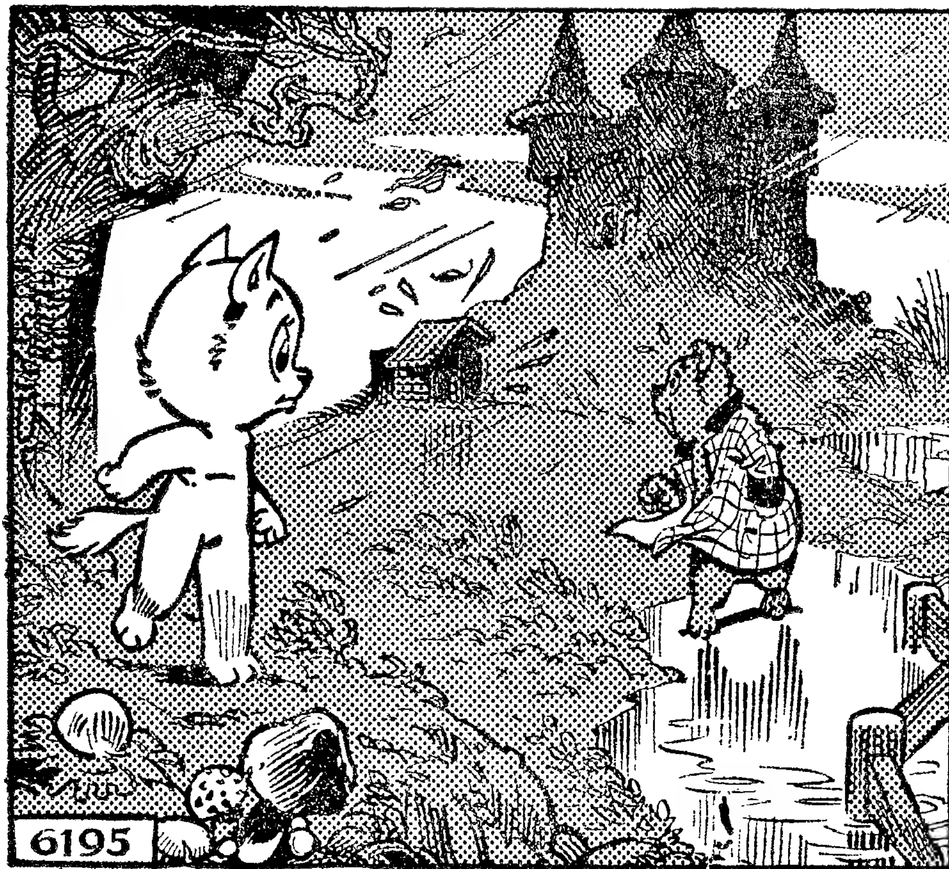
Heer Bommel gehoorzaamde zo goed mogelijk terwijl de regen neerviel en het rumoer in het tuinmanshuisje zijn woorden omspoelde.

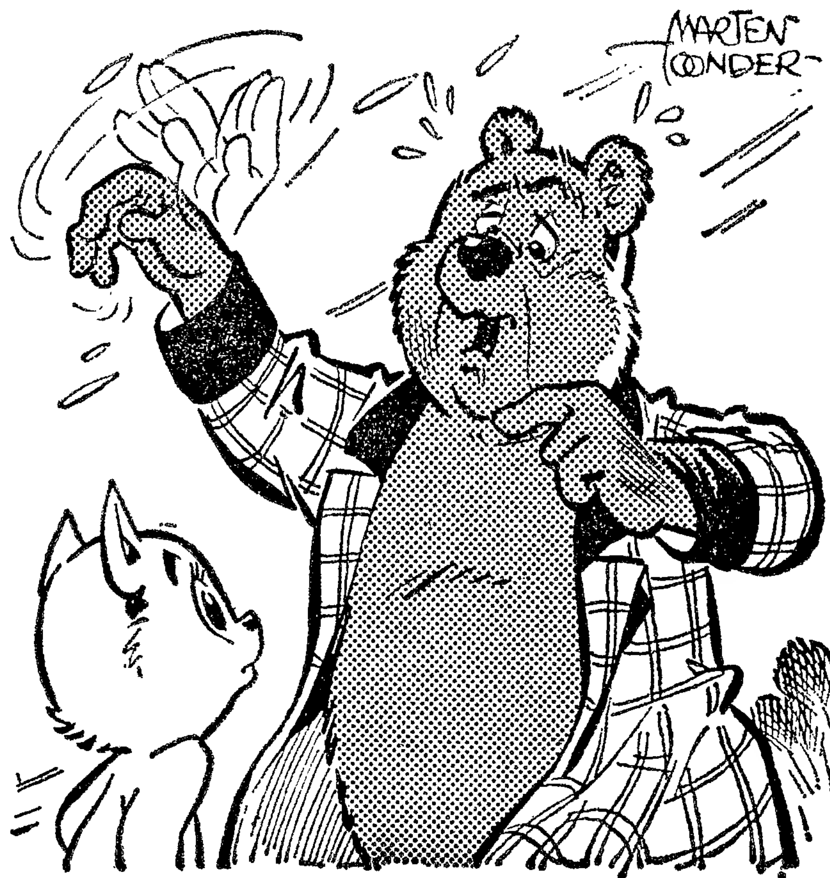
„Ik heb het", sprak de commissaris ten slotte, zijn boekje dichtklappend. „Het is niet zo best. Er moet heel voorzichtig contact worden gemaakt, zei de professor. En jij schiet met hagel! Hm, mooie boel! De gevolgen zijn voor jouw rekening, als je dat maar weet!"

Hij draaide zich om en liep met een bezorgde rimpel tussen de ogen weg, heer Ollie eenzaam bij het schuddende schuurtje achterlatend. Het bonken was inmiddels erger geworden, de splinters vlogen van het houtwerk zodat het de bezitter angstig te moede werd.

„Het houdt het niet", prevelde hij bleek. „En wat dan?"

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Heer Bommel staarde een tijdlang met ingehouden adem naar zijn schuurtje, dat bol stond van het gebonk. Toen de splinters er echter van af begonnen te vallen trok hij zich vreesachtig terug om het gebeuren vanaf een veiliger afstand gade te kunnen slaan. Zodoende kwam hij Tom Poes tegen, die daar juist in de buurt wat rondwandelde.

„Wat is daar aan de hand?", vroeg deze. „Wie is daar zo lawaaierig bezig?"

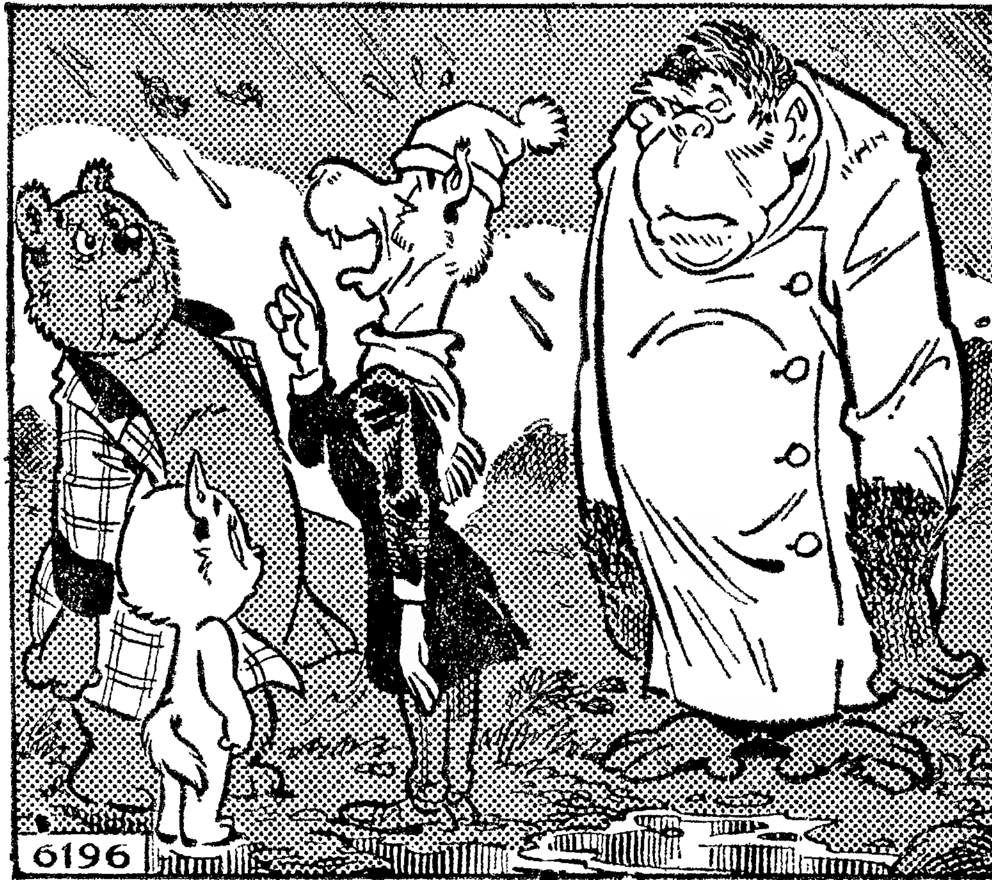
„H-het zijn de b-baarden!", legde de heer Ollie uit. „Ze zitten achter mij aan en ze willen mij kwaad doen. Maar ik heb z-ze echt niets gedaan. Even eh.... even een b-beetje geschoten met een b-bbbeetje hagel; om ze op een afstand te houden. M-maar dat kan toch g-geen kwaad wat jij, jonge vriend? Of w-wel, denk je?"

„Hm", zei Tom Poes, die er lang niet alles van begreep. „Ik weet niet, welke baarden u bedoelt, maar schieten is niet zo best."

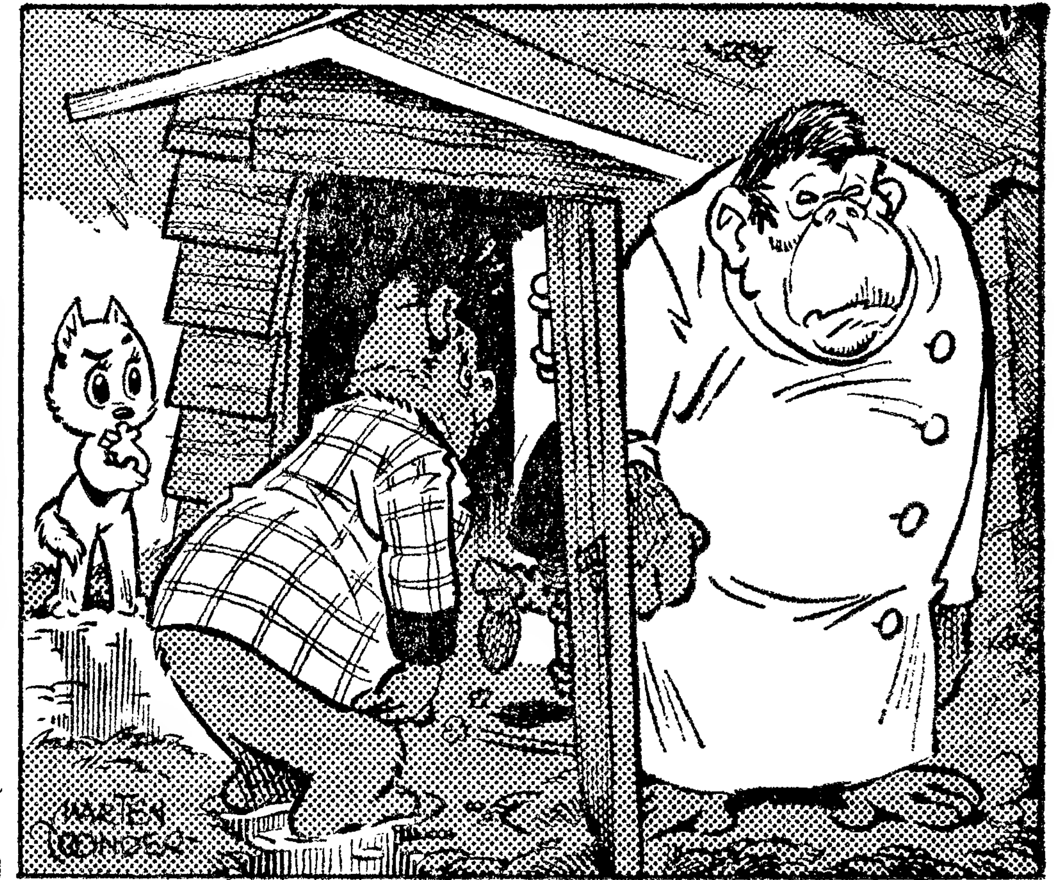
„Jij hebt makkelijk praten!", riep heer Bommel. „Ik zit er maar mee! Wie weet wat er gebeuren zal, en zelfs de politie weet niets anders dan mij de schuld te geven! Is er dan niemand, die mij helpen wil?"

Zo iemand was er. Door de kille herfstregen naderde doctorandus Zielknijper, die door de overheid bereid was gevonden om héél voorzichtig contact te leggen met de levensvormen in heer Bommels achtertuin. De befaamde zielkundige had zich haastig op deze taak voorbereid, en voor alle zekerheid had hij de geschoolde ziekenbroeder Carolus Kwak meegenomen.

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6196

De heer Zielknijper hield de pas in toen hij Tom Poes en heer Bommel in het oog kreeg.

„Dag meneer Bommel”, sprak hij. „Ik zoek naar uw schuurtje, waar zich een eigenaardig fenomeen heeft voorgedaan. Er schijnen daar levensvormen voor te komen, die zéér gevoelig zijn voor alle soorten inblazingen. Vandaar dat ik ben uitgezonden om door een héél fijne benadering....”

Hij zweeg want het gebonk in het schuurtje had juist weer een hoogtepunt bereikt en overstemde zijn woorden.

„Wat was dat?”, vroeg hij verblekend.

„De levensvormen”, zei Tom Poes. „Ze zijn boos geworden omdat heer Ollie ze een inblazing heeft gegeven met hagel.”

„Z-ze zaten achter me aan!”, riep heer Ollie met piepende stem. „Ik kon er niets aan d-doen; ik moest wel, dat zal iedereen begrijpen!”

„Stuitend”, hernam de zielkundige. „Geweld roept geweld op. Hoe kan een volwassene ooit zó dom zijn om te schieten? Maar we zullen zien. Misschien kan ik door een psychologische benadering nog veel goedmaken. Als het maar liefdevol geschiedt. Waar is het gebouwtje?”

Heer Bommel wees onder gedrukt zwijgen de weg. In de schuur was het plotseling heel stil geworden en dat gaf hem de moed om voorzichtig naar de voordeur te lopen.

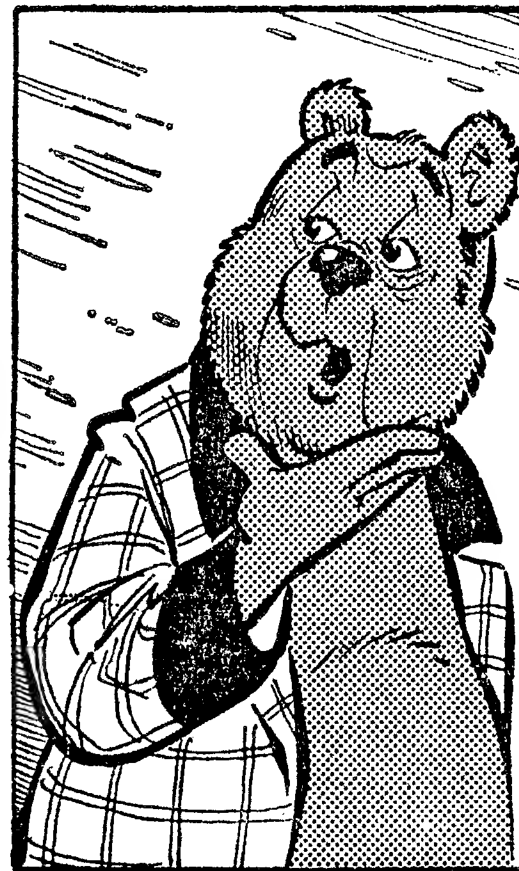
„Hier achter”, zei hij. „Langs de gereedschappen naar de achterdeur. Want daar komen ze doorheen; door de achterdeur bedoel ik. Maar wees voorzichtig, ik vertrouw het niets met al die stilte, als u begrijpt wat ik bedoel....”

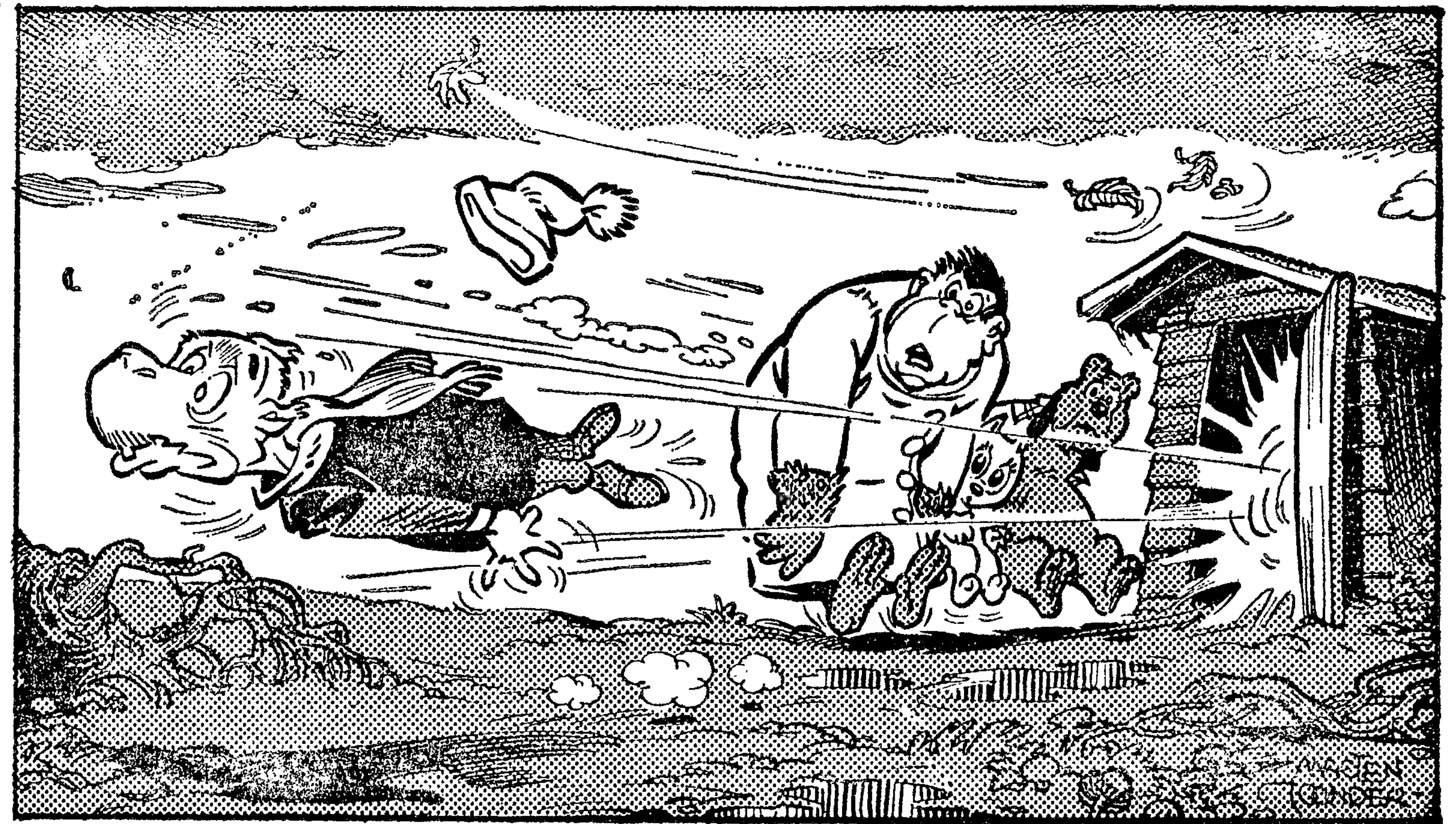
Doch reeds had ziekenbroeder Kwak de deur opengerukt, en na een kleine aarzeling betrad de heer Zielknijper de keet.

„We hebben wel eens voor hetere vuren gestaan”, sprak hij, in het inwendige verdwijnend. „Wacht hier even op me, broeder. Ik moet deze wezens mijn vertrouwen schenken....”

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Doctorandus Zielknijper verdween met kordate pas in het schuurtje om daar liefderijk contact met de vreemde levensvormen te gaan opnemen.

Heer Bommel keek hem bevangen na en ook Tom Poes en ziekenbroeder Kwak staarden ongerust in het donkere hok.

„He'', merkte de laatste op, „d'r schijnt zon aan de achterkant. Hoe kan dat?"

„Daar ligt een ander landschap", legde Tom Poes uit. Heer Bommel schonk echter geen aandacht aan het gesprek.

„De baarden schijnen weg te zijn", zei hij. „Ze zullen begrepen hebben dat het hun eigen schuld was. Men moet nu eenmaal de toorn van een heer niet opwekken; want die is iets vreselijks. Vooral als hij een wapen bij zich heeft. Dat hebben ze natuurlijk begrepen, wat jij, Tom Poes?"

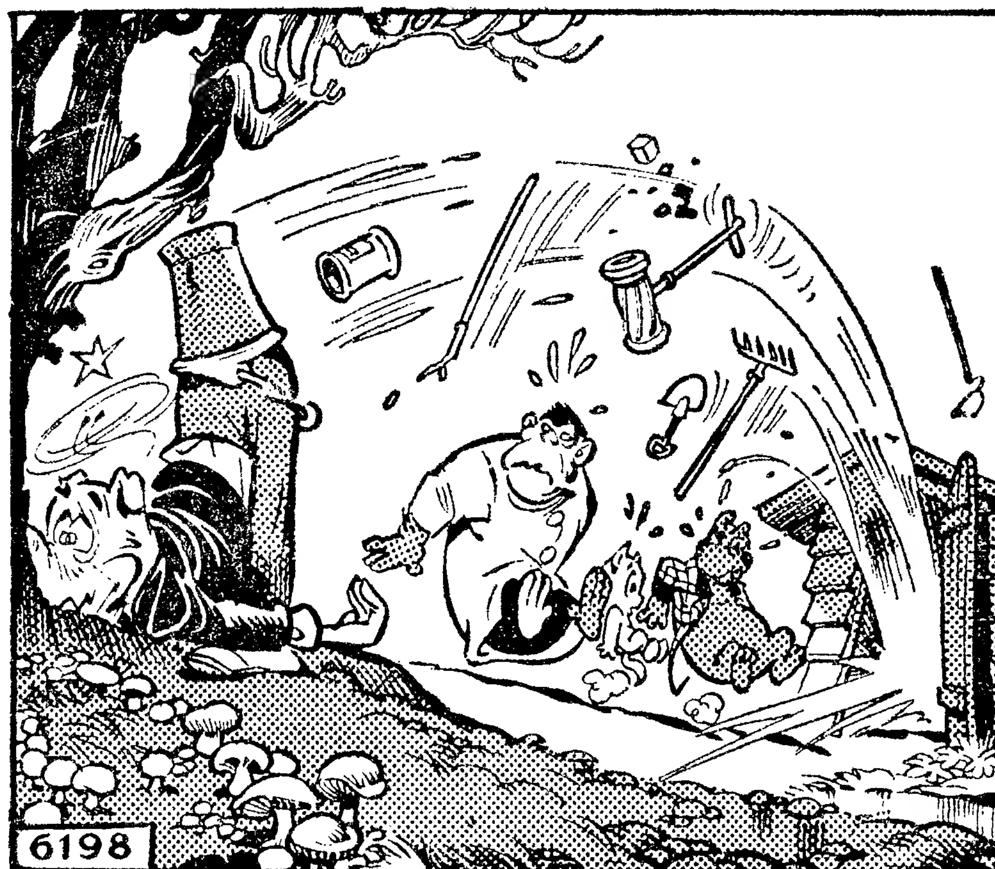
„Hier regent het", hernam broeder Kwak. „En daar schijnt de zon! Hoe kan dat?"

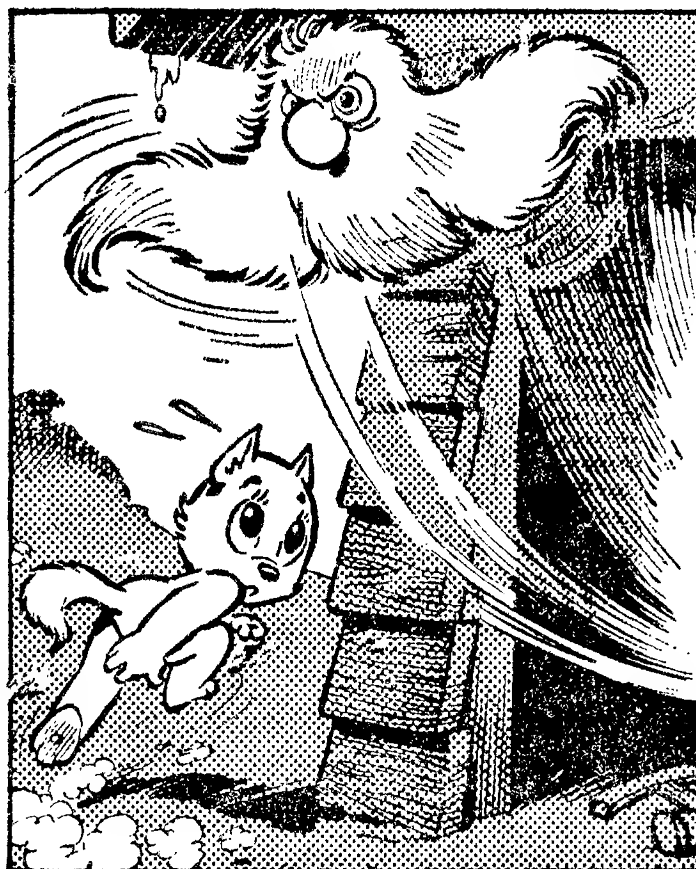
„Ik wil Zielknijper natuurlijk niet uitsluiten", vervolgde heer Ollie. „Misschien betekent die pisologie toch iets. Misschien heeft hij ze gesust door zijn lieve benadering. Wat denk jij, jonge vriend?"

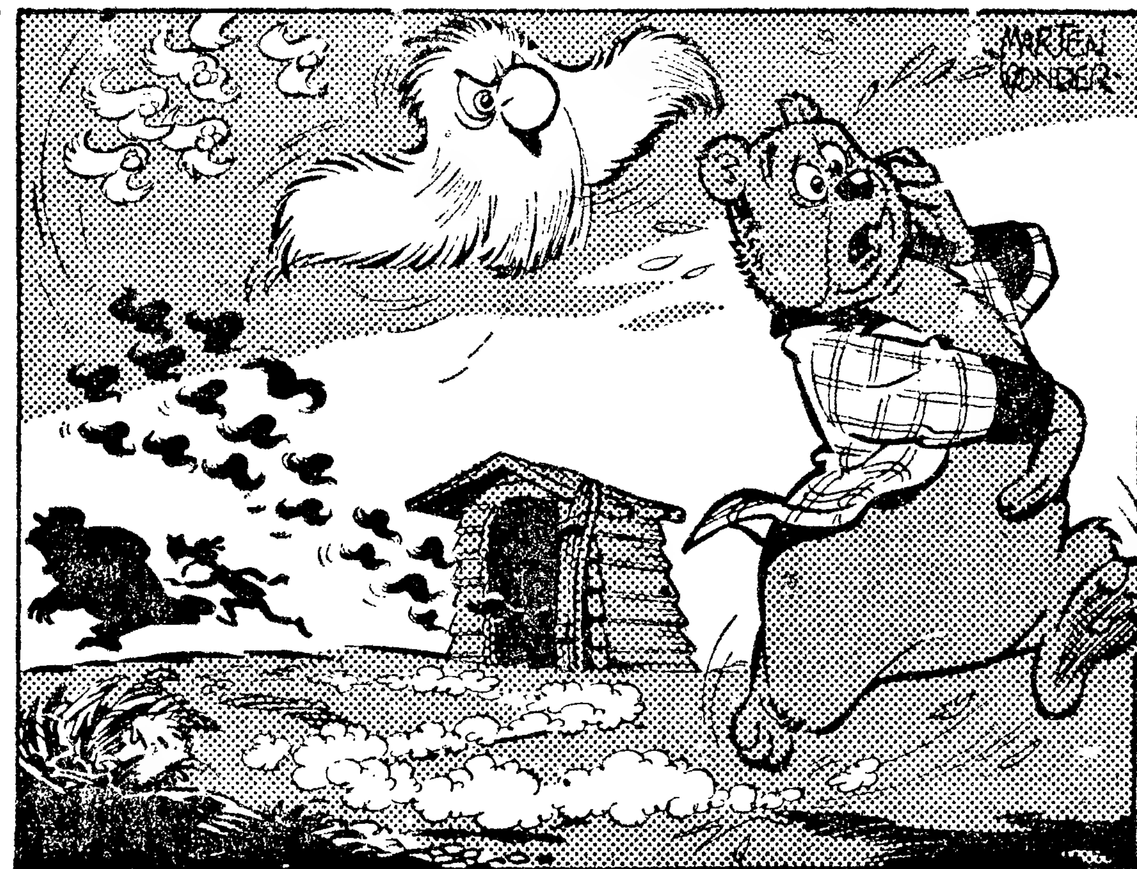
Tom Poes wilde iets zeggen, doch op dat moment klonk er een aanzwellende kreet, die de omstanders haastig achteruit deed deinzen.

Net op tijd trouwens, want daar suisde de zielkundige reeds weer naar buiten in een gierende windvlaag. Het zal oplettende lezertjes duidelijk zijn, dat hij toch het slachtoffer geworden was van de kwade inblazingen.

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

De heer Zielknijper werd door een geweldige kracht uit het schuurtje geworpen — en wanneer er daar in de buurt geen stevige boom had gestaan, zou hij zeker uit het gezicht verdwenen zijn. De omstanders hadden echter geen tijd om de zielkundige bij te staan; uit het gebouwtje werden alle aanwezige tuingereedschappen naar buiten geslingerd, terwijl een vreemd gefladder hoorbaar werd.

„Wat is dat?" vroeg Tom Poes ongerust. „Het lijken wel vleugels!"

„Het zijn vogeltjes!" stamelde heer ziekenbroeder Kwak. „Er is een hele kudde door de achterdeur naar binnen komen vliegen!" „Géén v-vogels!" stamelde heer Ollie. „Het moeten de b-baard-mannetjes z-zijn...."

Voordat hij uit had kunnen leggen wat hij bedoelde, kwam het eerste gedrochtje reeds door de deuropening. Het gebruikte zijn overdadige haargroei als vleugels en klapperde daarmee met grote snelheid het winderige landschap binnen.

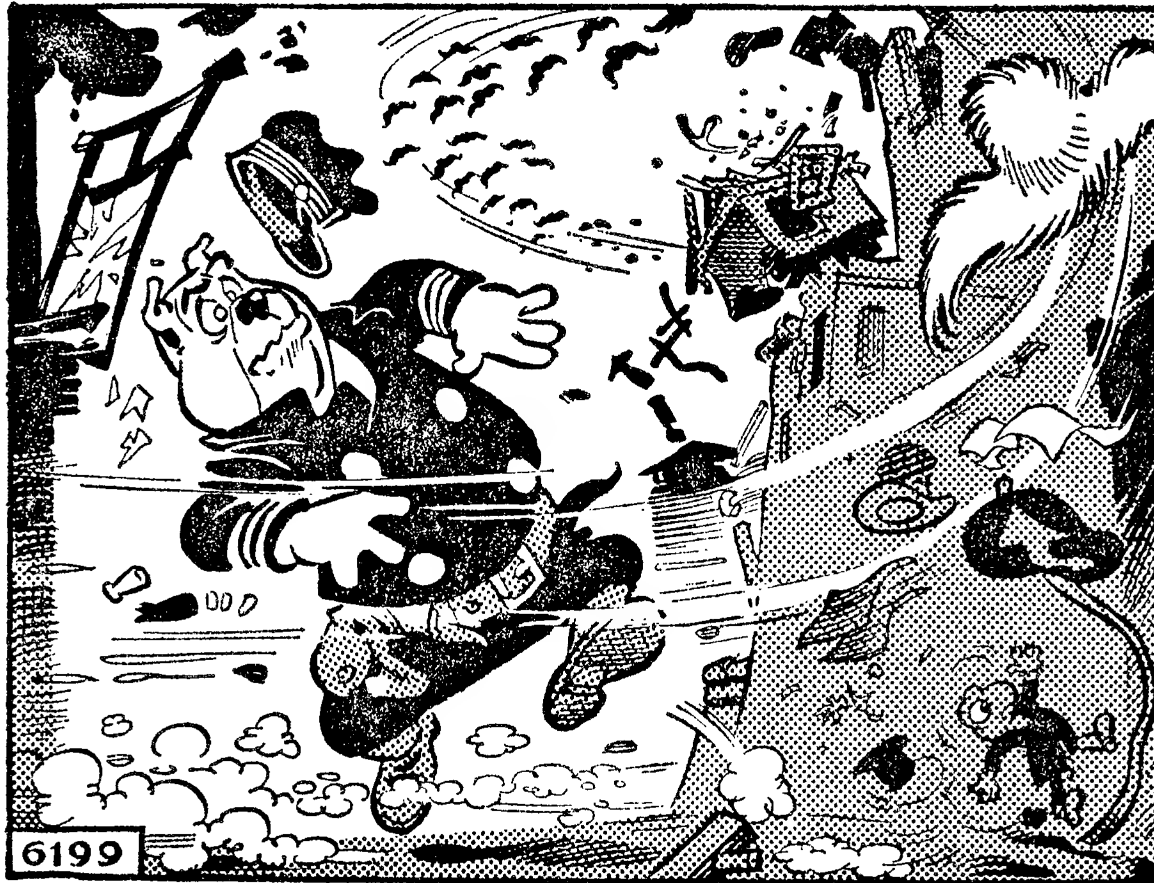
„Berg je!" riep Tom Poes uit. „Er komen er veel meer en ze zijn niet veel goeds van plan!"

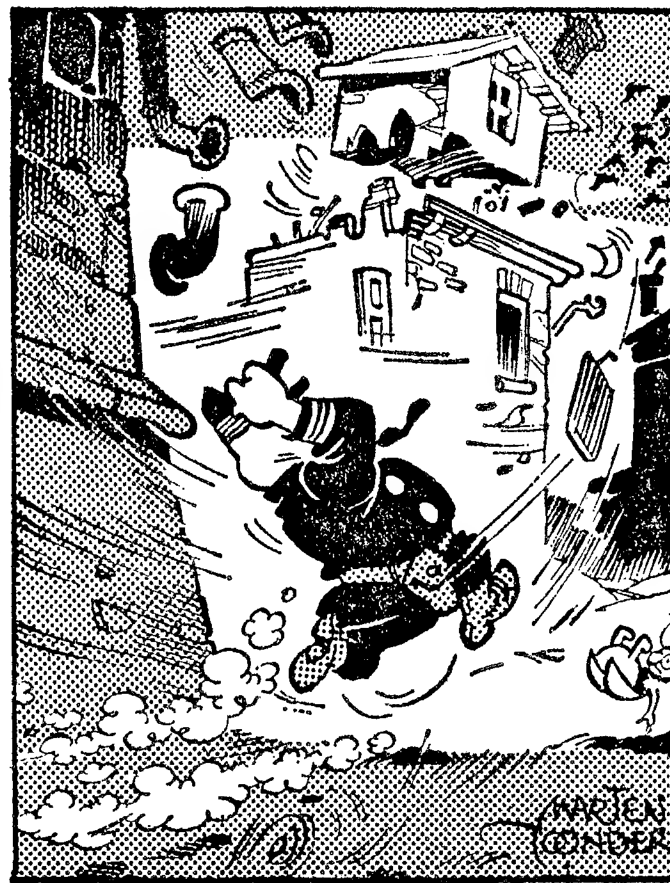
Met deze woorden sprong hij snel naar de achterkant van de schuur, want hij begreep dat hij daar geen last zou hebben.

Heer Bommel dacht niet zo ver. Zijn vorige ontmoeting met deze vreemde wezens stond hem nog levendig voor de geest en daarom zette hij het verwilderd op een lopen, toen er een met bewolkt gelaat op hem af dook.

Tom Poes had echter gelijk gehad; uit het keetje wolkte een hele vlucht vliegende baarden naar buiten. Het waren er zoveel, dat ook de geschoolde ziekenbroeder de moed verloor en het op een lopen zette. Doctorandus Zielknijper had gemerkt, dat goede woorden en wetenschappelijk inzicht hier weinig waarde hadden. Daarom vluchtte ook hij, hoewel hij zich nog lang niet lekker voelde.

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6199

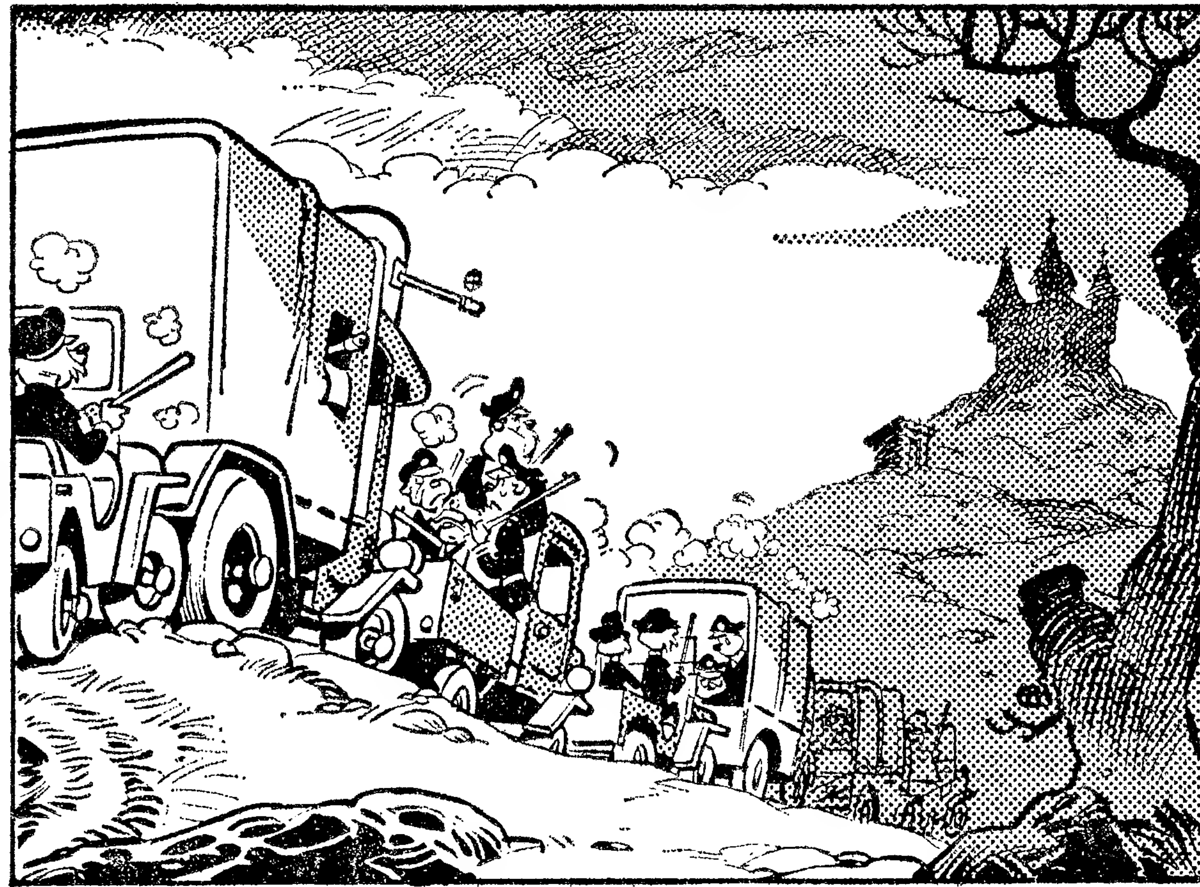

Commissaris Bulle Bas deed zijn dagelijkse ronde door de stad en hij was vreedzaam kuierend op het Koolplein aangekomen, toen hij geluid gewaar werd, wat het normale gefluit van de wind overstemde. Voordat hij begreep wat er aan de hand was, werd hij door een geweldige stormvlaag overvallen. Zich schrap zettend wierp hij een onthutste blik om zich heen en nu werd hij vele vreemde vogelachtige vormen gewaar die zich door het luchtruim bewogen. Ze deden dit met zo'n snelheid en in zulke dichte golven dat de schoorstenen van de daken geblazen werden en vele ramen uit hun sponningen vielen.

De scherpe politiechef begreep, dat hier iets onregelmatigs aan de hand was. Hij vergat dan ook zijn waardigheid en zette het op een lopen om nadere instructies van de burgemeester te halen. Toen hij echter op het stadhuis aankwam, bleek hem dat dit reeds door de vreemde vogels getroffen was. De gangen waren met scherven en afbraak bedekt en de heer Dickerdack zelf zat te midden van zijn meubilair, dat in een ordeloze hoop op de grond lag.

„Vogels? Het zijn geen vogels!" riep de magistraat verwilderd uit. „Het zijn de baarden uit Bommel's achtertuin! Ze staan in het rapport van Prlwytzkofski. Lees jij die rapporten niet, Bas? Wat doe je eigenlijk de hele dag? Waar is de politie voor als je niet eens orde kan houden achter een schuurtje? De monsters kwamen hier door de dichte ramen naar binnen vliegen en maakten er een janboel van. Kwade inblazingen en onlustgevoelens, commissaris! Doe iets!"

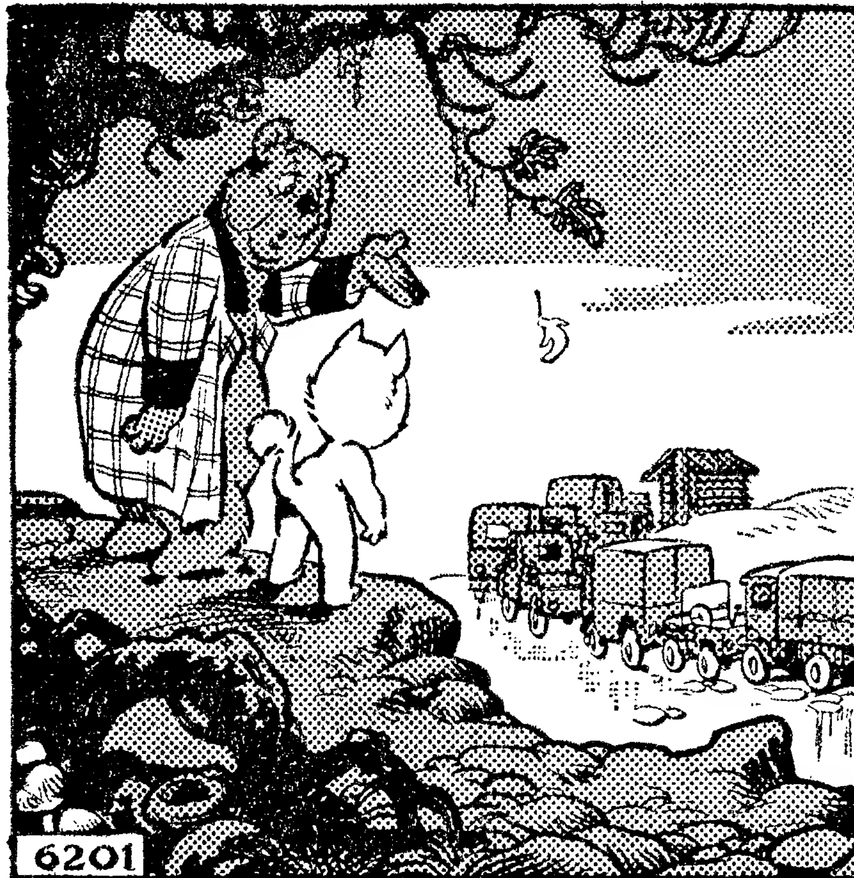
Burgemeester Dickerdack rees met moeite tussen de wrakstukken van zijn meubilair uit en wendde zich tot de onthutste commissaris.

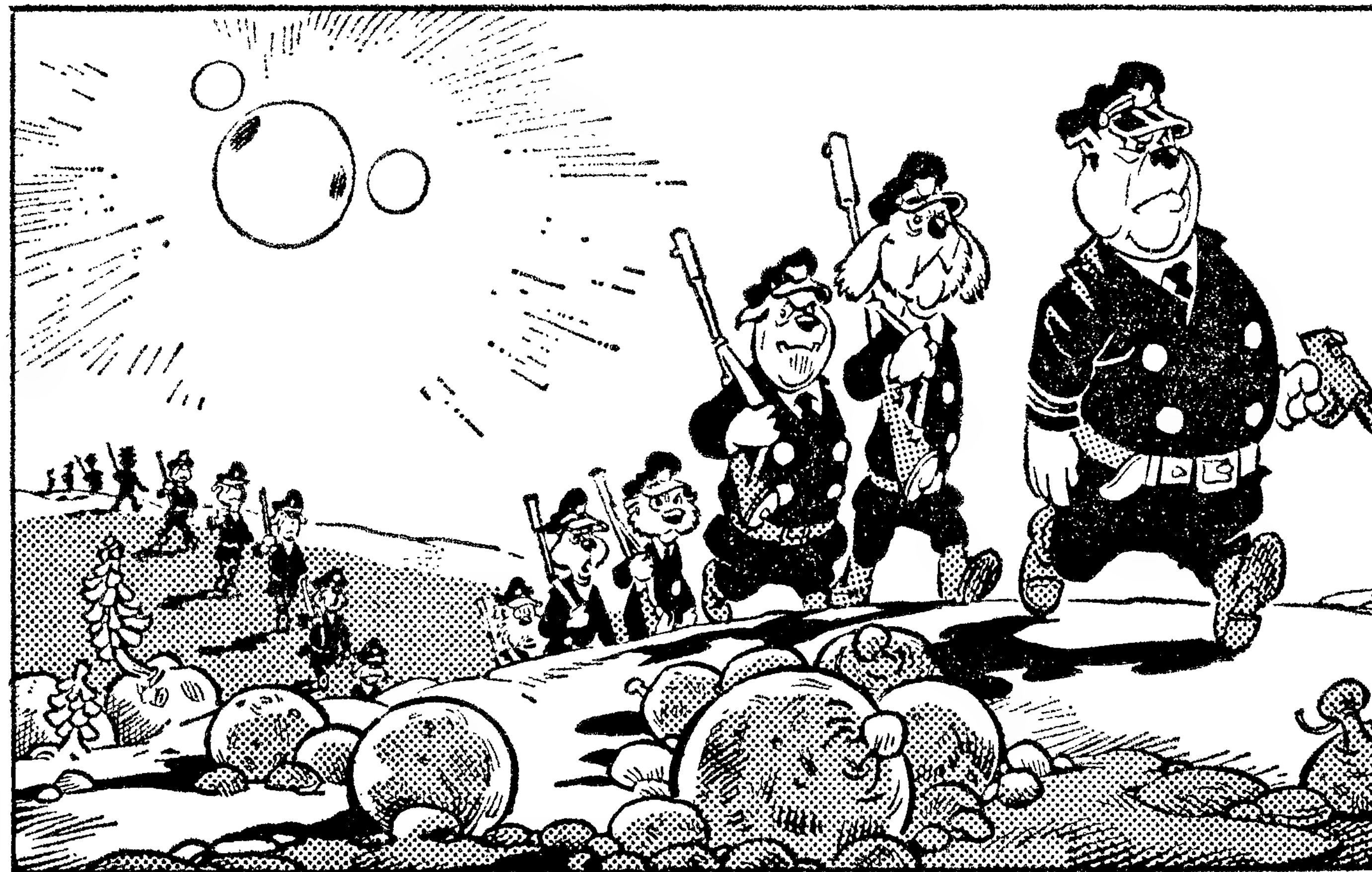
„Doe iets!" schreeuwde hij overspannen. „Maak een einde aan deze overlast, Bas! Als het niet goedschiks kan, dan maar kwaadschiks! Ik duld geen kwade inblazingen in mijn gemeente. Vooruit, schiet op, ga aan het werk!"

De politiechef salueerde stram en marcheerde af naar het politiebureau, waar hij onmiddellijk maatregelen begon te nemen. Niet lang daarna kon men dan ook een lange stoet voertuigen met zwaar bewapende ambtenaren in de richting van Bommelstein zien rijden. Van de vliegende baarden was gelukkig geen spoor meer te bekennen, zodat de tocht zonder moeilijkheden verliep. Doch toen heer Bommel's schuurtje bereikt was stond de heer Bas voor een onverwacht probleem; de deuropening was te klein om zijn wagen door te laten! Dit sloeg hem een kort ogenblik uit het veld, maar toen wendde hij zich om.

„Laat iedereen uitstappen", riep hij tot brigadier Snuf, die in de volgende auto zat. „We gaan te voet verder, door de keet heen, naar de achterkant. Er zijn aanwijzingen, dat de lummels zich daar hebben teruggetrokken, als je het rapport van de professor tenminste goed hebt gelezen. Levensvormen die gevoelig zijn voor inblazingen, staat er. Nou, de inblazingen die ze gekregen hebben zijn kwaad geweest, Snuf. Ik ben benieuwd wie daar achter zit. In ieder geval moeten we voorzichtig zijn!"

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Heer Bommel had de lange rij politievoertuigen voorbij zien trekken en natuurlijk spoedde hij zich naar buiten om te zien wat dit nu weer betekende.

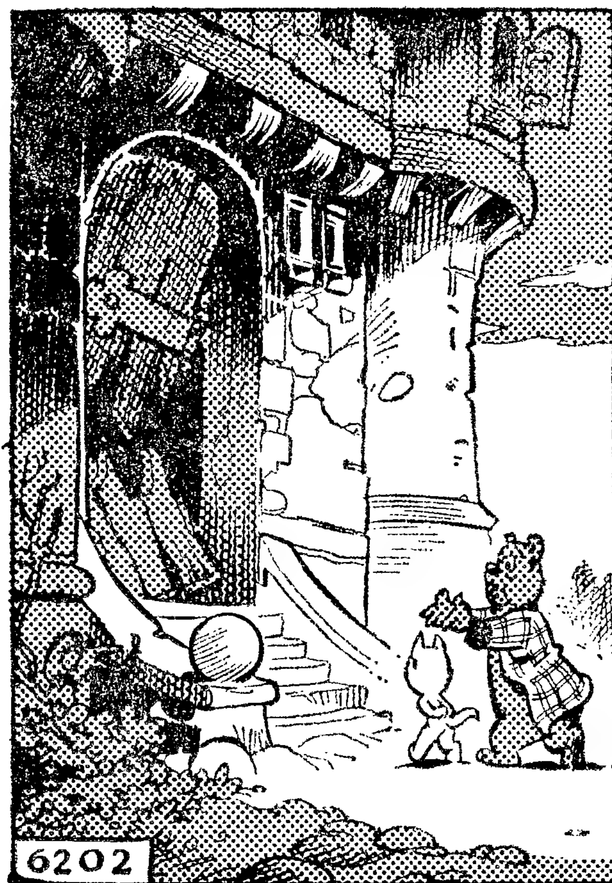
„Dat rijdt maar en dat hotst maar over mijn terrein alsof het niets is", sprak hij klagend. „Aan de ene kant word ik opgejaagd door vliegende baarden die zich niet ontzien om mijn huis binnen te dringen en er een rommel van te maken zodat Joost de handen vol werk heeft. En aan de andere kant gebruikt de politie mijn gazon om er met lompe wagens overheen te jagen! Heeft een heer dan helemaal geen rechten meer, als je begrijpt wat ik bedoel?"

„Kom", zei Tom Poes sussend, „die agenten willen alleen maar proberen om de orde te bewaren, heer Ollie. Ze zijn uw schuur binnengetrokken om die rare gedrochten te arresteren. Ik ben alleen maar bang, dat ze die wapens zullen gebruiken. De wezens die daar achter wonen, zijn gevoelig voor invloeden van buiten, zei de professor . . ."

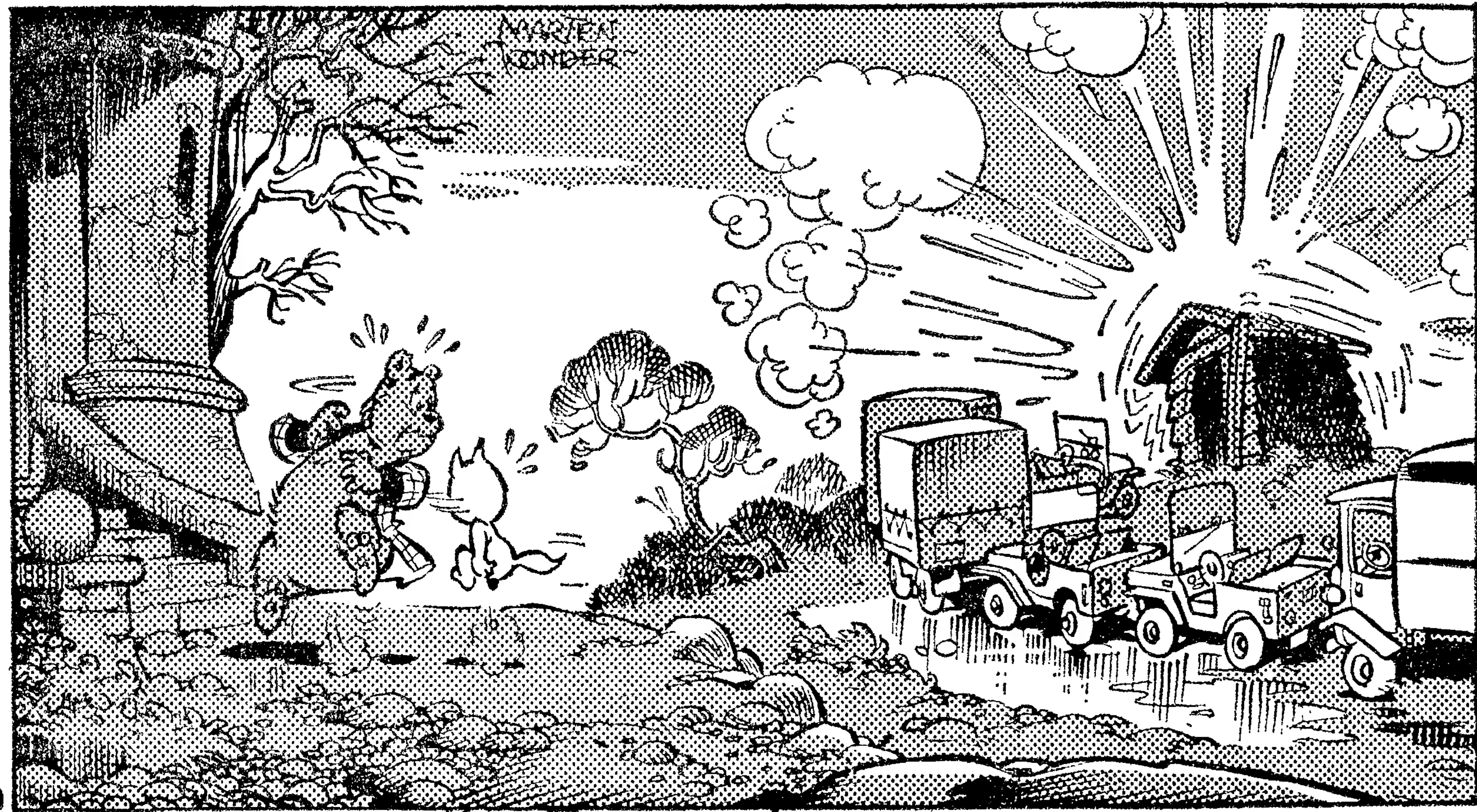
„De levensvormen die hier wonen zijn gevoelig voor inblazingen", mompelde de commissaris. Hij liep aan het hoofd van zijn manschappen door het warme landschap en keek spiedend om zich heen. Alles was verlaten en behalve het geknerp van vele voetstappen was er niets te horen. Maar de wakkere politiechef voelde zich toch niet op zijn gemak.

„Ze hebben zich natuurlijk ergens teruggetrokken", vervolgde hij. „Maar ze hebben kwaad in de zin, dat weet ik zeker. We moeten tactvol optreden, maar we moeten niet over ons heen laten lopen. Hoe doen we dat?"

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6202

Heer Bommel begaf zich wat moedeloos terug naar huis en Tom Poes volgde hem.

„Kijk nu toch eens", sprak heer Ollie klagend, terwijl hij op zijn versplinterde voordeur wees. „Zie je hoe die gedrochten te keer zijn gegaan, jonge vriend? Waarom zouden ze toch zo kwaad geweest zijn? Ze moeten wel een héél boosaardige inborst hebben, als je begrijpt wat ik bedoel!"

„Hm", zei Tom Poes, „de professor zei, dat ze erg gemakkelijk te beïnvloeden zijn, en daarom doen ze dus terug wat er tegen hen gedaan wordt."

Heer Bommel keek hem onthutst aan, terwijl er een rimpel op zijn voorhoofd verscheen.

„W-wat bedoel je?" vroeg hij wantrouwig.

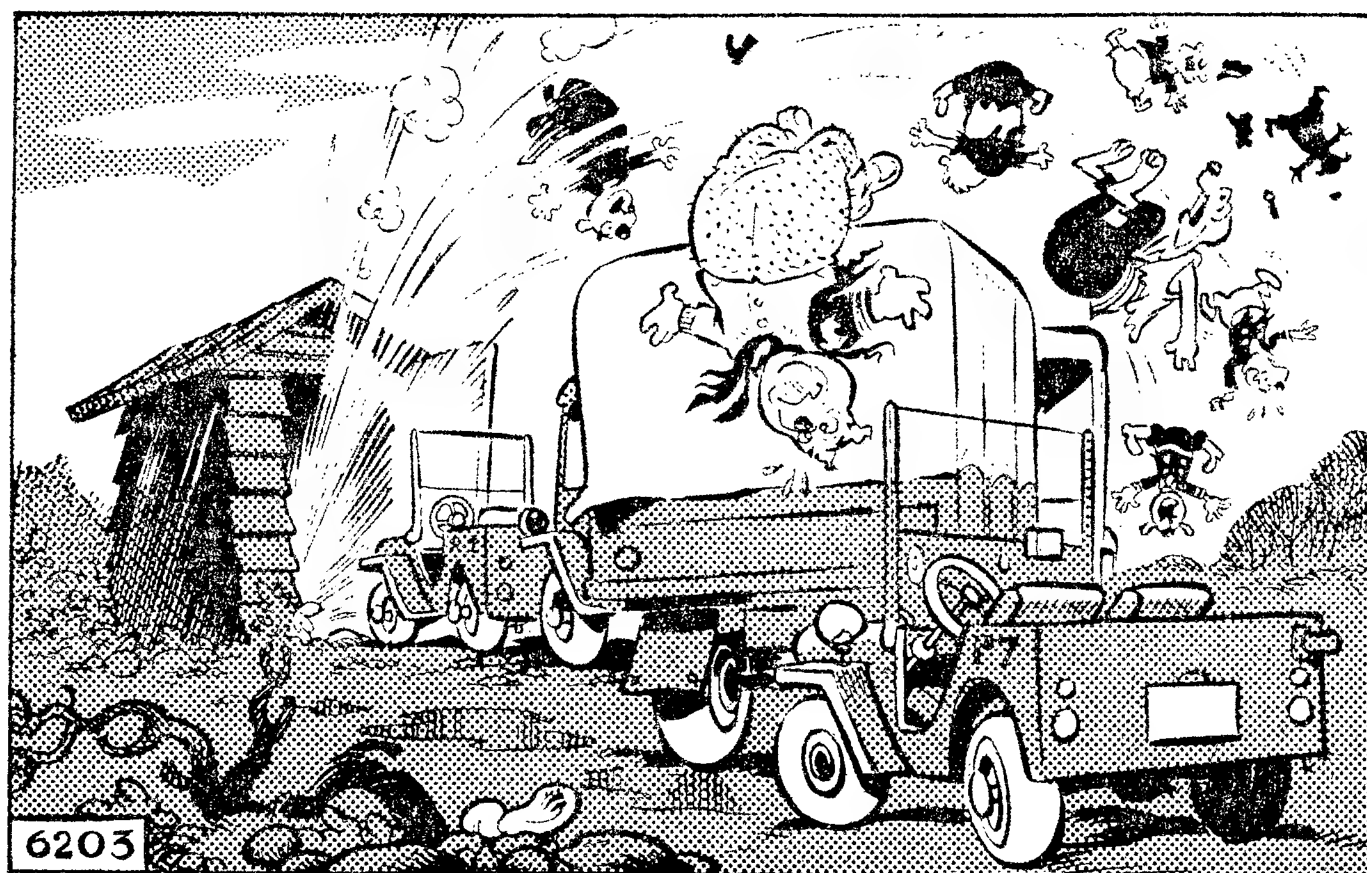
„Ik bedoel", zei Tom Poes, „dat ze best aardig geweest kunnen zijn. Maar toen heeft.... eh... iemand met een geweer op ze geschoten. En omdat die iemand dus kwaad was, zijn ze zelf ook kwaad geworden. Daarom ben ik bang, dat de politie er ook niet veel goed aan zal kunnen doen...."

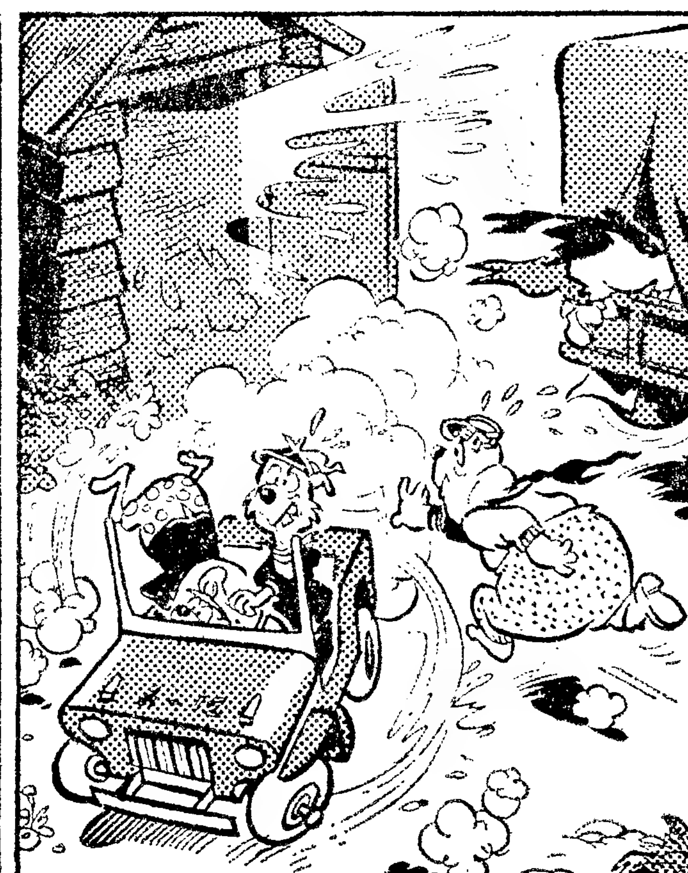
Heer Ollie zakte ineen en zijn blik werd dof. Het was duidelijk, dat hij diep nadacht, maar voordat hij iets had kunnen zeggen, drong een luid rumoer uit het schuurtje tot hem door. Vol schrik wendde hij zich om en toen zag hij, dat het gebouwtje op zijn grondvesten stond te schudden alsof er van binnen een grote druk op uitgeoefend werd.

„D-d-de politie", stamelde hij toonloos. „N-nee die kan er ook niet veel goeds aan doen. Met al die wapens, als je begrijpt wat ik bedoel. Iemand... eh... er is met een geweer op hen geschoten, bedoel ik. En dat zou hun best een kwade inblazing gegeven kunnen hebben...."

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

6203

Het bleek al spoedig dat Tom Poes gelijk had gehad: de politie kon ook niet veel goeds achter het schuurtje uitrichten. Wat er precies gebeurde is niet bekend. In het proces-verbaal werd slechts gesproken over een grote overmacht van kwaadwillende gebaarden, maar de gevolgen waren in ieder geval vreselijk.

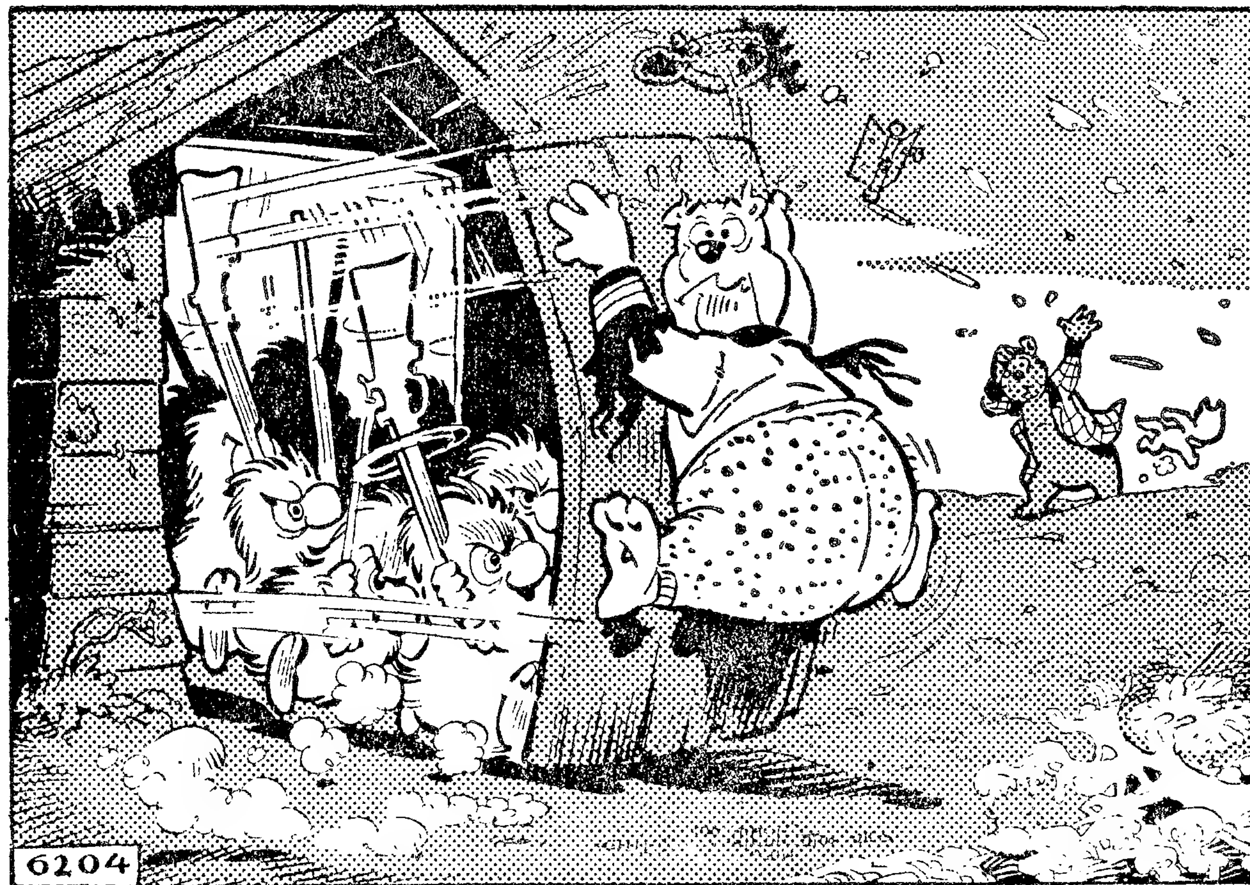
Uit de open schuurdeur kwam de gehele politiemacht van Rommeldam op ordeloze wijze naar buiten vliegen. De uniformen waren zwaar gehavend, de wapens ontbraken en van het geteisterde groepje ging in het geheel geen gezag meer uit.

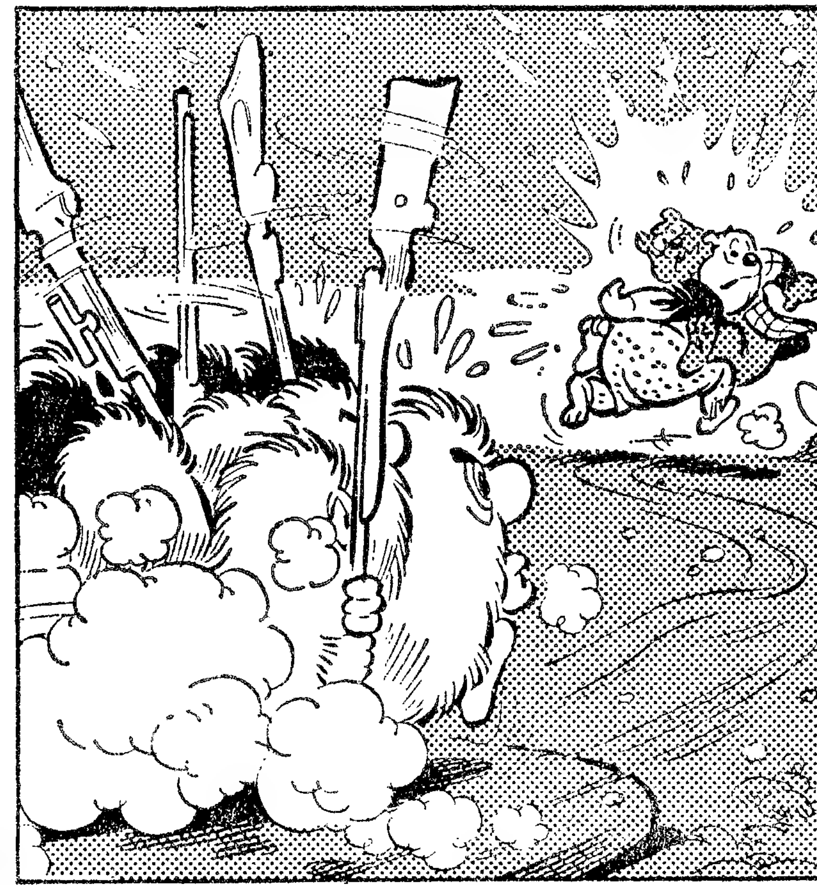
Ook van enige leiding was geen sprake. Commissaris Bas, die als eerste naar buiten kwam, verkeerde in deerniswekkende toestand, zodat het enige tijd duurde voordat hij zijn gedachten weer bij elkander had. Toen hij zich eindelijk weer oprichtte, waren zijn ondergeschikten reeds in volle aftocht. Ze hadden in allerijl hun voertuigen beklommen en joegen nu over de heuvel heen om zich op het bureau te gaan melden.

„Donders!" prevelde de politiechef moeilijk. „De deur! De deur moet dicht. Voordat die monsters weer door de stad gaan razen. Hm, gelukkig hebben ze geen handen..."

Met deze woorden snelde hij terug naar het schuurtje en sloot dat met grote kracht, terwijl om hem heen de voertuigen ronkend wegtrokken.

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Commissaris Bas wierp de deur van het schuurtje dicht en bleef er hijgend tegen aan staan drukken.

„Gelukkig dat die monsters geen handen hebben", prevelde hij, toen het houtwerk zich krakend bolde onder de druk.

Helaas, hij vergiste zich. De vreemde levensvormen waren erg gemakkelijk te beïnvloeden en ze hadden nu lieden gezien die met wapens rondliepen. Daardoor waren er spontaan hand- en geweervormige uitsteeksels aan hun rompen gegroeid en die gebruikten ze met grote bekwaamheid.

De deur werd dan ook uit zijn hengsels gelicht, en voordat de ontakelde politiechef zijn adem had kunnen regelen, werd hij krachtig achteruit geworpen.

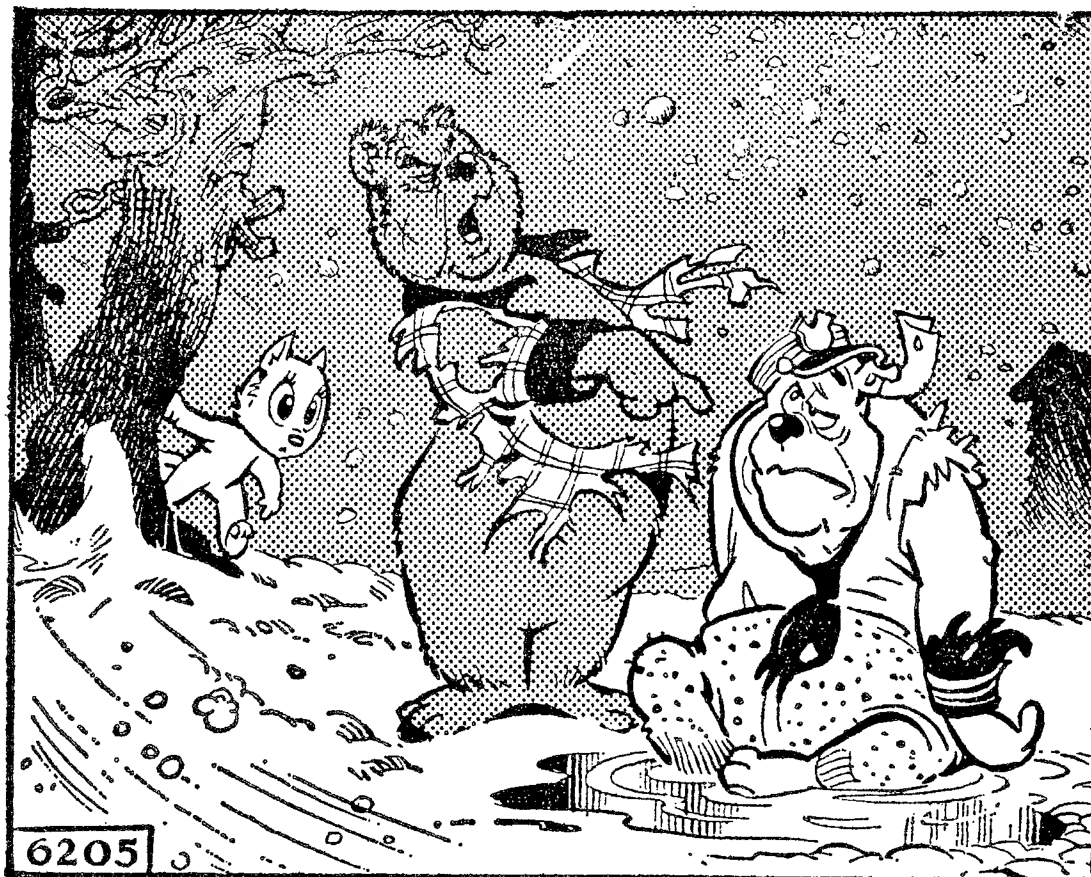
Een dichte horde baardvormige figuurtjes werd zichtbaar. Ze zagen er dreigend uit, want hun eens zo lege oogopslag werd ontsierd door een politiële frons en ze zwaaiden akelig met hun verlengstukken.

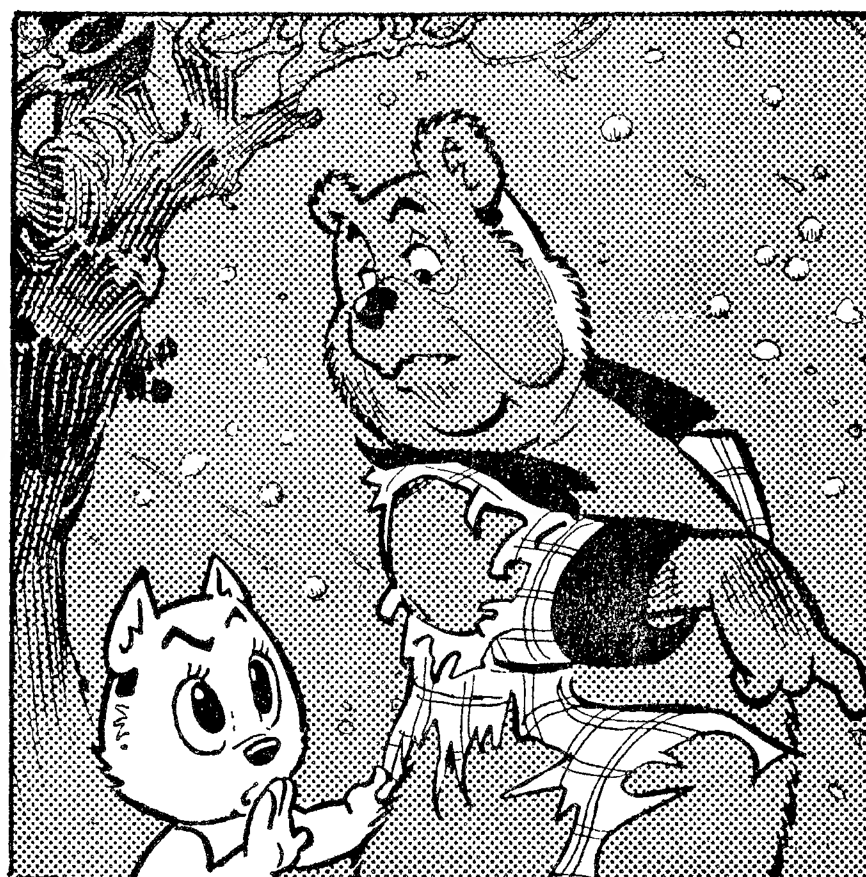
„Halt! Ho!", riep de commissaris, terwijl hij het op een lopen zette.

„Hola! Help!", riep heer Bommel, die het toneeltje op een afstand had gadegeslagen. De heer Bas vluchtte echter voor een overmacht; daarom keek hij niet goed uit, zodat hij de geheel verstijfde heer in het middenrif ramde. Ze stortten beiden ter aarde en voordat ze zich hadden kunnen herstellen, was de menigte reeds ter plaatse. Gedurende een kort ogenblik was er een dichte kluwen druk bewegende baardvormen zichtbaar; maar toen de opgewekte haat was uitgewoed, trokken de gedrochtjes zich weer terug in het schuurtje.

Over het verregende landschap viel nu een stilte, die slechts verbroken werd door het suizen van de wind en het gerochel van de getroffenen...

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Heer Bommel was de eerste die zich herstelde. Hij krabbelde moeilijk overeind, trok de flarden van zijn jas recht en wierp een bittere blik op de commissaris.

„Isser d-dan geen wet in deze buurt?", riep hij uit. „Een heer van mijn stand kent geen veiligheid meer! Het is vreselijk! Als mijn goede vader dit toch eens had moeten meemaken! Ik eis bescherming tegen het schorriemorrie achter mijn schuur. Daar is de politie voor!"

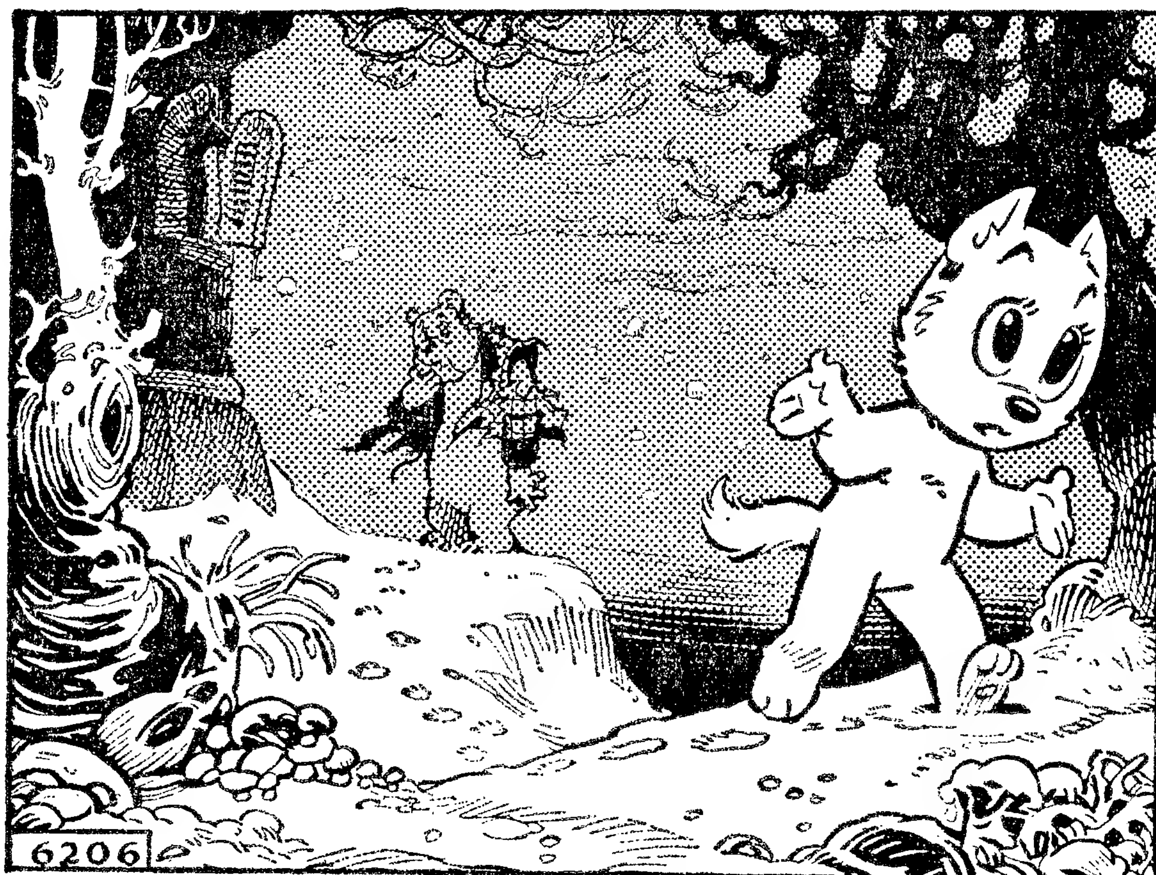
De politiechef wierp hem een lodderige blik toe en terwijl zijn wangen verder afzakten, huiverde hij. Geen wonder, de regen was overgegaan in natte sneeuw en de wind huilde klagend om zijn lompen, zodat het voor de geharde ambtenaar lang geen pretje was om daar in een plas te zitten. Maar gelukkig kwam Tom Poes nu van achter een boom vandaan.

„Kalm, heer Ollie!", zei hij sussend. „Achter uw schuur woont geen schorriemorrie. Het is alleen maar een soort leven, dat nadoet zoals het behandeld wordt. Daarom dient de politie tot niets; en boosheid of geweld ook niet. Dat hebt u toch wel gemerkt?"

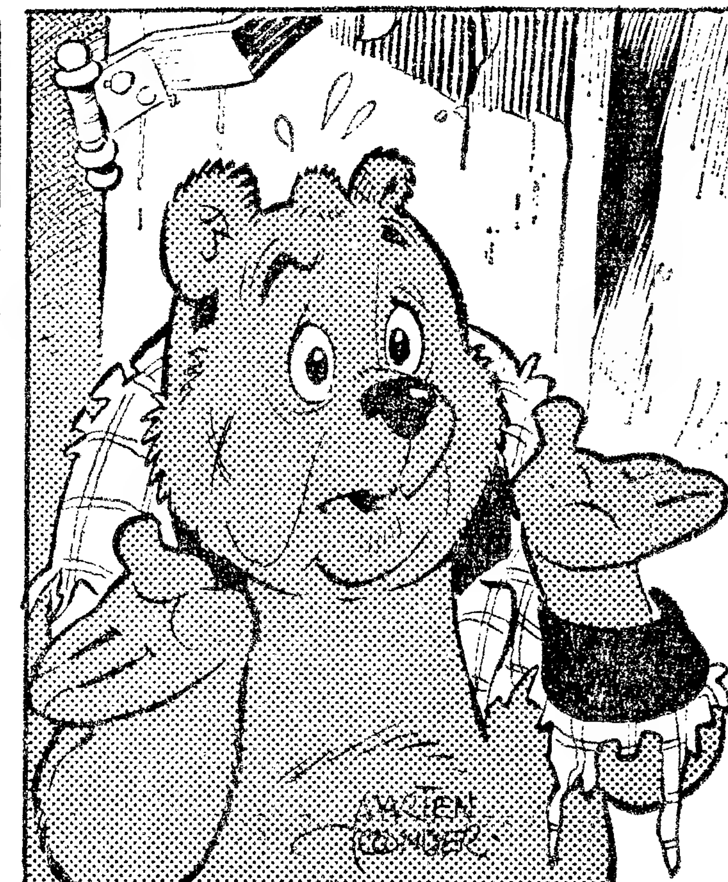
Heer Bommel zweeg verbluft, doch de heer Bas kwam mompelend overeind en begon met zware tred terug te lopen naar de stad.

„Zo!", sprak hij tot zichzelf. „De politie dient tot niets, huh? Zo! We zullen zien. Over deze zaak is het laatste woord nog niet gesproken! Orde moet er zijn; voor en achter die Bommelschuur!"

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Heer Bommel beklom zwijgend de heuvel die naar Bommelstein leidde en Tom Poes liep schouderophalend weg.

„Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen", mompelde hij moedeloos. „Achter de schuur woont een soort leven dat alleen maar doet zoals het behandeld wordt. Geweld en boosheid roepen alleen maar geweld en boosheid op. Maar heer Ollie wil dat niet begrijpen!"

Hij vergiste zich echter. In heer Bommel begonnen de woorden van zijn jonge vriend langzaam door te dringen en hij bleef dan ook geruime tijd in de neerdwarrelende sneeuw staan om hem na te kijken. Daarop wendde hij zich om en betrad in gebogen houding zijn huis, waar de bediende Joost bezig was stof af te nemen.

„Heer Olivier", riep de knecht geschokt. „Wat is er gebeurd? Uw jas is lelijk beschadigd, met uw welnemen!"

„Het is het geweld", zei heer Bommel peinzend. „Door boosheid worden ze boos. Maar wat zouden ze doen wanneer men nu eens aardig tegen hen zou zijn? Ach, waarom is niemand op het idee gekomen om ze vriendelijk tegemoet te treden? We leven in een kwade wereld, als je begrijpt wat ik bedoel."

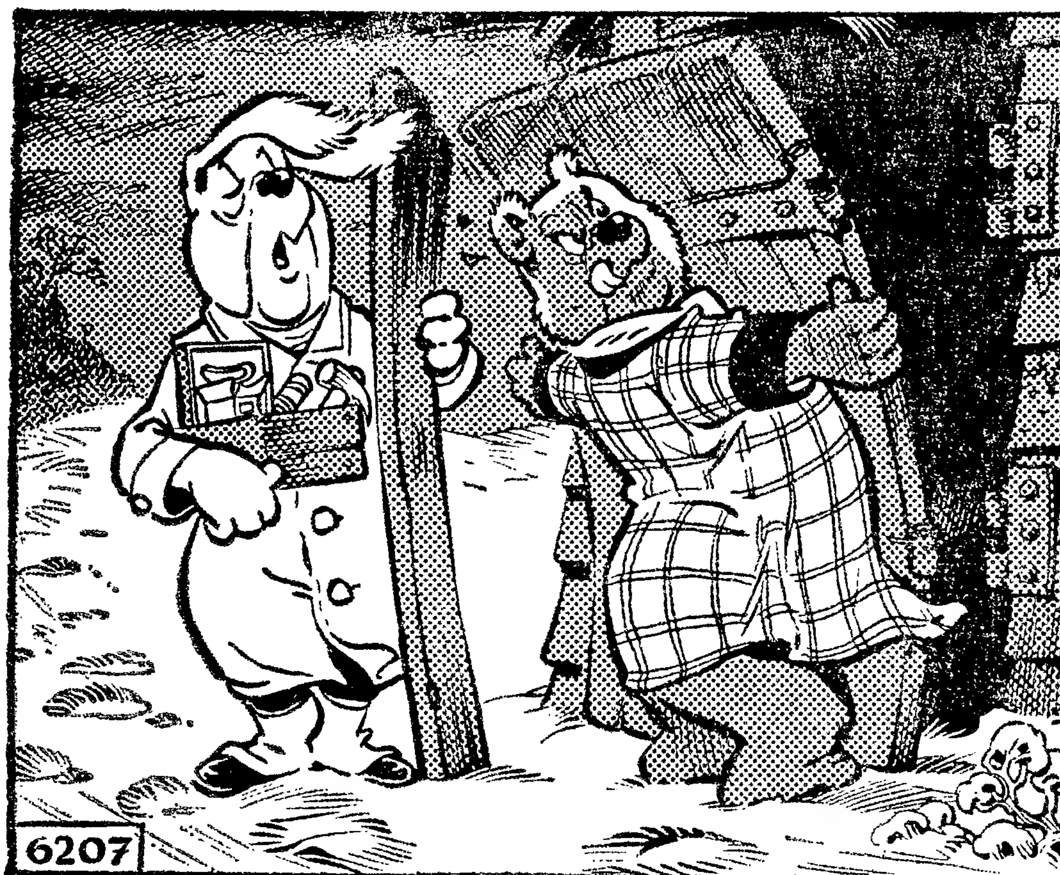
„Het is héél betreurenswaardig", gaf Joost toe. „Kijkt u nu alleen eens naar de looneisen..."

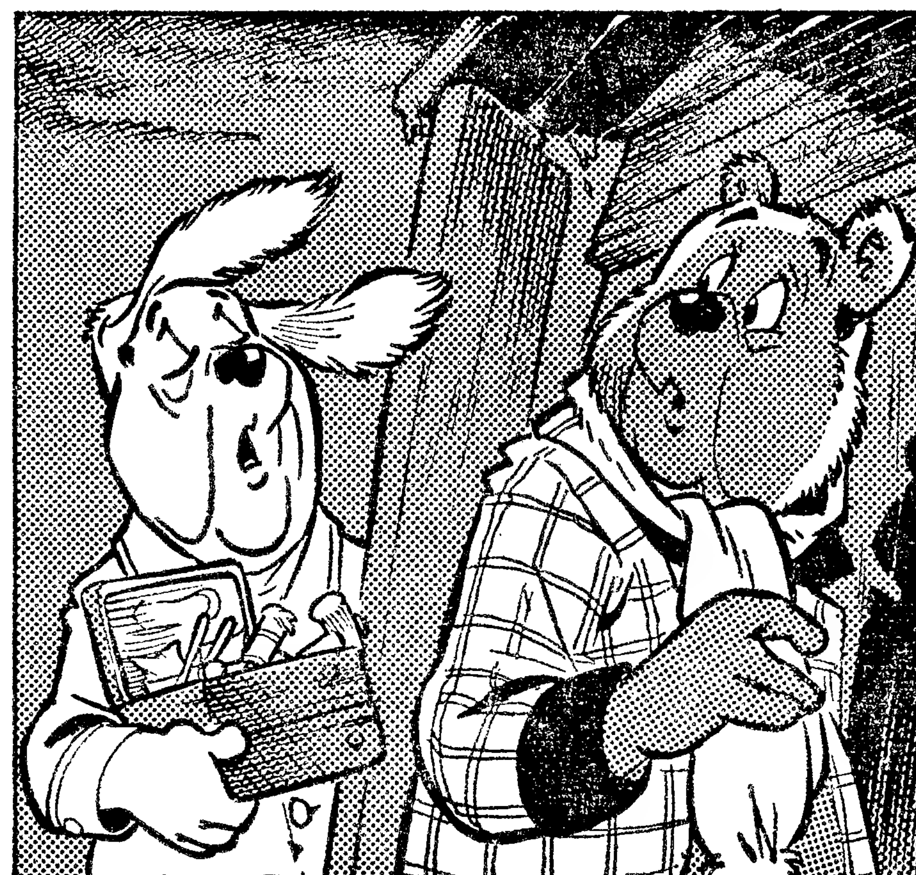
Doch heer Ollie volgde zijn eigen gedachtengang en luisterde niet.

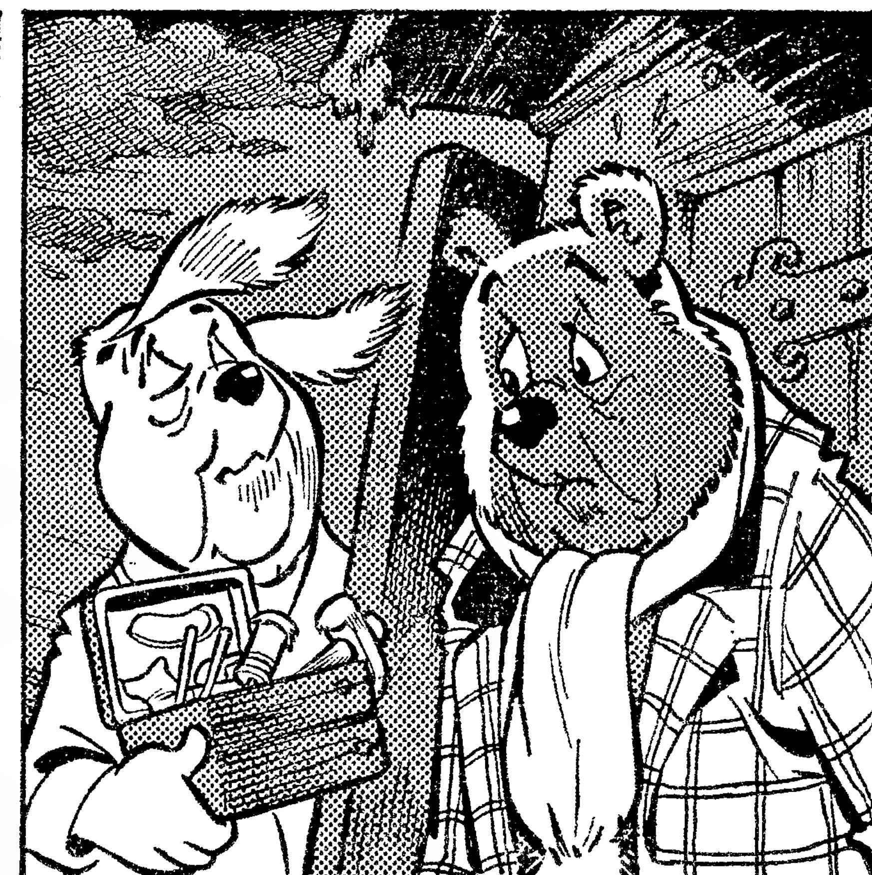
„Ze handelen zoals ze behandeld worden", vervolgde hij mijmerend. „In het begin deden ze geen kwaad. Ze keken jou en Tom Poes alleen maar aan, nietwaar? En de professor had ook geen last met ze. Waarom zijn ze dan ineens zo woedend geworden? Kan jij me dat uitleggen, Joost? Ik begrijp er niets van!"

„Ik wel, als u mij toestaat", zei de bediende nadenkend.

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Heer Bommel trok een andere jas aan, deed een warme das om en begaf zich toen naar buiten om de schuurdeur weer in zijn hengsels te bevestigen. Joost volgde hem met de timmerdoos door de vroege avond.

„Ik heb nog eens nagedacht, met uw toestemming", sprak hij. „U begreep niet waarom die rare wezentjes achter uw schuur zo boos zijn, weet u nog wel?"

„Ja", zei heer Bommel, hijgend onder het gewicht van de deur. „Maar ze zijn er nu gelukkig niet. Teruggegaan naar dat gekke meer, denk ik. Heb je een hangslot, Joost?"

„Dat niet", hernam de bediende. „Maar ik begrijp wel waarom ze giftig geworden zijn, als ik mij zo mag uitdrukken. Dat wel."

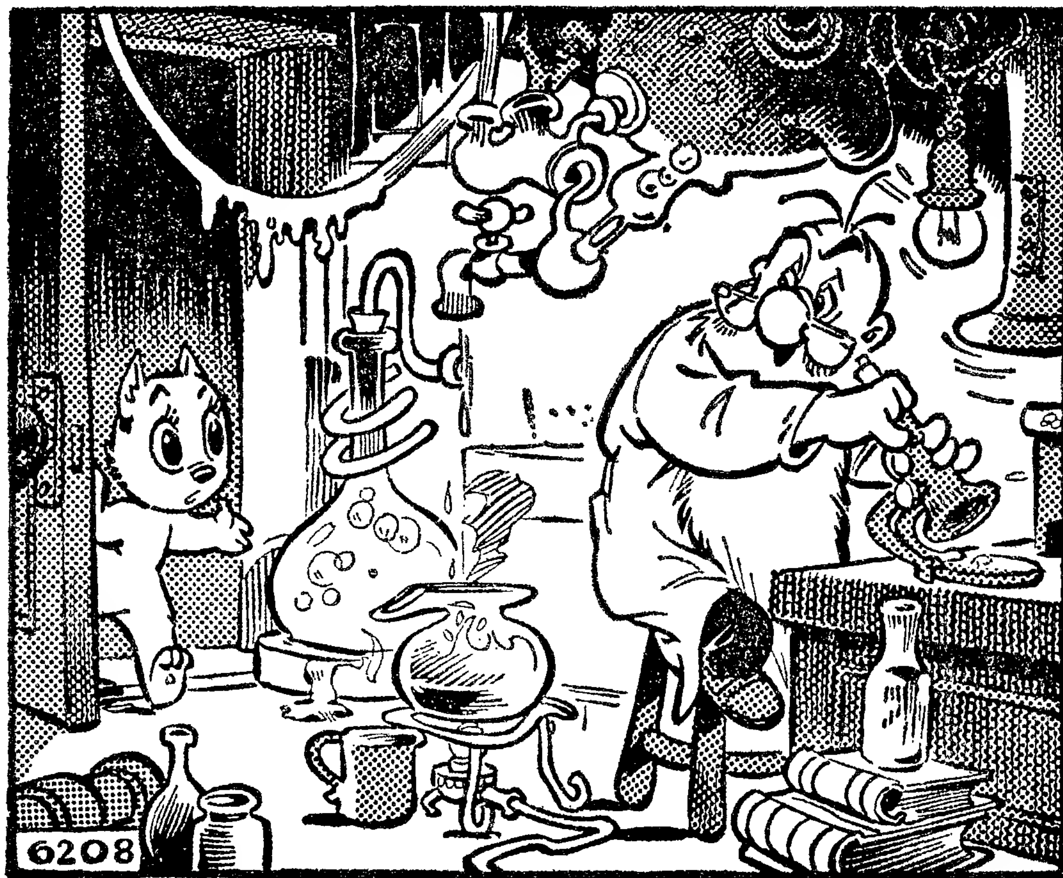
Heer Ollie duwde de deur dicht en keek getroffen om.

,,Waarom dan?'', vroeg hij.

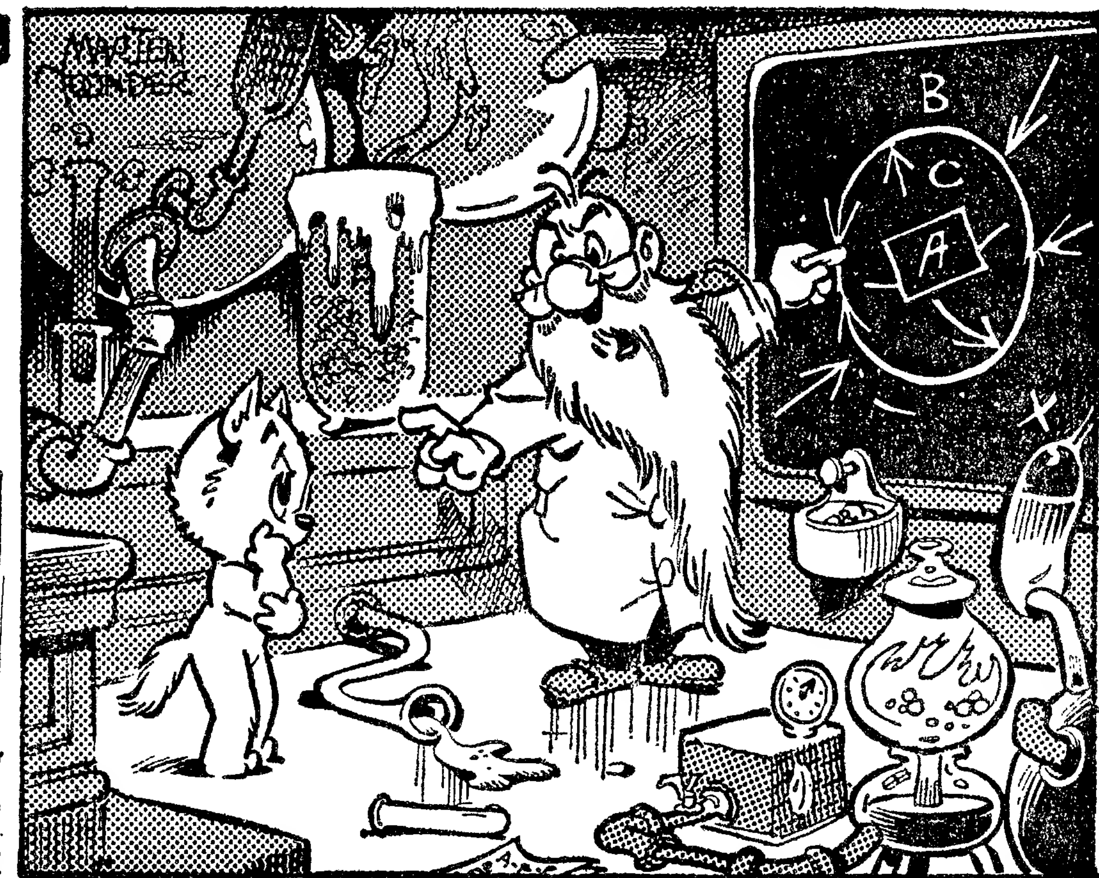
„Ik herinner me die avond, dat u uw geweer zat te poetsen", zei hij. „Wanneer ik tenminste zo vrij mag wezen. U bent toen met dat wapen naar de schuur gegaan, hoewel ik mij nog verstout heb om het u af te raden. Er is toen met dat jachtgeweer op die mannetjes geschoten. Zou het niet mogelijk zijn, dat ze daarom .....?"

Heer Bommel opende de mond om iets te zeggen, maar hij bedacht zich. Zijn gelaat versomberde meer en meer toen de waarheid tot hem door begon te dringen.

„Ja", prevelde hij met doffe stem. „Dat heb IK gedaan. Wie kaatst moet de bal verwachten, zei mijn goede vader altijd — en daar had hij gelijk aan... Maar dan is het ook MIJN taak om die arme wezens in te laten zien hoeveel goedheid hier heerst, als je begrijpt wat ik bedoel.."

Terwijl buiten de sneeuw in dichte vlokken neerviel en heer Bommel bij het haardvuur tot mooie gedachten trachtte te komen, zat professor Prlwytzkofski nog laat in zijn laboratorium.

Buiten gierde de wind om de ramen en binnen borrelden de retorten, doch de geleerde liet zich niet afleiden. Hij keek pas op van zijn microscoop toen de deur geopend werd en Tom Poes naar binnen kwam.

„Praw, ener storing!" riep hij geprikkeld uit. Maar zijn bezoeker stoorde zich daar niet aan.

„Ik wilde U iets vragen over heer Bommel's schuurtje", zei hij. „Kunt U me uitleggen waarom er ineens een heel ander landschap achter ligt? Dan kan toch niet vanzelf gekomen zijn?"

De geleerde stond oplevend op en trad op een schoolbord toe.

„Een zeer vernuftiger vraag", sprak hij prijzend. „Ik heb wel ener these, die ik U zal daarstellen."

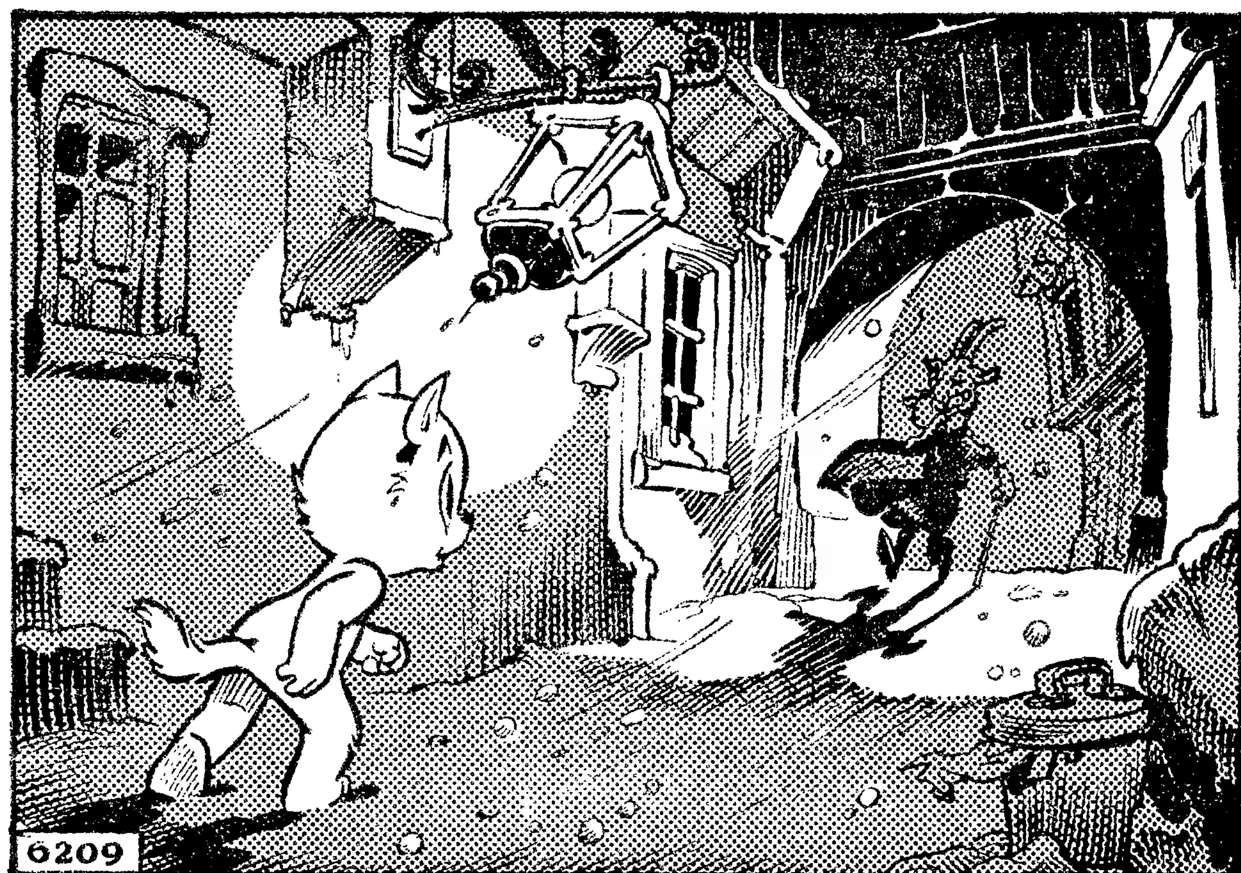
Hij krabbelde haastig enige figuren op het bord en begon die met strepen te bewerken.

„Ik ga uit van der existens verscheidener werelden in eenzelfder ruimtetijdverband", sprak hij. „Deze gans verscheidene werelden kunnen zich op een bepaald punt raken, volgt U mij? Kijk; twee maal twee is slechts schijnbaar vier. Men moet rekening houden met der slijtage-fenomeen dat door multipliceren veroorzaakt wordt. En dezer slijtage-fenomeen kan ook optreden in der door mij geschetste omstandanden. Let u thans goed op..."

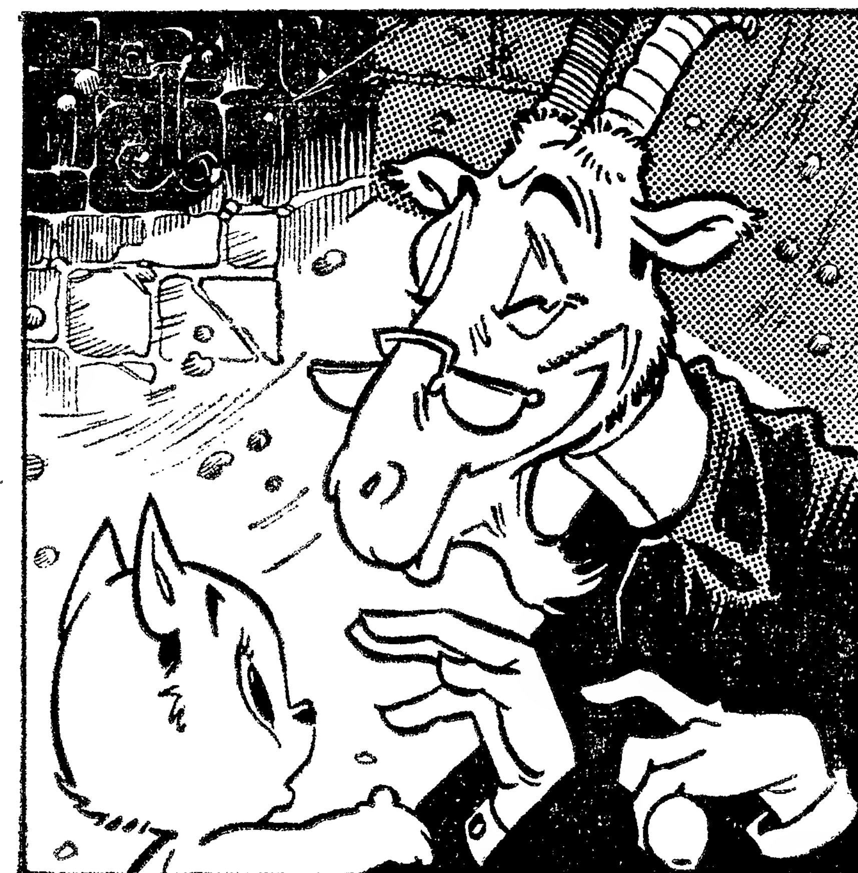
Maar dat deed Tom Poes niet, hij trok zich voorzichtig naar de deur terug.

„Hier word ik ook niet veel wijzer van", dacht hij. „En toch heb ik het idee, dat de hele zaak tamelijk makkelijk opgelost zou kunnen worden."

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6209

Tom Poes verliet onbemerkt het laboratorium van professor Prlwytzkofski en stapte de besneeuwde straat op. De wind huilde om de hoeken van het oude stadje en deed de lantarens zwaaien. Omdat het al laat was, waren de meeste huizen donker en voorbijgangers waren er niet.

Daarom viel de donkere gedaante die hem met een fladderende mantel naderde des te meer op.

„Professor Sickbok!" mompelde hij.

„Dezelfde", sprak de geleerde, terwijl hij de pas inhield. „Het is toevallig, dat ik U op dit gevorderde uur moet ontmoeten, ventje. Ik heb van vreemde zaken gehoord die zich afspelen in het achtertuintje van Uw gezette vriend. Welnu, ik heb mij beijld ter plaatse te komen. Ge kunt mij mooi de weg wijzen."

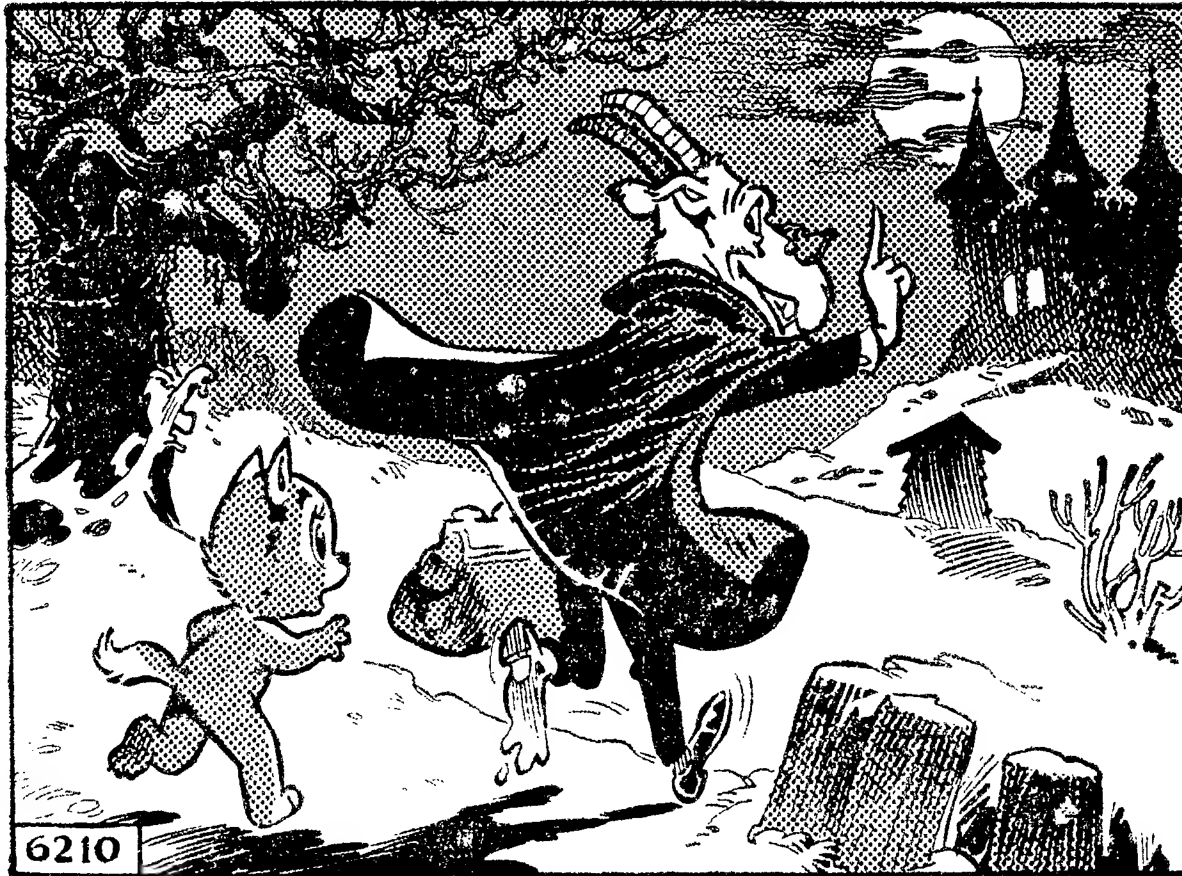
„Hm", zei Tom Poes met enige tegenzin. „Ik zou eerst wel eens willen weten wat daar eigenlijk aan de hand is. Professor Prlwytzkofski zegt dat het slijtage is. Maar ik kon hem niet volgen."

„Geen wonder", hernam de ander. „Die oude bazelt maar wat. Ik beoog een geheel ander doel. Achter dat schuurtje is een protoplasmameer gevonden, niet waar?"

„Ik geloof het wel", gaf Tom Poes toe. „Er komen allerlei vreemde wezens uit en die..."

„Onzin", onderbrak de geleerde. „Het zijn geen wezens; alleen maar plasma-deeltjes. En ik heb een aardige vinding gedaan om inblazingen te geven aan dat plasma. Adrenaline-inblazingen! Ge zult versteld staan van de uitwerking, manneke! Breng me maar naar dat gebouwtje."

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Professor Sickbock stapte stevig voort over de weg die van de stad naar Bommelstein leidde. Zijn mantel fladderde in de wind en de sneeuw knerpte onder zijn voeten, doch daar bovenuit was zijn onderwijzende stem duidelijk hoorbaar.

„Ik heb deze zaak nauwlettend gevolgd", sprak hij. „Ach, ach wat is hier een broddelwerk geleverd! Vanaf het begin is alles verkeerd aangepakt. Het enige waar ik iets aan had was het rapportje van een zekere heer Prlwytzkofski, een onderwijzer hier ter stede, meen ik."

„U kunt u er beter niet mee bemoeien", zei Tom Poes, die ongerust achter hem aan draafde. „Het is allemaal al erg genoeg zoals het is!"

„Kom, kom", vervolgde de geleerde. „Dat komt omdat er verkeerd is gehandeld. Denk eens aan, ventje; achter ginds schuurtje ligt een meer van protoplasma te wachten op het meesterbrein, dat het tot leven zal wekken! En wat voor leven!"

„Dat heb ik gezien", zei Tom Poes smalend. „Rare oogjes of baarden op voetjes die iedereen naäpen..."

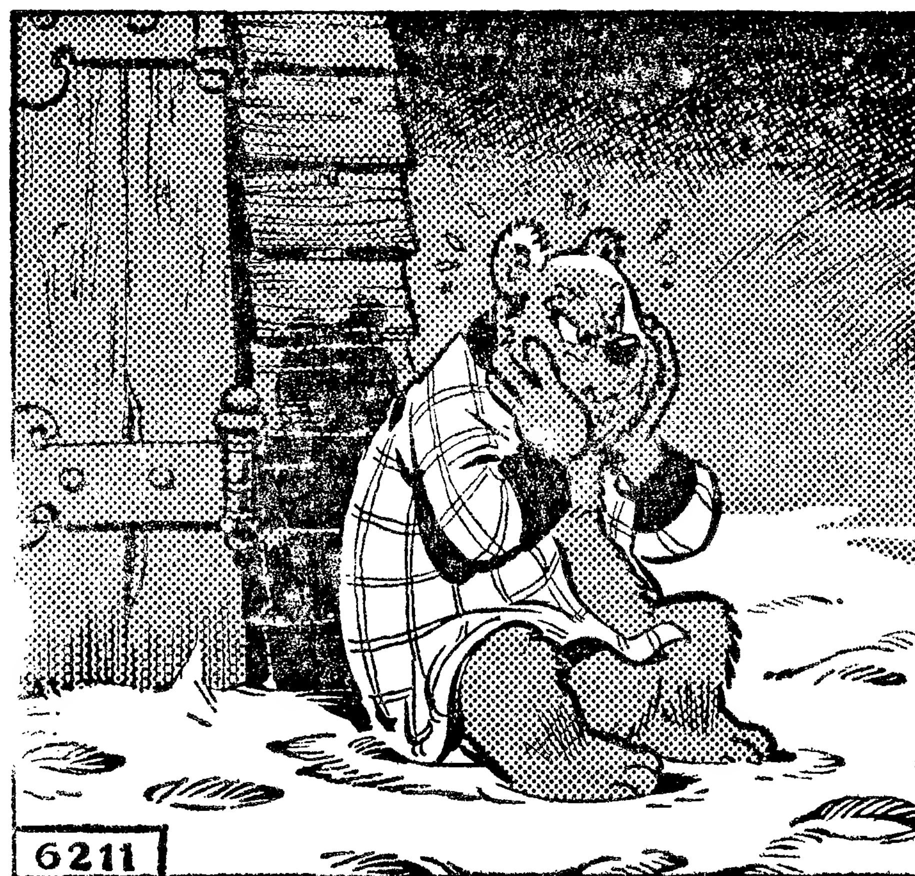
De professor opende met een ongeduldig gebaar de deur van het keetje en wierp Tom Poes een minachtende blik toe voordat hij naar binnen verdween.

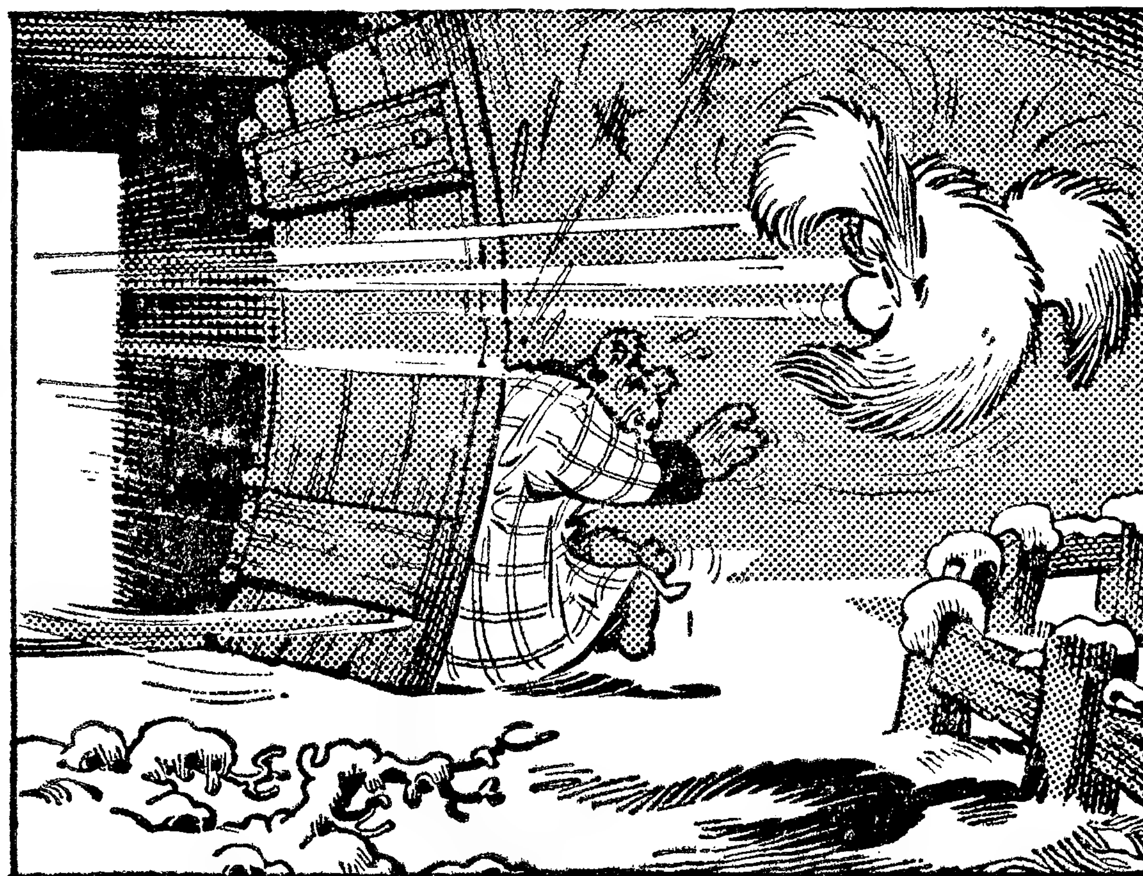
„Dat waren slechts pseudo-verschijningen", verklaarde hij. „Wanneer ge op school beter uw best had gedaan, zoudt ge me kunnen volgen. Neen, ik heb het oog op mijn adrenaline-straler, die het gehele meer zal activeren. Wacht maar eens af. Goedenavond, manneke!"

Met deze duistere woorden verdween hij naar binnen en wierp de deur achter zich dicht.

„Wat hij bedoelt weet ik niet", mompelde Tom Poes, terwijl hij de weg naar huis insloeg. „Maar hij is een ongunstig iemand en ik weet zeker dat hij niet veel goeds van plan is. Ik wou dat ik wist hoe het land achter het schuurtje er is gekomen, dan zou ik kunnen zorgen dat het weer verdween..."

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6211

Oplettende lezertjes hebben gisteren het gelaat van heer Bommel kunnen waarnemen, dat geërgerd om een hoek van zijn schuurtje keek. Thans is hij in volle omvang te voorschijn gekomen en heeft zich met een zucht op de grond laten zakken.

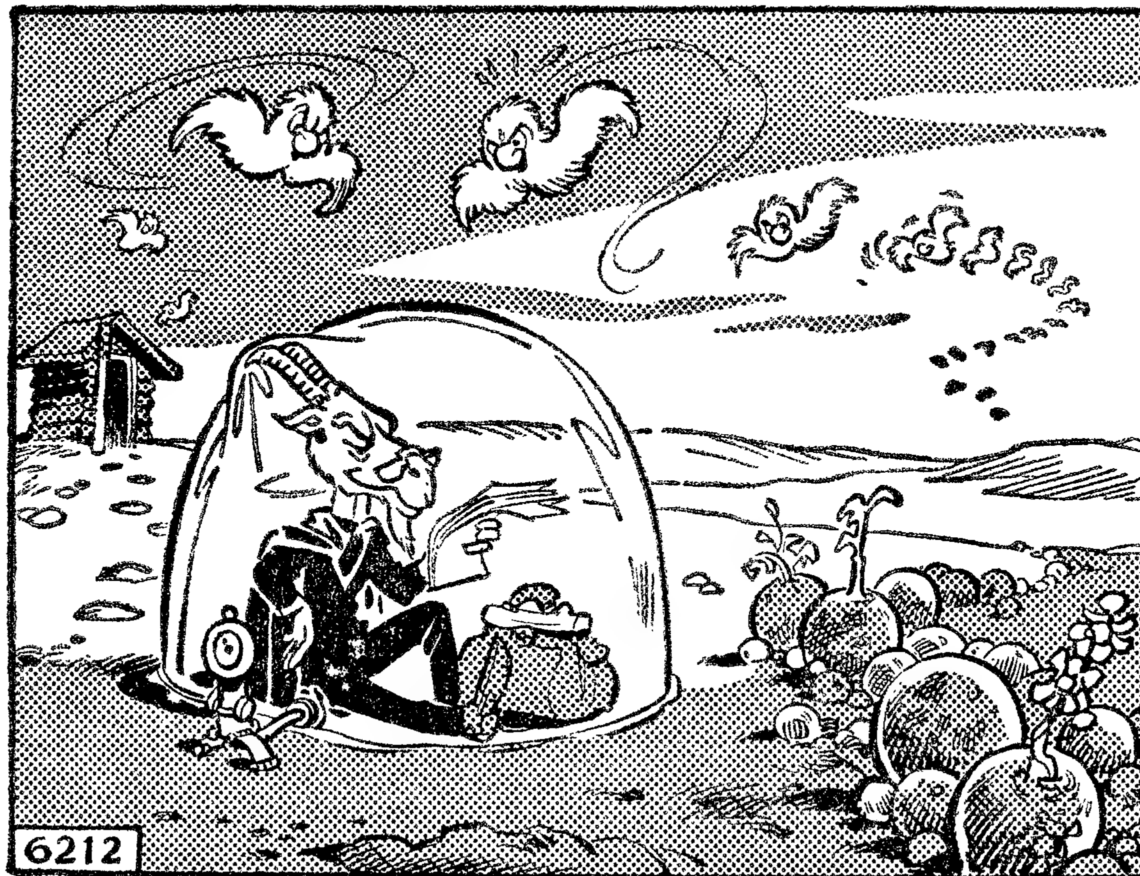
„Dat loopt hier maar in en uit”, zo mompelde hij geprikkeld. „Niemand trekt zich iets van mij aan. Hoe kan ik op deze manier mooie en goede gedachten uitzenden? Alleen door mijn nobele uitstraling kan ik het leven achter mijn schuur in goede banen leiden. En nu loopt zo'n akelige figuur als die Sickbock er dwars doorheen. Wie weet wat er nu weer gaat gebeuren...”

Nauwelijks was zijn geprevel in de stille winterlucht verstorven, of de deur van het keetje werd door een hevige windvlaag opengerukt. Het was duidelijk, dat er aan de achterkant iets bijzonders aan de hand was, want nu fladderde er een van de baardvormige gedrochtjes naar buiten, meegevoerd door de wind.

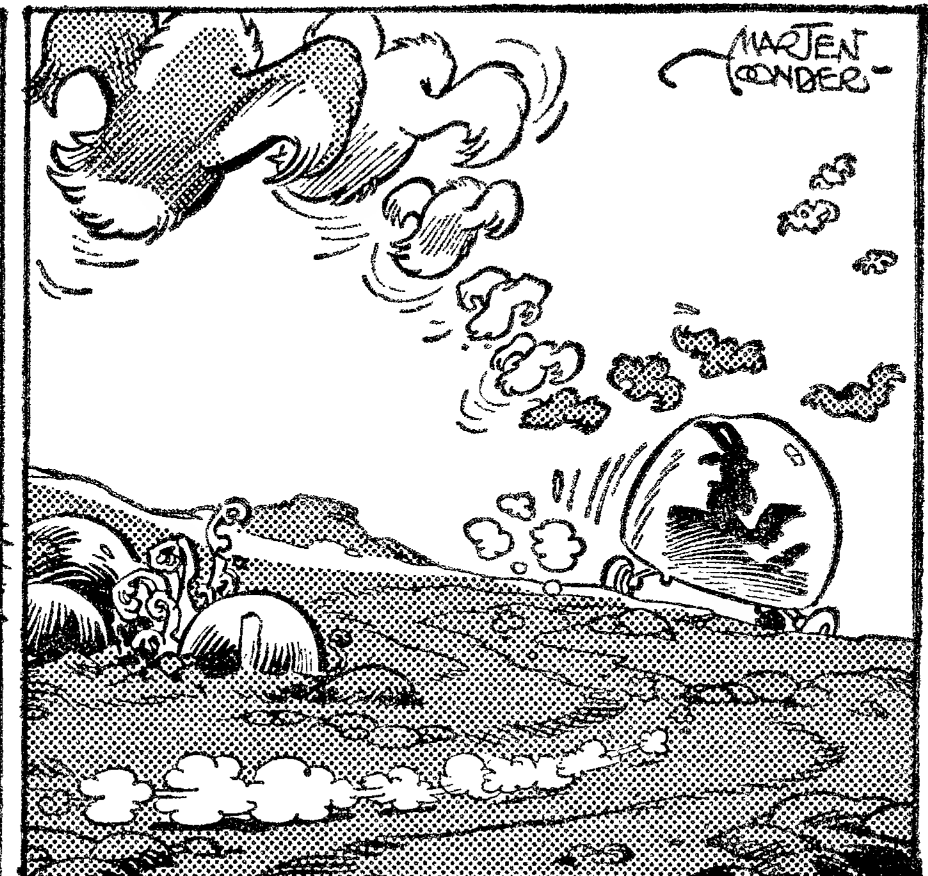
Hij remde klapperend af en zette daarop, tegen de luchtstroom in, weer koers naar de deuropening om opnieuw naar binnen te gaan. Helaas, de deur was door heer Ollie dichtgesmakt, zodat het vreemde wezen met een smak tegen het houtwerk belandde.

„O wee”, sprak heer Bommel verblekend tot zichzelf. „Sickbock heeft door zijn ongunstige gedachten natuurlijk allerlei kwade inblazingen aan mijn achtertuin gegeven. En nu zit ik hier met een van die woestelingen! Alleen zéér hoogstaande gedachten kunnen mij nu nog redden...”

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Heer Bommel had gelijk; aan de achterkant van zijn schuurtje was professor Sickbock op onrustige wijze bezig. Zonder zich te storen aan de vliegende baarden die o zo gevoelig waren voor invloeden van buitenaf, had hij een opblaasbaar plastic koepeltje uit zijn valies gehaald. Daarin had hij zich teruggetrokken om geen last van de opgewonden gedrochtjes te hebben, en nu wijdde hij zich aan de bestudering van Prlwytzkofski's rapport.

Van alle kanten fladderden de vreemde levensvormen nader en klapperden boos om het doorzichtige optrekje heen, terwijl ze daarbij heel wat wind veroorzaakten. Maar de studerende geleerde trok zich er niets van aan.

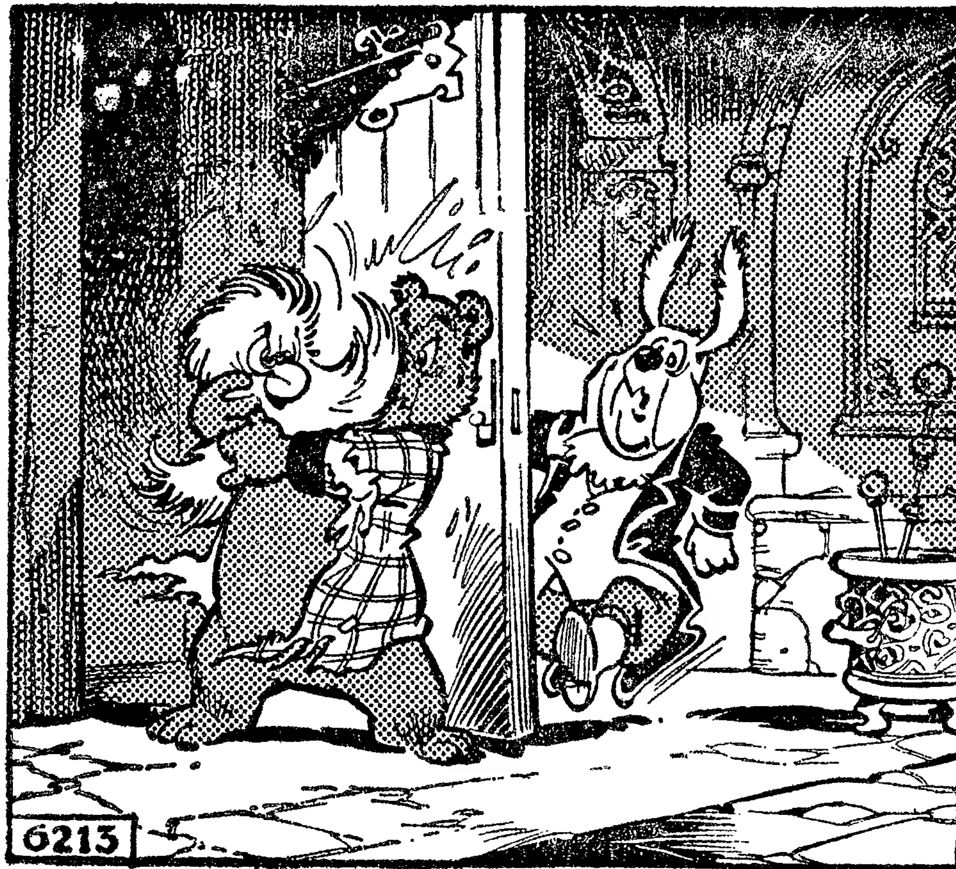
„Dit zijn dus de deeltjes uit het plasma-meer, waar die broddelaar van rept", sprak hij tot zichzelf. „Zeer gevoelvol voor allerhand inblazingen", schrijft hij hier. „Nu, dat klopt. Ze zijn hinderlijk, maar wanneer ik een juiste behandeling toepas, lossen ze vanzelf op. In de eerste plaats zal ik mij thans naar dat meer begeven, want pas daar kunnen mijn eigenlijke werkzaamheden aanvangen."

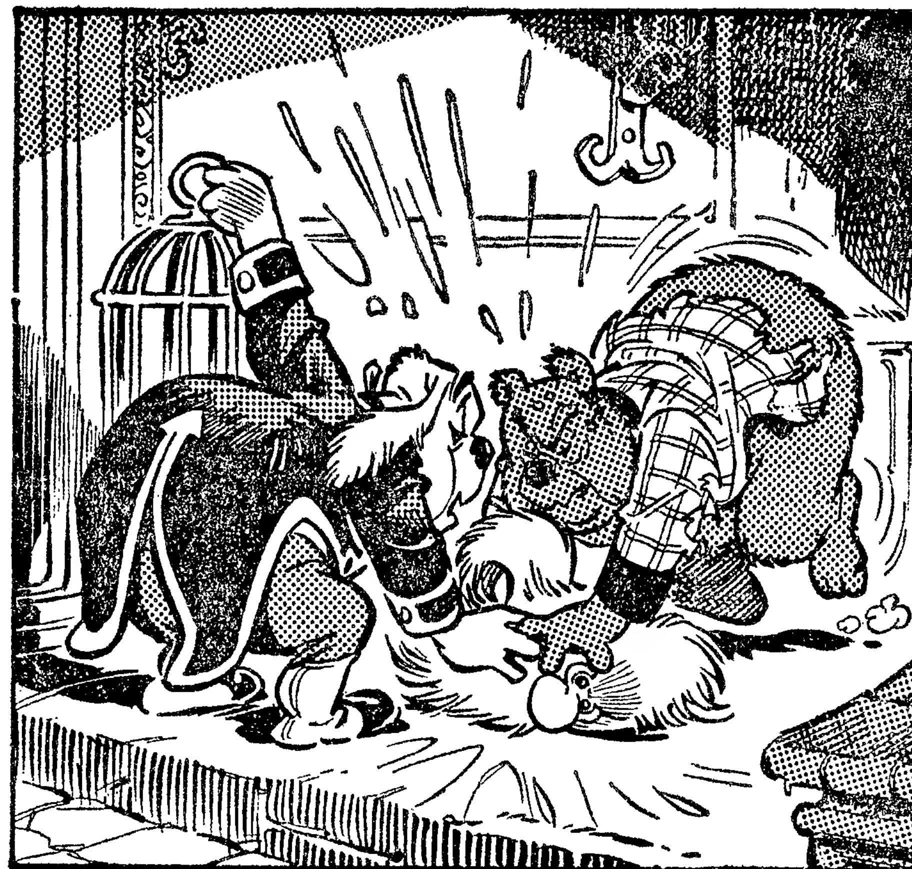
Zo sprekende trok hij de opvouwbare pomp door een luchtsluisje naar binnen, klapte drie wieltjes uit en bevestigde deze met een snoer aan een batterij, die hij in zijn koffertje had.

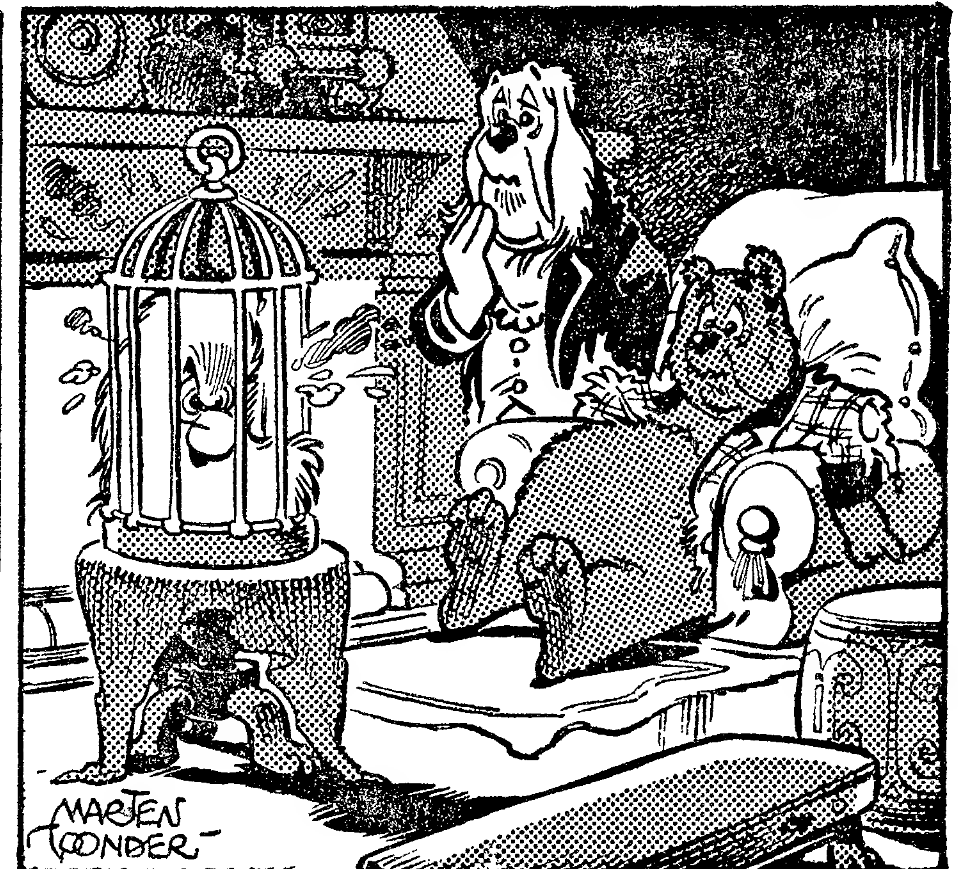
Daarop reed hij rustig en geruisloos door het vreemde landschap, in de richting van het meer, dat trouwe lezertjes zich nog wel zullen herinneren.

„Een goede uitrusting, dat is het halve werk", zo mompelde hij. „Ei, ik ben verbaasd over de grove wijze waarop men hier is opgetreden. Het is duidelijk, dat men zich meer heeft beziggehouden met de vraag: „Wat is daar aan de hand?" dan met de kwestie: „Wat kunnen we er mee doen?" Maar dat noemt men nu eenmaal wetenschap...."

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6213

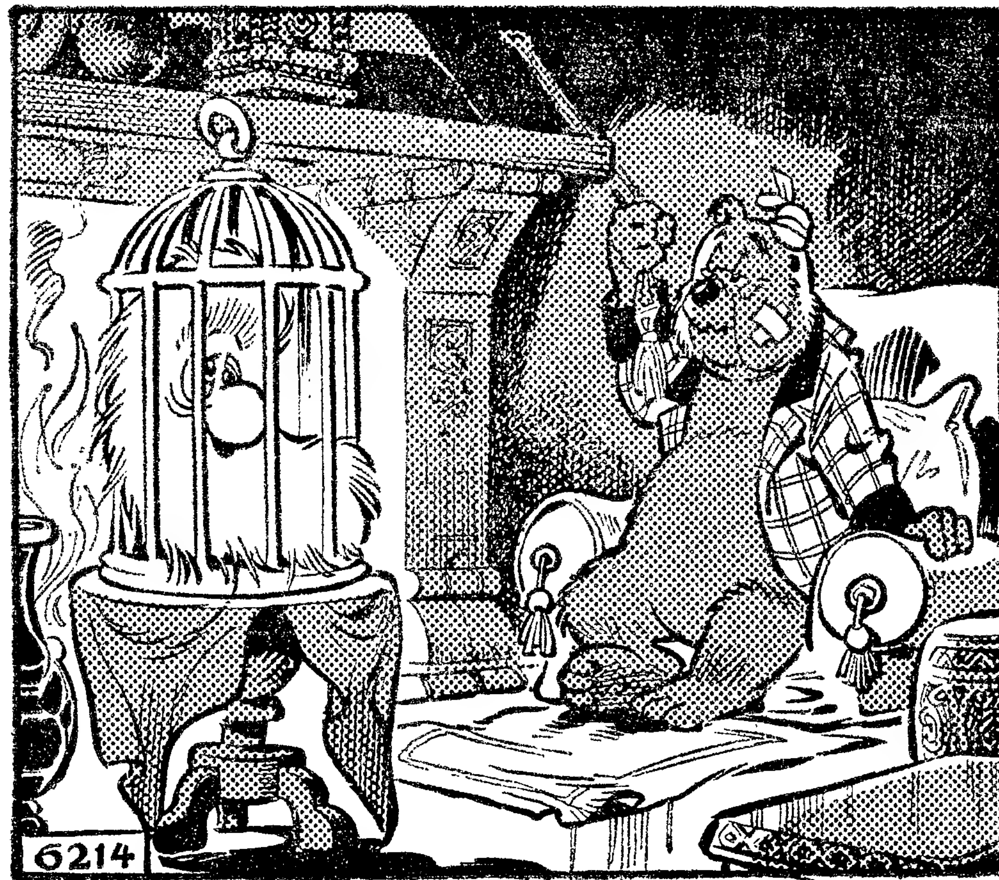
Intussen had heer Bommel niet stilgezeten. Het was al spoedig tot hem doorgedrongen, dat de vliegende baard, die uit zijn schuur gewaaid was, niet door andere gevolgd werd. Dit had zijn moed doen terugkeren en bovendien kwam er nu een héél slim plan in hem op.

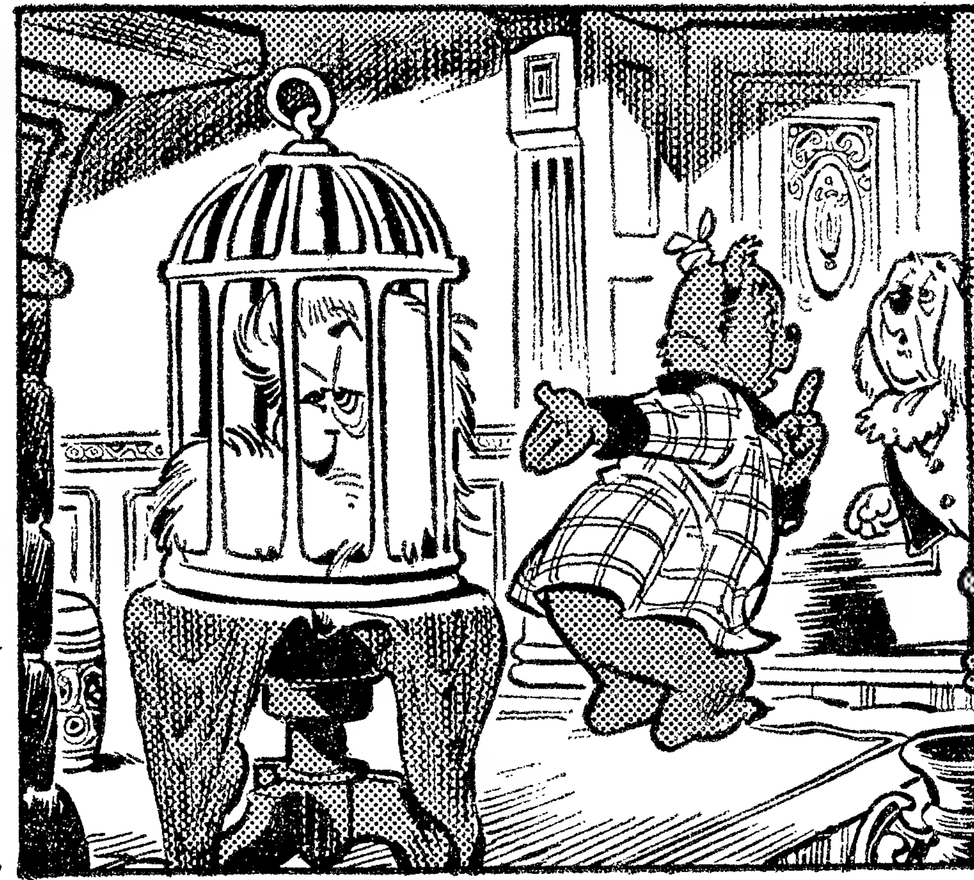
„Ik ga hem vangen", sprak hij tot zichzelf, terwijl hij de daad bij het woord voegde. Er volgde een vreselijke worsteling, die hem lelijke schrammen en een gescheurde jas bezorgde. Maar de kracht van een heer is geweldig, en hij slaagde er dan ook in om het gedrochtje naar Bommelstein te krijgen.

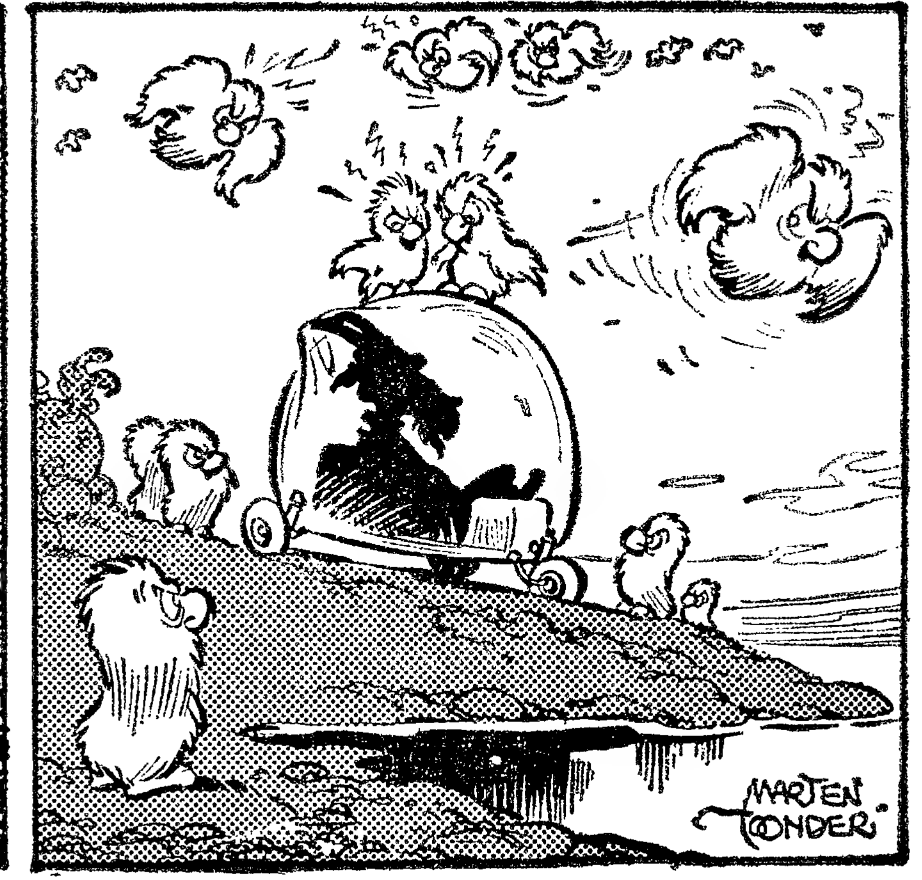
„Ik heb er een", hijgde hij, toen de bediende Joost geschrokken de deur opende. „Deze kan ik van mijn goedheid en liefde overtuigen. En dan laten we hem weer los — en dan kan hij het aan zijn makkers vertellen. Als je begrijpt wat ik bedoel...."

De verstandige bediende begreep het. Hij snelde heen om de kooi te halen waarin Tom Poes eens een kraai gehouden had — en daarop werkte hij samen met zijn meester het woest fladderende wezen achter de tralies. Toen het eenmaal opgesloten zat staakte het zijn worsteling en keek broeierig tussen de spijlen door, naar zijn overwinnaars.

„Wat nu?" vroeg Joost, terwijl hij beklemd adem haalde. „Hij zit daar niet gemakkelijk, wanneer ik zo vrij mag wezen. Hoe wilt u hem nu overtuigen van uw liefde en uw goedheid? Hij lijkt mij moeilijk, met uw welnemen!"

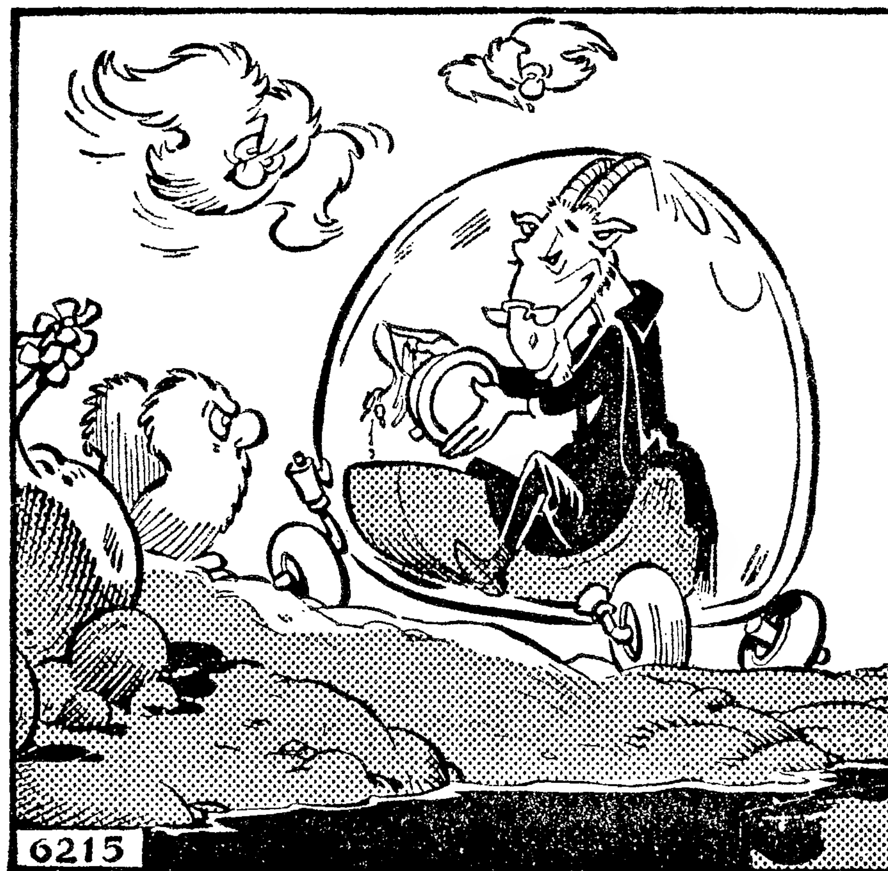
Heer Bommel liet zijn schrammen en bulten verbinden. Hij trok een frisse jas aan en daarop zette hij zich neder tegenover het baardvormige gedrochtje in de kooi om het van zijn g[illegible]oelingen te overtuigen.

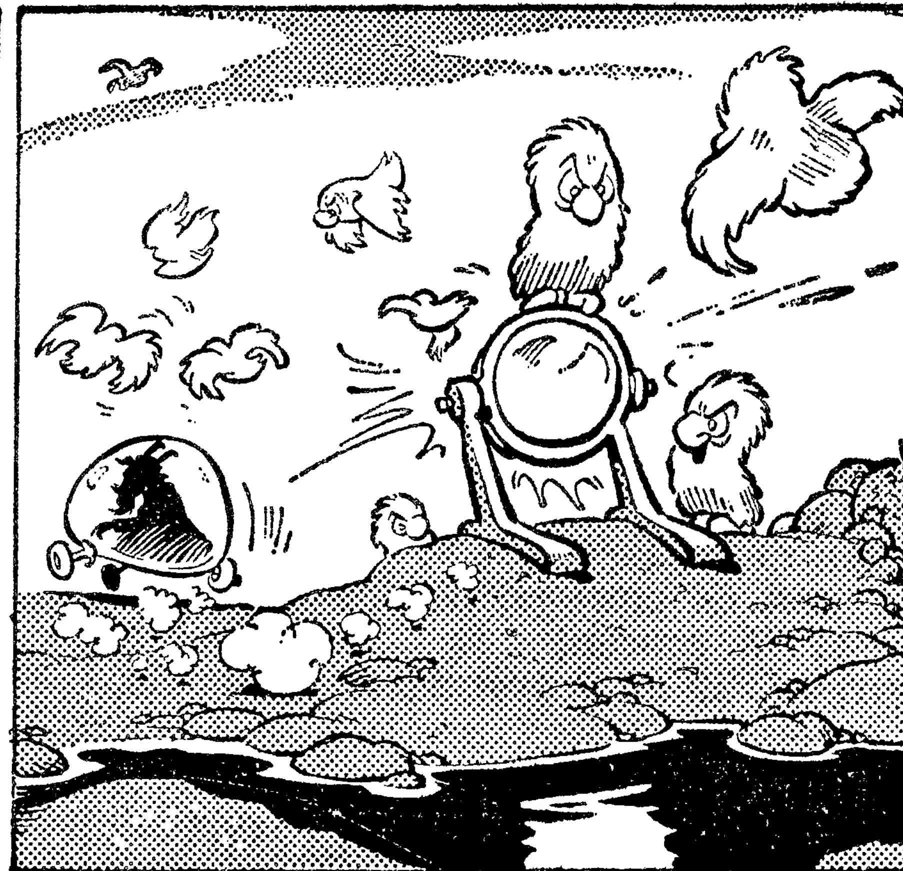
[illegible] op de schoorsteen wees r[illegible] middernachtelijk uur aan, to[illegible]n slotte aan het bellekoord trok [illegible] zijn bediende te ontbieden.

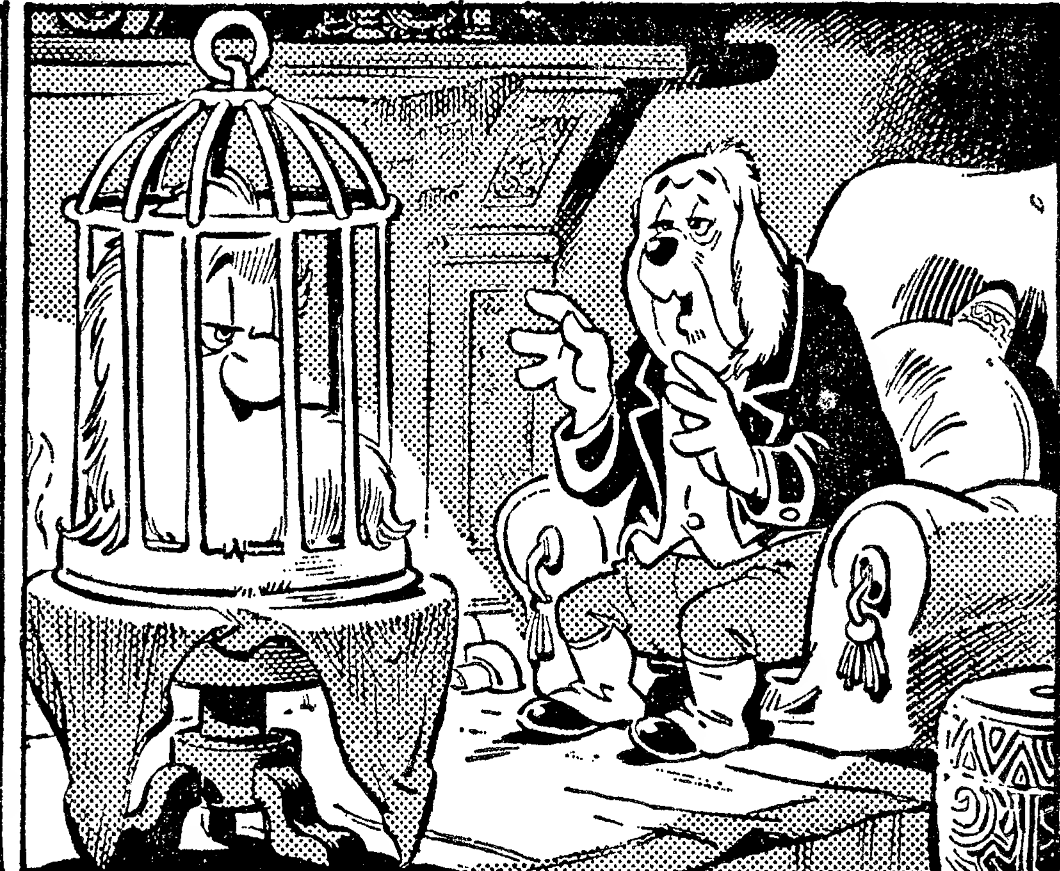
„Nu is het jouw beurt, Joost!", sprak hij. „Ik heb hem allerlei tedere jeugdherinneringen verteld. Over mijn goede vader en over wandelingen in de natuur en over het leven van een heer en zo. Ook heb ik hem gewezen op de schoonheid van de bloemen en op het goede van lief zijn, als je begrijpt wat ik bedoel. Nu ben ik geheel uitgeput, en ik wil naar bed. Doe jij nu je best om in mijn geest voort te gaan; dan zal je eens zien hoe goed dit arme wezen wordt. Ach, er is niets zo mooi als nobele inblazingen, Joost!"

Professor Sickbock dacht daar echter heel anders over. De geleerde zat in zijn plastickoepeltje aan de oever van het meer en keek vol belangstelling naar de vliegende baarden, die woedend om hem heen fladderden.

„Nu gaat het er om dit protoplasma zo kwaad mogelijk te maken", prevelde hij. „De slappe tobbers, die mij voor zijn gegaan, hebben reeds aardig wat energie opgewekt. Welk een kracht zal ik kunnen veroorzaken door een juist gebruik van deze eigenschap! Ik ga thans de gehele energie vrij maken die in dit meer besloten ligt. Ei, ei, denk eens aan de vruchten die dit voor een werkzame bewapening kan dragen."

Professor Sickbock haalde een lamp uit zijn valies, die hij door het luchtsluisje op de grond liet zakken.

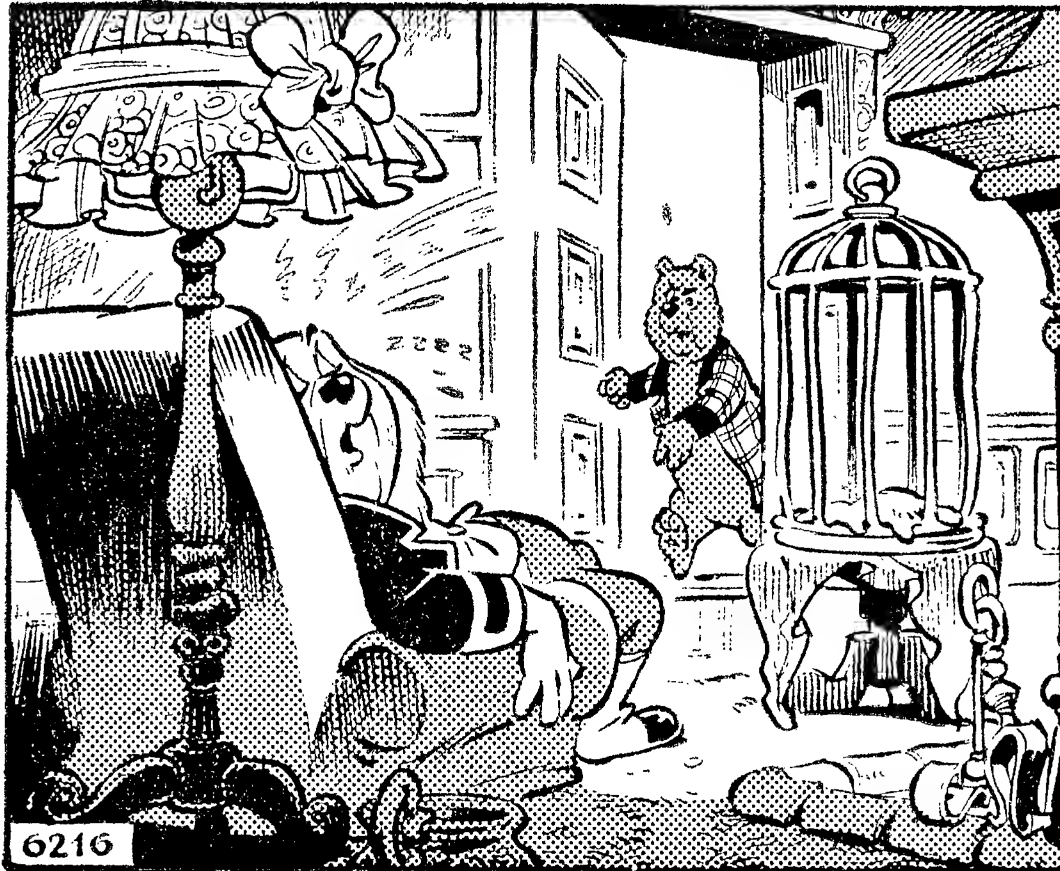
„Een mooie vinding", sprak hij goedkeurend tot zichzelf. „Een alleraardigste straler. Hij werkt op protoplast in als adrenaline op de eigenlijke cel. Merkwaardig, dat niemand op de gedachte gekomen is! Welk een energie zal er vrijkomen! Komaan, een kleine, korte proef zal genoeg zijn om de wereld van mijn grote vinding te overtuigen. Wat ik thans nodig heb, is de steun van de overheid." Hij draaide een knopje om dat aan de lamp bevestigd was en terwijl het ding een fel oranje licht begon uit te stralen wendde hij zijn voertuigje en reed terug in de richting vanwaar hij gekomen was.

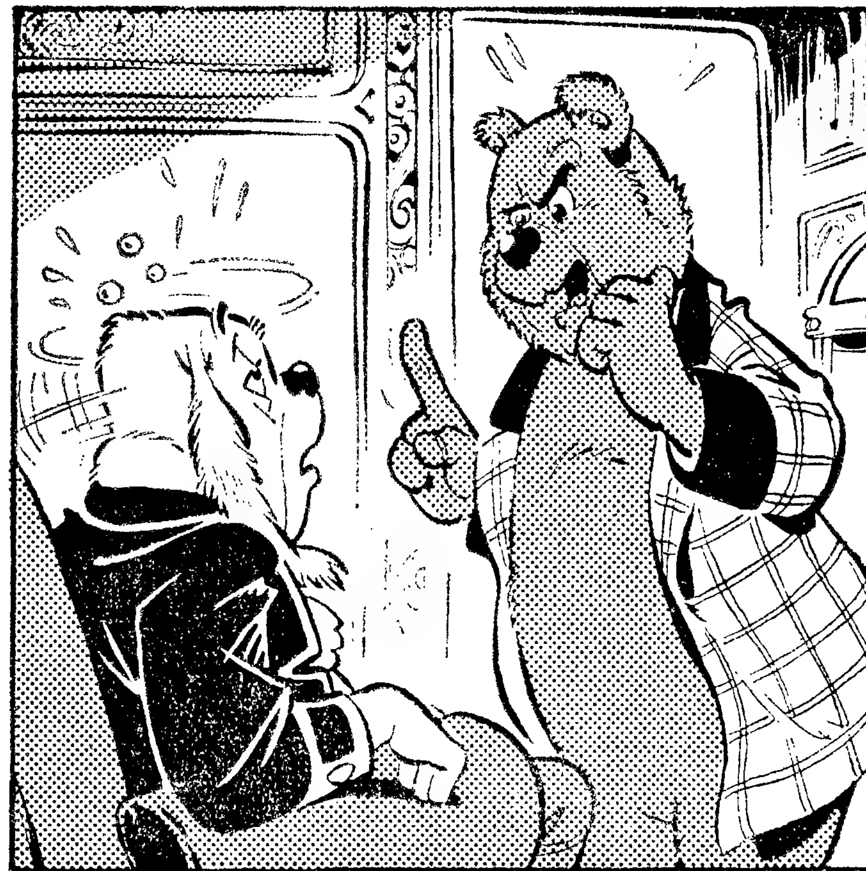
Intussen zat Joost, ver vandaar, bij het haardvuur om op zijn manier de vreemde levensvorm te beïnvloeden. Het was reeds diep in de nacht en zijn stem klonk slaperig, terwijl zijn toehoorder lodderig in de tralies hing. Maar hierdoor liet de trouwe knecht zich niet afschrikken.

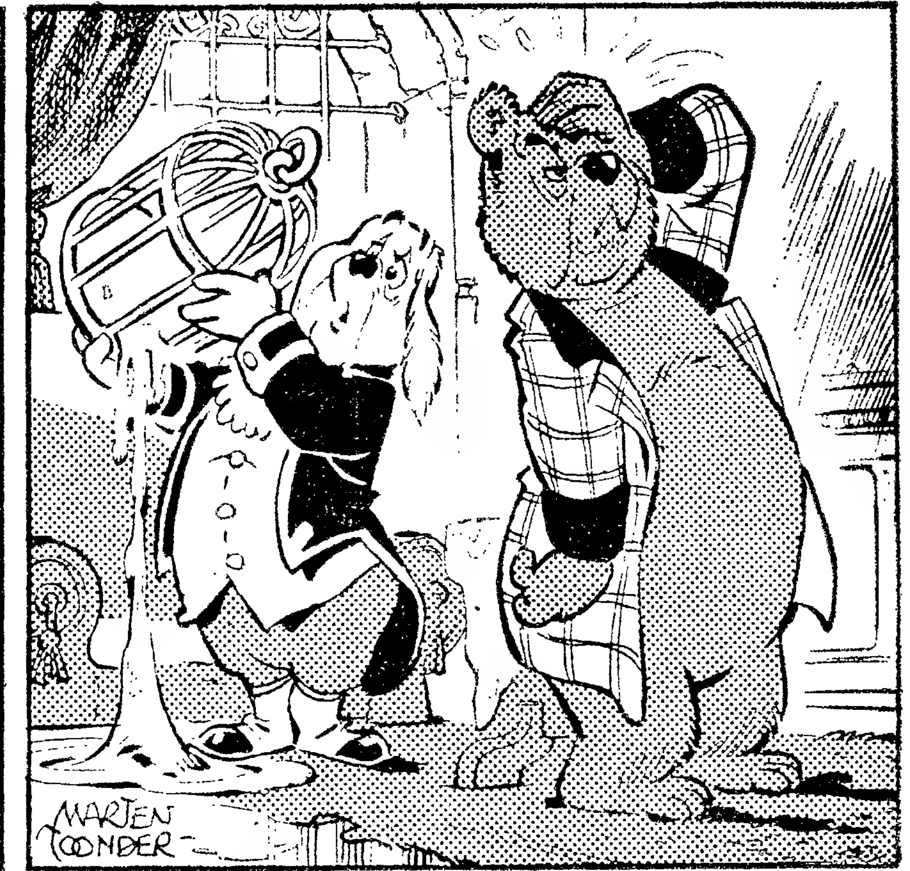
„U moet goed luisteren, met uw welnemen", sprak hij, een geeuw onderdrukkend. „Straks laten wij u weer vrij en dan moet u uw vrienden vertellen wat u hier gehoord hebt, als ik zo vrij mag zijn. Dan vergeten ze vanzelf wel, dat heer Olivier op hen geschoten heeft. Even kijken, waar was ik. O ja, ik weet het al weer, over dat roodborstje! Nou, toen zei dat kleine vogeltje tegen de lieve sneeuwman...."

Zijn stem praatte neuzelend voort, terwijl de wind in de schoorsteen klaagde en het vuur in de haard langzaam doofde. Het is dan ook geen wonder, dat de luisteraar steeds dieper in de kooi wegzakte.

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Toen heer Bommel de volgende morgen uitgerust zijn woonkamer betrad, trof hij daar een vervallen toestand aan. De schemerlamp wierp een bleek licht over de uitgezakte trekken van Joost, die zich aan een diepe slaap te buiten ging. Het was duidelijk dat hij zijn plicht vergeten had: want de kooi was leeg en het vuur in de haard gedoofd.

„Wat betekent dat?'', riep heer Ollie verbitterd. „Kan ik dan niet eens even mijn ogen sluiten zonder dat men daar misbruik van maakt? Moet ik dan altijd alles zelf doen?''

„Excuseer, heer Olivier", prevelde de bediende berouwvol, wakker schrikkend. „Ik eh... Ik moet even zijn weggezakt, met uw goedvinden. Het is heel betreurenswaardig..."

„Dat is het zeker", hernam heer Bommel scherp. „Waar is mijn ochtendpap? En waar is de baard? Is dat de manier waarop jij hoogstaande gedachten uitdraagt? Je hebt hem laten ontsnappen! Hij is weg!"

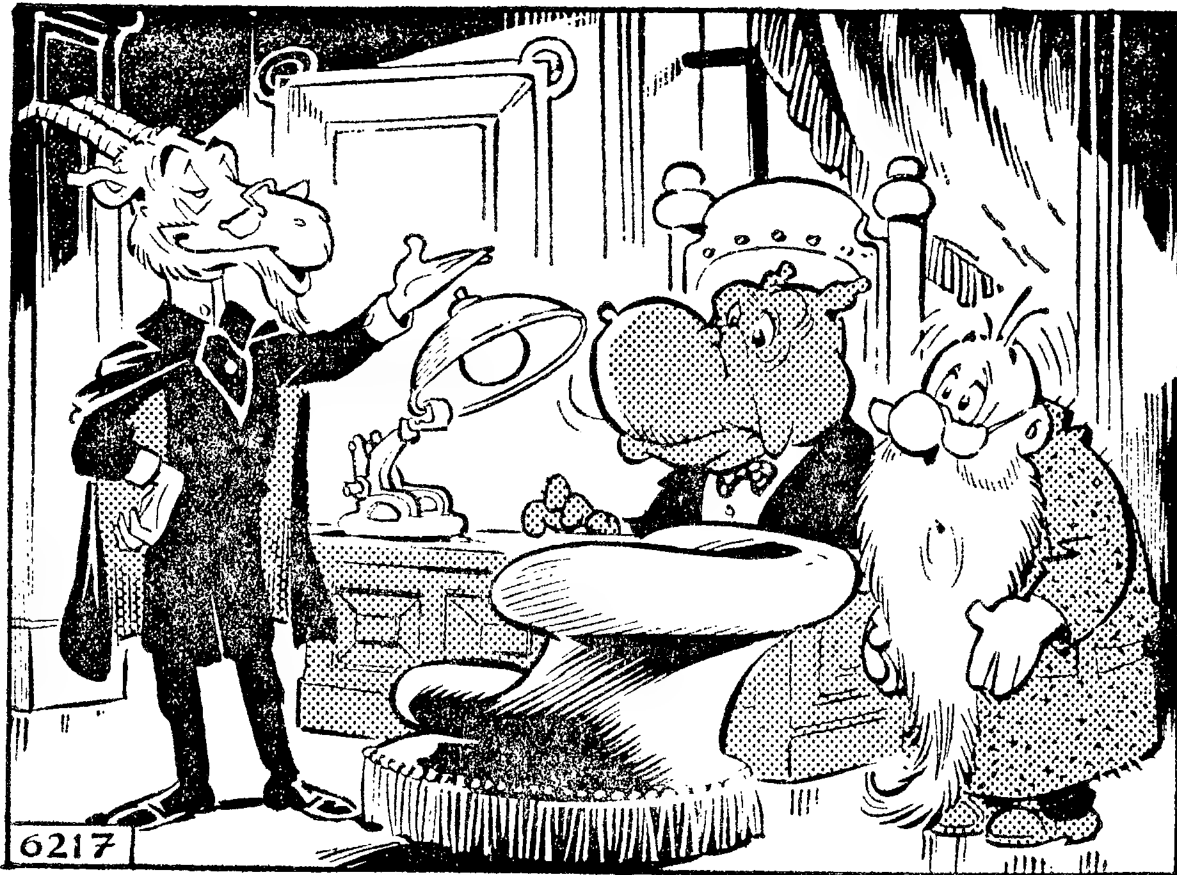
Nu stond de knecht haastig op om zich naar de kooi te begeven. Hij frutselde aan de tralies en rukte aan het deurtje, doch dit was nog gesloten en ook was er niets verbogen. Nu bracht hij het traliewerk aan de ogen om een betere blik op het inwendige te kunnen werpen, en zodoende werd hij een vreemde kleverige vloeistof gewaar, die op de bodem lag.

„Hij is niet ontsnapt, als u mij toestaat", sprak hij. „Hij is alleen een weinig van vorm veranderd, door mijn verhaaltjes als ik zo vrij mag zijn..."

Heer Bommel keek onthutst naar de slijmerige straal die de bediende uit de kooi liet lopen en keerde zich toen vol walging af.

„Dus dat gebeurt er", fluisterde hij, de hand aan het voorhoofd slaande. „Wanneer men deze ongelukkige wezens mooie liefdevolle woorden inblaast, verliezen ze hun vorm en veranderen ze in stijfsel! Hoe vreselijk is dit alles!"

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6217

Professor Sickbock had zich naar het stadhuis gerept voor een onderhoud met de burgemeester. Doch deze voelde reeds na de eerste begroeting dat de zaak hem boven het hoofd groeide en daarom had hij onverwijld de gemeentefenomenoloog laten ontbieden.

„Wat hoor ik dan daar?" vroeg deze ontsteld. „Wie haalt het in der kop om kwade inblazingen aan der protoplasma daar te stellen?"

„Ik", zei de heer Sickbock eenvoudig. „De krachten die er in dat plasma schuilen, moeten geweldig zijn. Ik heb een vinding gedaan die dat zal bewijzen; een kleine proef zal u overtuigen."

„Ik wil geen proef", zei de magistraat beklemd. „Er is pas nieuw glas in het venster gezet en de kamer is net schoongemaakt."

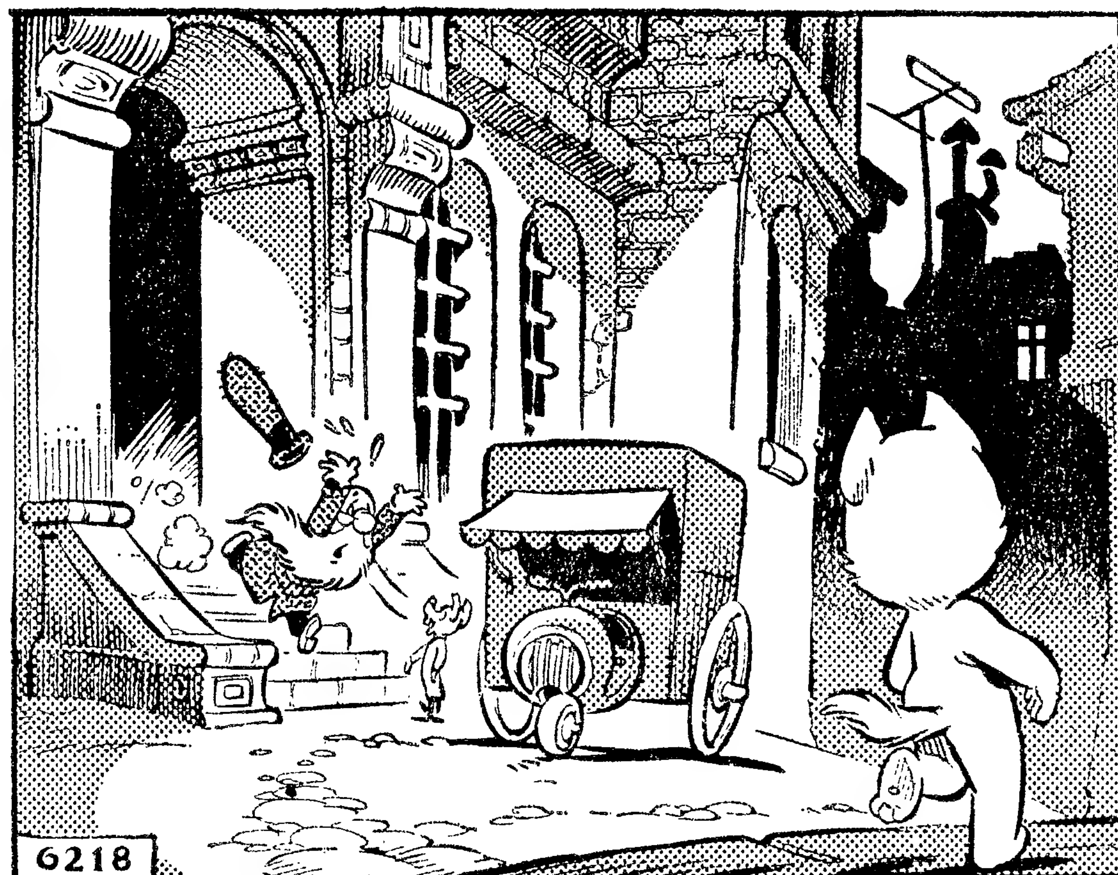
„De proefneming is reeds begonnen", hernam de geleerde glimlachend. „Binnen enkele uren zult u de gevolgen kunnen waarnemen. Wat ik thans nodig heb zijn enkele fondsen om mijn vinding te vervolmaken. Geld dus. Denkt u eens aan, hier heeft uw gemeente de kans om een bron van onuitputtelijke energie en verwoestende kracht in handen te krijgen. De wereld zal er van beven. En ik vraag slechts een geringe vergoeding voor mijn moeite."

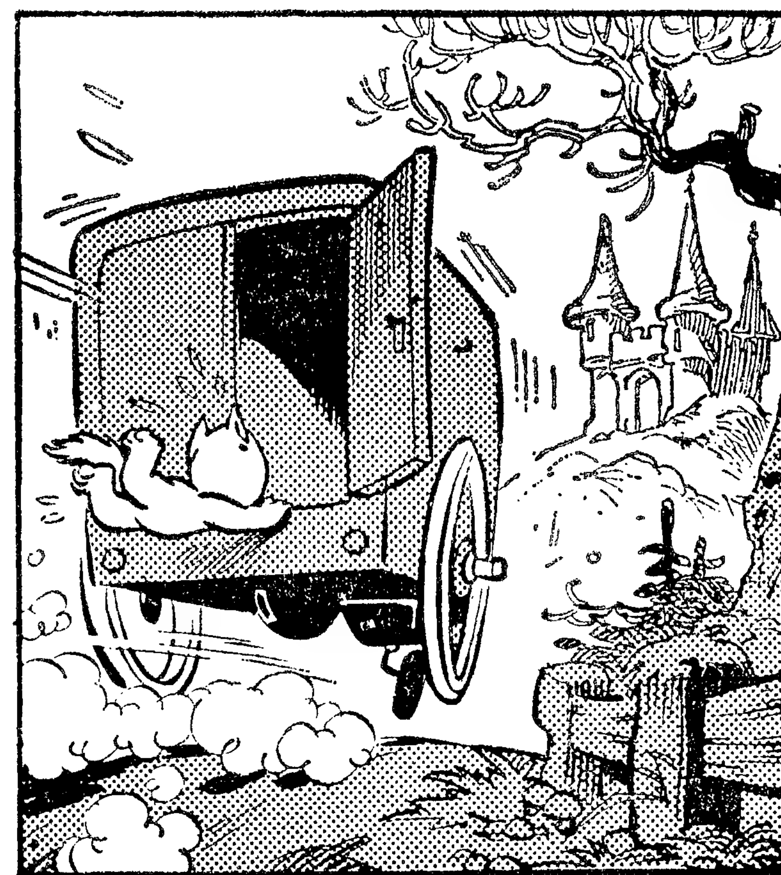
Nu rees de burgemeester in grote toorn van achter zijn bureau omhoog en ook de heer Prlwytzkofski verhief zijn stem.

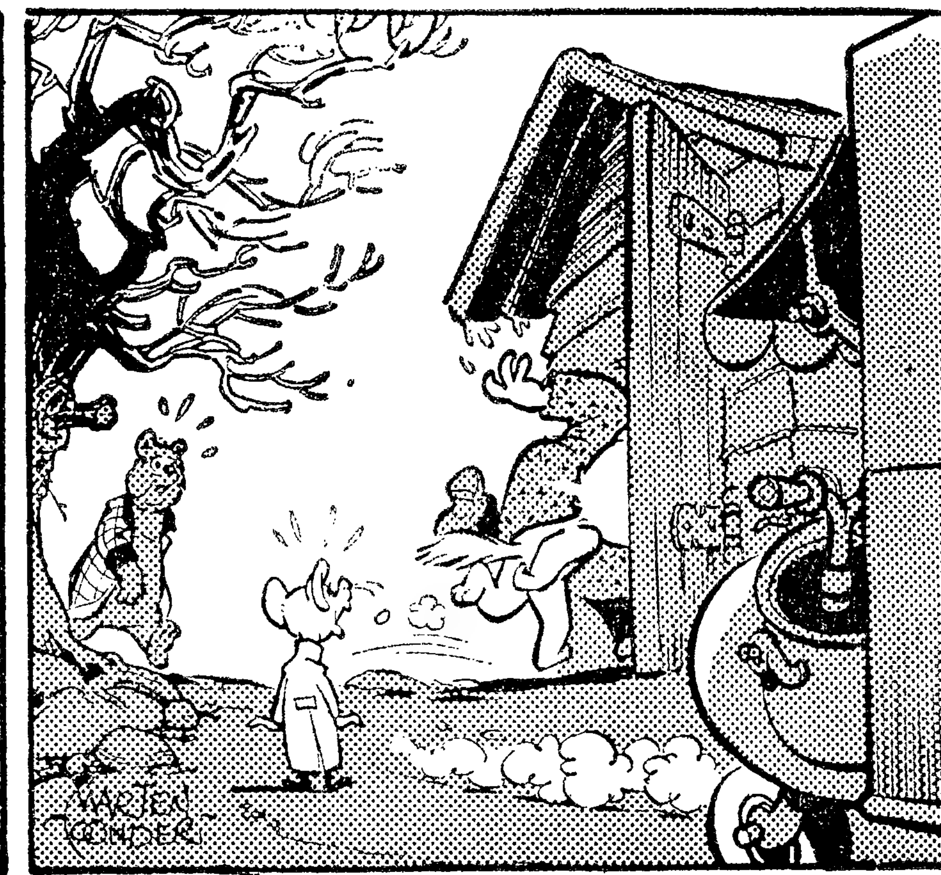
„Stop die proef!" brulde de magistraat en de ander schreeuwde raspend: „Dit is ener aanpijping der wetenschap! Dit is gans onverantwoordbaar! Daar kan ja ener ramp van komen!"

Doch Sickbock had zich in een stoel laten zinken en liet al deze boze woorden onbewogen langs zich gaan.

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6218

Toen Tom Poes die morgen toevallig langs het stadhuis liep, zag hij daar het autootje van professor Prlwytzkofski staan en ook hoorde hij een aanzwellend geschreeuw uit het gebouw naar buiten komen. Het was de geleerde zelf, die zich heftig bewogen naar zijn voertuig repte.

„Snel! In der krachtwagen, heer Pieps!" riep hij. „Wij moeten als der wederlicht naar Bomlsteen. Daar grijpt ener proef plaats met plasma uit Boml's schuresachtertuin. Dat heeft der donderwederse Sickbock daargesteld. Snel, bid ik u!"

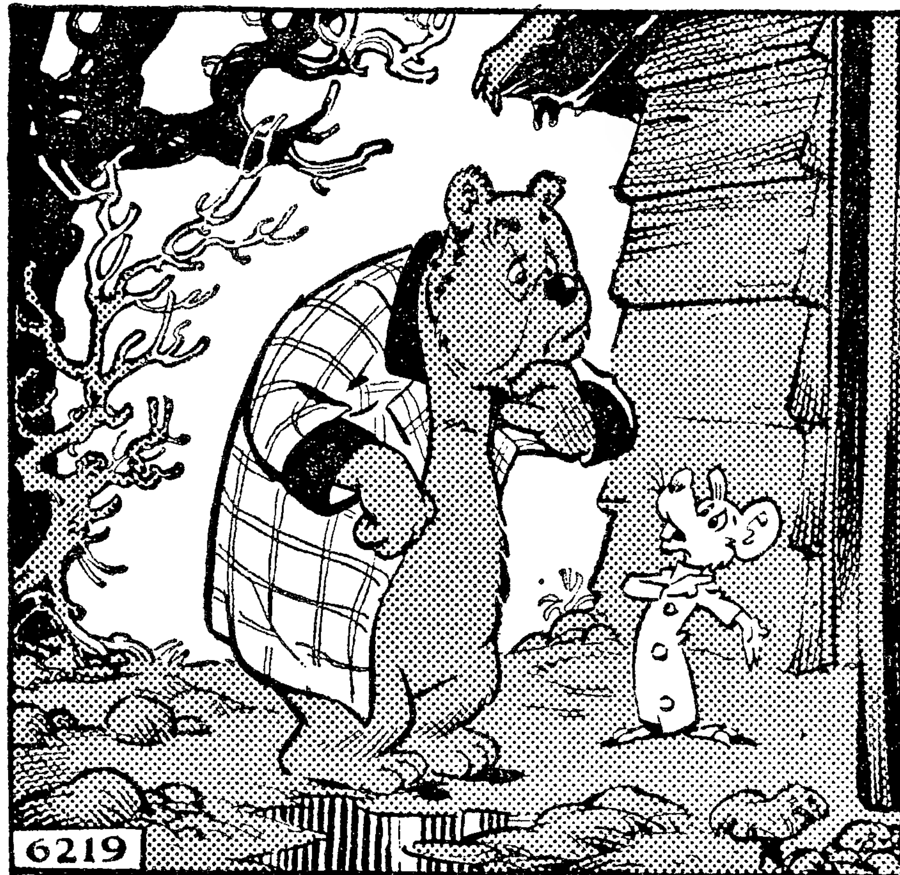
De assistent aarzelde niet. Hij sprong in de wagen en bracht deze reeds op gang voordat de hooggeleerde goed en wel gezeten was. Maar ook Tom Poes bleef niet achter.

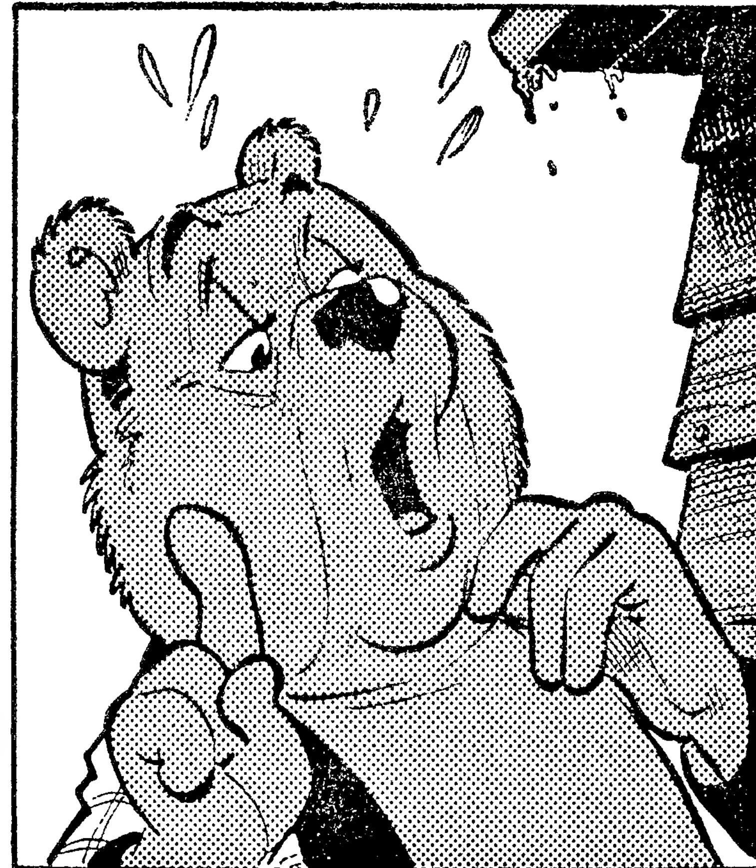
Hij begreep, dat de zaken een verkeerde loop namen, en daarom klampte hij zich aan de achterkant van de auto vast terwijl deze met toenemende snelheid door de straten suisde. Het was een heel werk om naar binnen te komen, maar de vaart van het karretje was zo groot, dat Bommelstein reeds bereikt was voor dat Tom Poes in zijn pogingen was geslaagd — en toen hoefde het al niet meer.

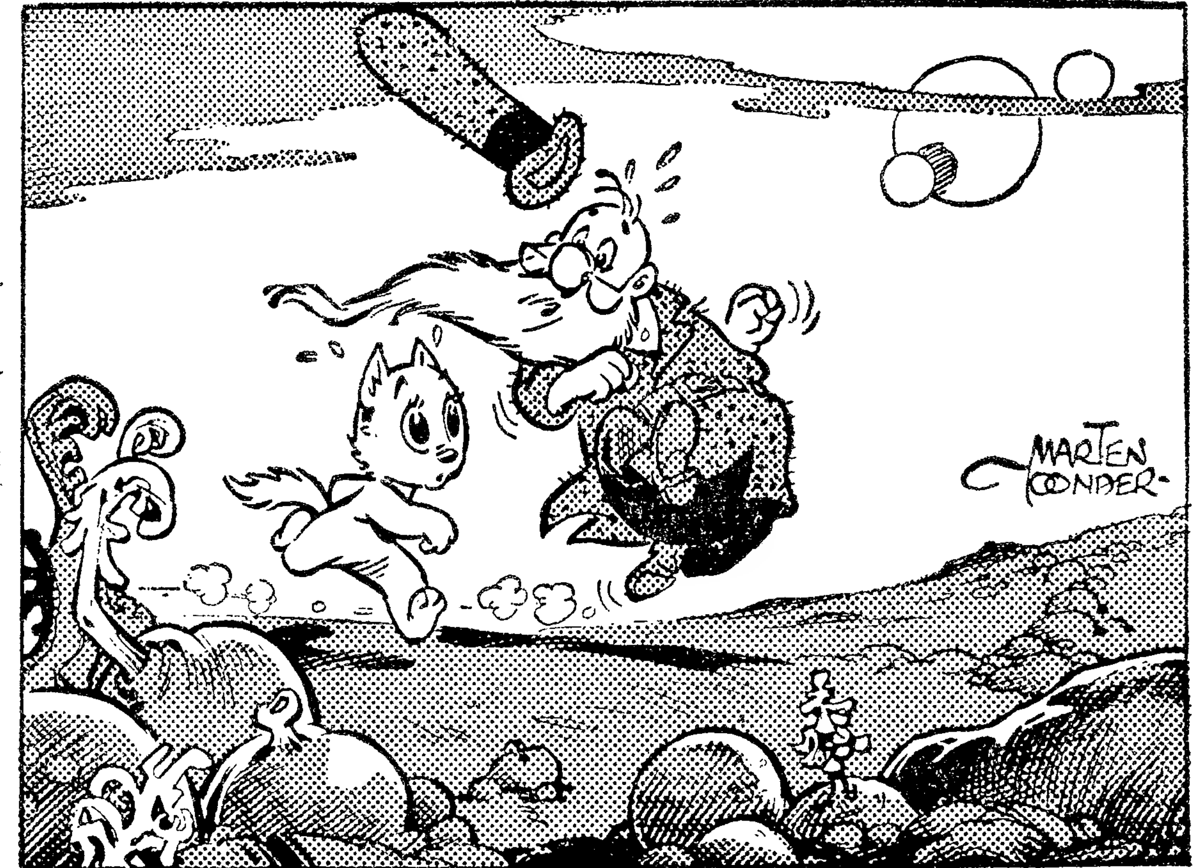
„Eruit!" riep de professor, van de bok af springend, terwijl de remmen nog gierden. „Naar binnen! Wij moeten er met de grootste gezwindheid op los! Praw! Naar der proto plasma-meer." De assistent aarzelde echter. De onderneming kwam hem niet ongevaarlijk voor en daarom was hij dankbaar toen hij merkte dat Tom Poes in zijn plaats met de hoogleraar het keetje binnenstormde.

Toen heer Bommel op het lawaai afkwam om te kijken wat er nu weer gebeurde, vond hij dan ook alleen maar de tengere gestalte van Alexander Pieps, die glazig door de deuropening stond te turen.

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

„Wat is hier nu weer aan de hand?”, vroeg heer Bommel, terwijl hij op de assistent Pieps toetrad. „Ik heb genoeg bezoek van de wetenschap gehad. Ik heb er genoeg van, bedoel ik. Nu is het mijn tijd. Met mooie en hoogstaande gedachten zal ik persoonlijk die baarden in slijm veranderen, als u begrijpt wat ik bedoel.”

„Er is gevaar!”, verklaarde de jonge geleerde bezorgd. „Er nadert een ramp! Iemand, die zich professor Sickbock noemt is bezig om kwade inblazingen aan het protoplasma te geven. En nu kan er van alles gebeuren!”

„Oho!”, riep heer Ollie uit. Hij rechtte de rug en er trok een frons over zijn vermoeid gelaat.

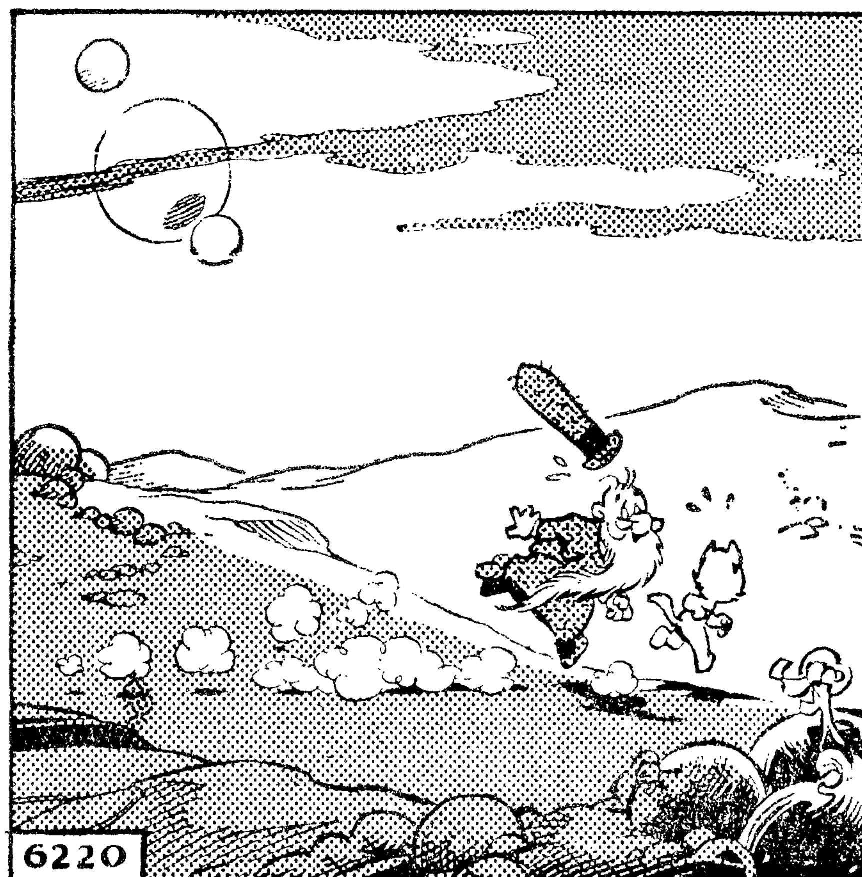
„Zo”, sprak hij, „dan zullen we eens zien wie hier wint; het goede of het kwade! Wij gaan hier rustig zitten om goede trillingen uit te zenden. Dat is de enige manier om mijn achtertuin rustig te houden. Mooie gedachten en lief zijn. Zoek bloemen, meneer Pieps!”

„Het geeft maar één weg om der plasma in rust te brengen”, riep professor Prlwytzkofski, terwijl hij naast Tom Poes door het zonnige landschap draafde. „Wij moeten der vinding van der Sickbock onschadelijk maken! Zo spoedig als mogelijk!”

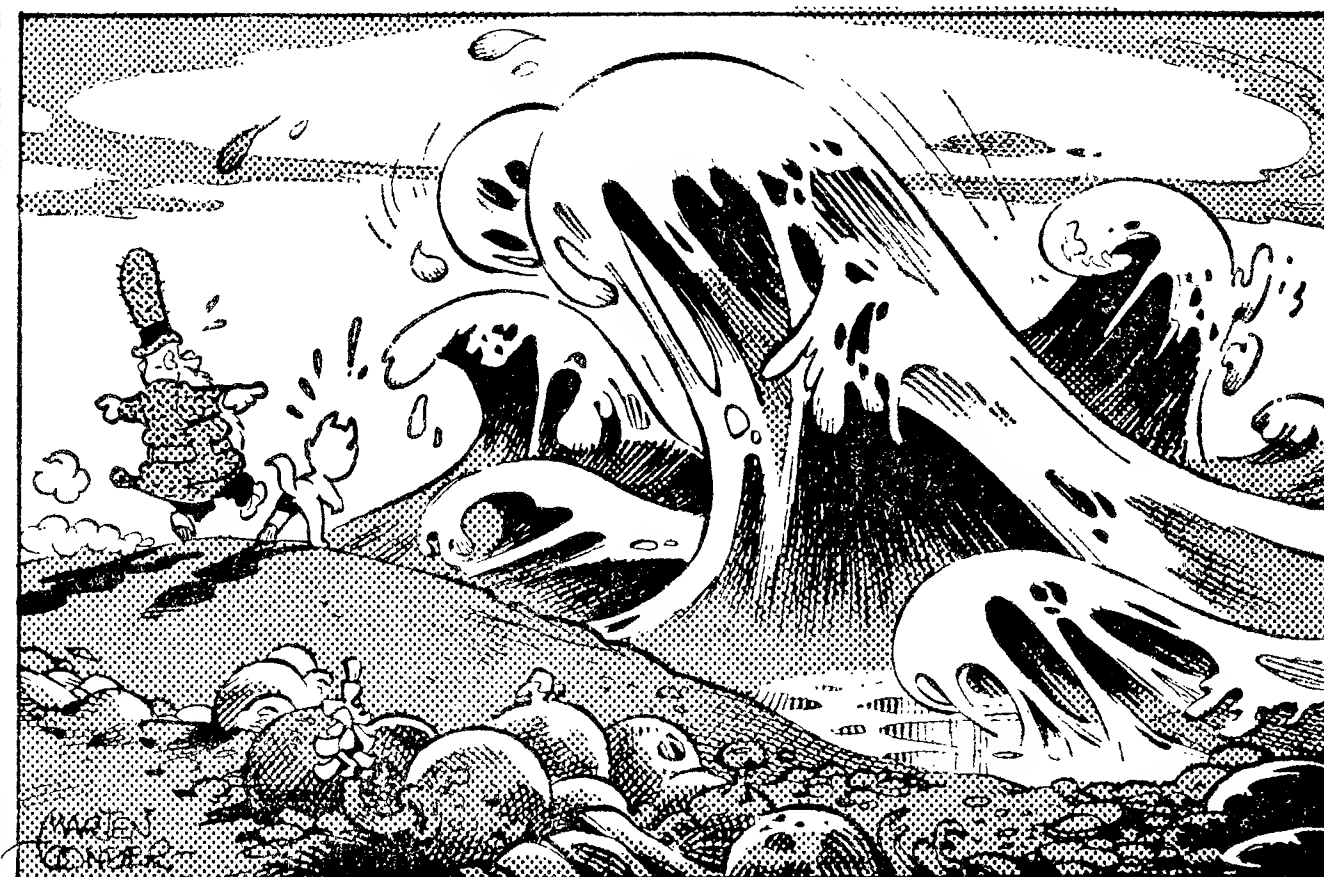
„Ja”, hijgde Tom Poes. „Maar waar is die vinding? Hoe ziet hij er uit? Hoe kunnen we hem vinden?”

Daar wist de hoogleraar niet zo gauw een antwoord op. Hij mompelde iets over: „Maar zien, maar zien”, en snelde voort, terwijl hij zijn hoed vaster op de schedel klemde.

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6220

Tom Poes en professor Prlwytzkofski holden door het dorre landschap, dat nu geheel verlaten was. De drie zonnen stonden branderig aan de hemel, zodat de enigszins verwekelijkte geleerde al spoedig met gierende ademhaling en geheel doorweekt in zijn loden jas voortging. Maar toch gaf hij het niet op.

„Hier grijpt ja een verbreken tegen der wetenschap plaats!", hijgde hij met ijzeren wilskracht tot zichzelf. „Hier moet worden ingegrepen!" En hij snelde verder, terwijl hij zijn hoed, die hem bij het lopen hinderde, over de schouder legde.

„Ik hoor wat!", riep Tom Poes uit. „Daar in de verte, achter die heuvel."

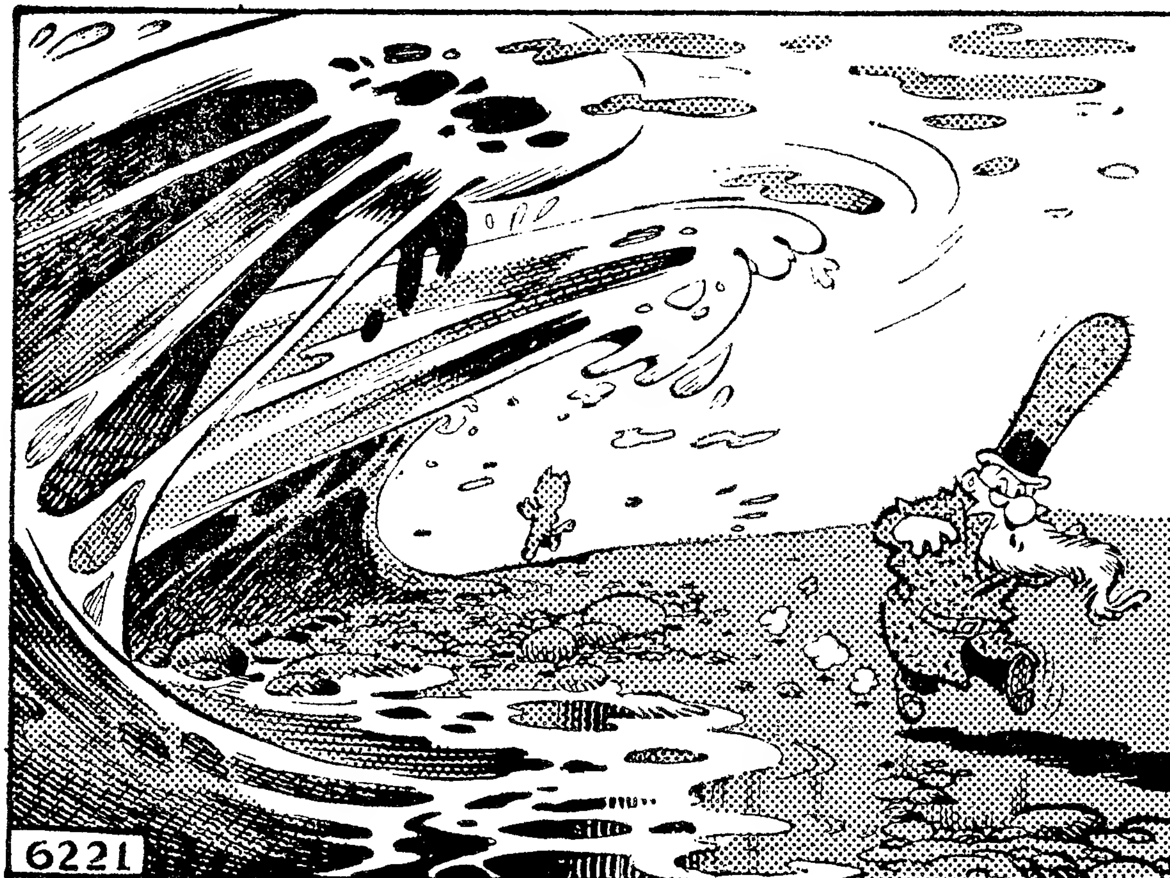
De geleerde spitste de uitgeputte oren, en ja hoor! Boven het geknerp van hun voetstappen uit klonk een dof, dreunend geluid, dat bij het naderen steeds luider werd. Hij hoefde niet lang te wachten om te ontdekken waar het vandaan kwam. Toen ze de heuvel beklommen hadden, stonden ze aan de oever van het meer -- en dat was in heftige beroering. In plaats van de onbewogen oppervlakte, die hij er de vorige keer had aangetroffen, rezen er nu geweldige golven uit op, die taai en kleverig, doch met groot lawaai op de kust beukten.

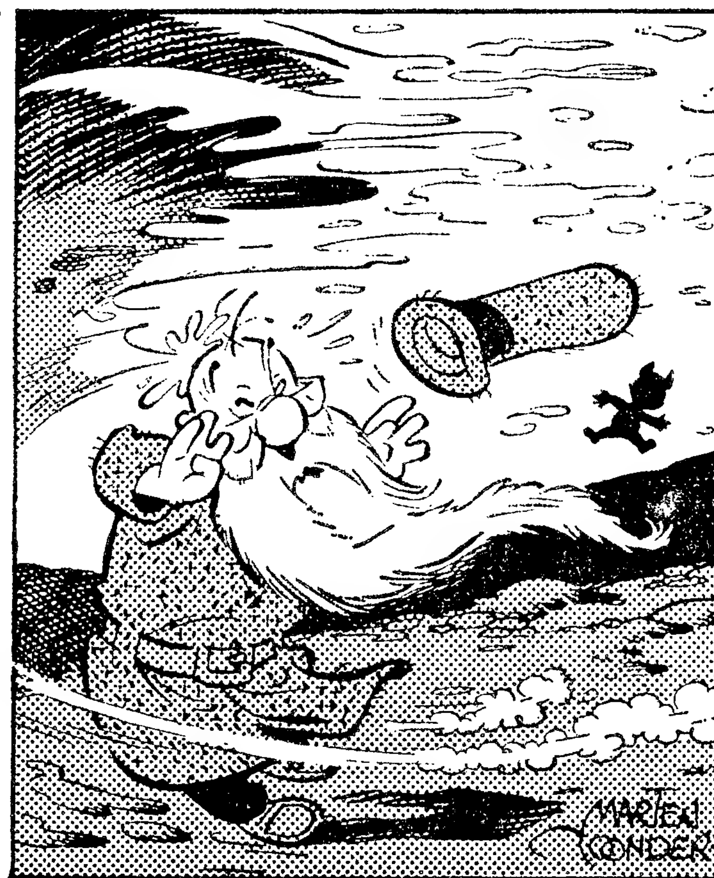
„Daar hebben wij het!", mompelde hij terugdeinzend. „Daar is der onrichtige uitvinding dezer Sickbock-persoon reeds aan de arbeid!"

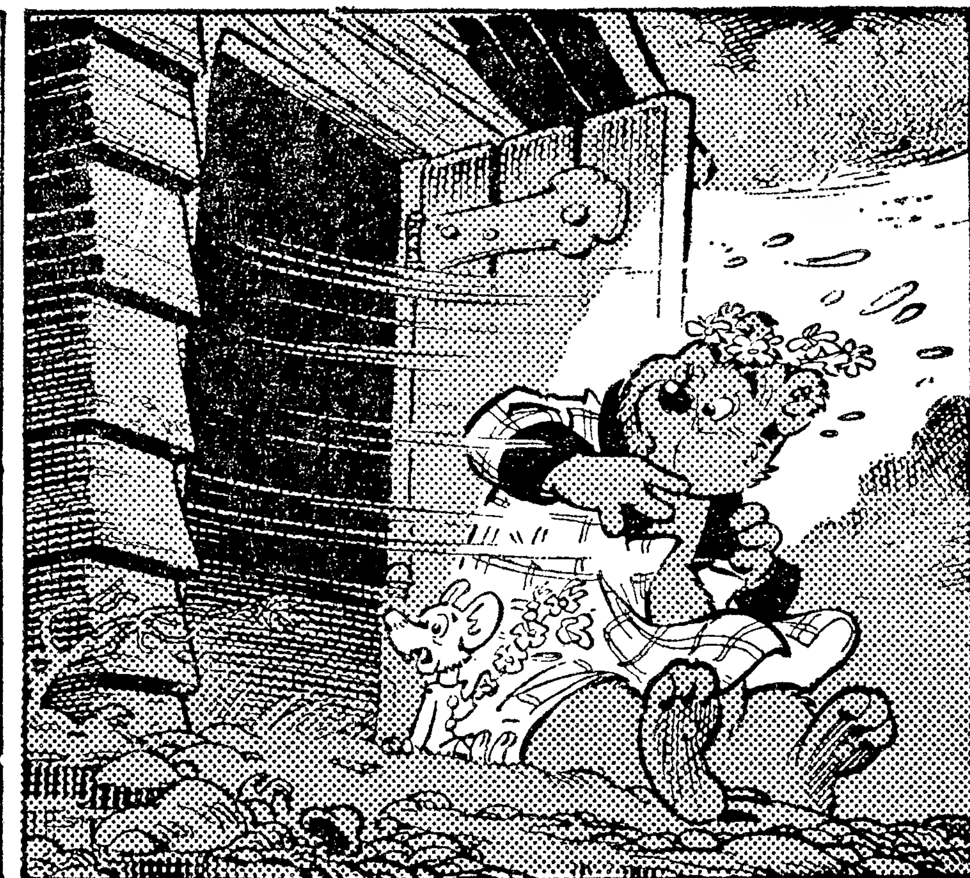
„Ja, het ziet er niet best uit", gaf Tom Poes toe. „De baarden zijn verdwenen, maar het hele meer is nu in beweging! We zijn te laat, vrees ik!"

„Er is niet veel tijd meer overig, voordat iets schrikkelijks plaats vindt!", riep de professor boven het gebulder uit. „We moeten de apparatuur vinden! Gaat u nu rechts de kust langs, dan ga ik links! En gebruikt u uwe ogen, bid ik u!"

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Tom Poes en professor Prlwytzkofski gingen ieder een kant uit om het apparaat van Sickbock te zoeken. Naast hen rezen de taaie golven hoger en hoger uit het meer, om met een dof, dreunend geluid op de oever neer te komen. Lange kleverige draden fladderden landwaarts, want het begon nu ook nog te waaien en het lopen langs deze vreemde branding was dan ook lang geen pretje.

„Wij moeten ons beijlen", prevelde de geleerde ongerust. „De wellen hebben schoon ene onheimelijke hoogte bereikerd! En dezer wind wordt immer sterker. Daar kan ja geen mens de vaste grond bij behouden..."

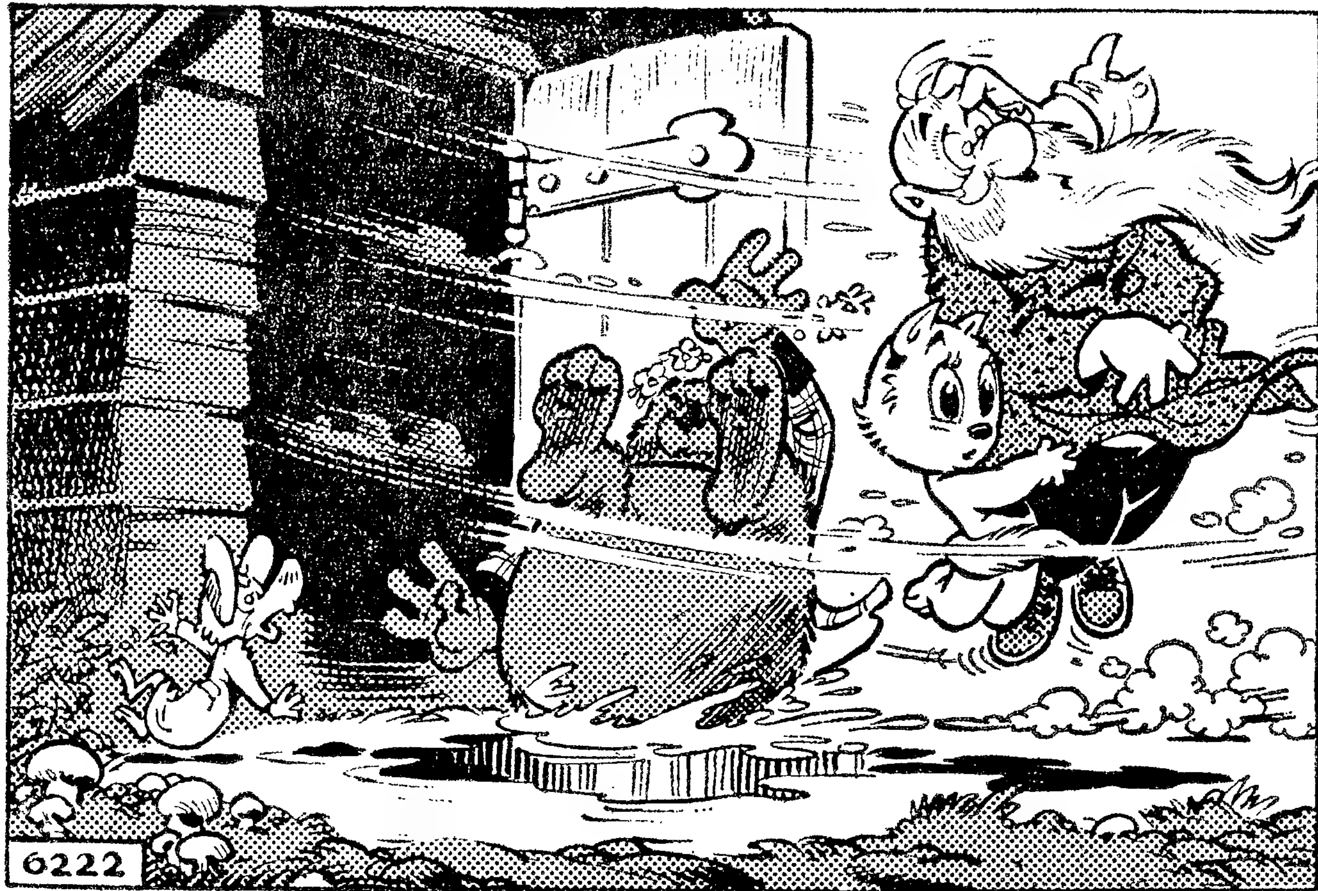
Nauwelijks had hij dit gezegd, of het bleek, dat hij gelijk had. De stevige bries wakkerde plotseling tot stormkracht aan, zodat Tom Poes de lucht ingeblazen werd en ook de geleerde zelf in grote moeilijkheden kwam te verkeren. De golven rezen nu tot torenhoogte en werden daarop uit elkaar geblazen. In de vorm van een orkaan gierden de kleverige schuimkoppen over het landschap en bereikten zodoende ook heer Bommels schuurtje.

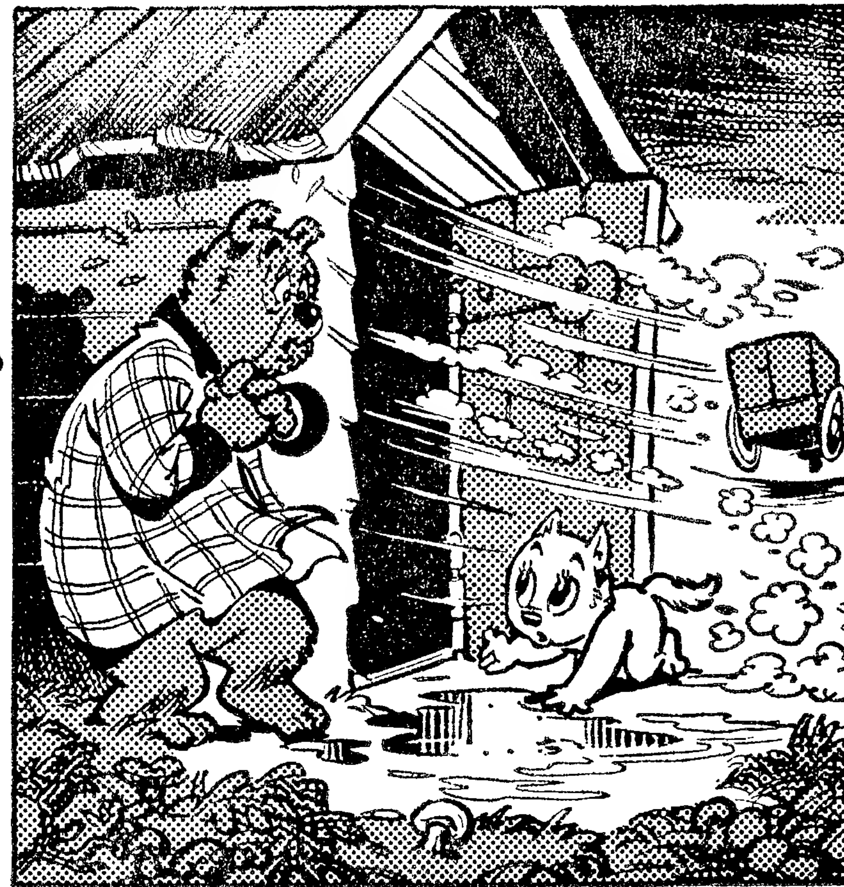
De eigenaar, die met de assistent Pieps voor de deur zat werd daar onverwachts getroffen door een geweldige windvlaag, die naar buiten loeide.

„W-wattistat?", stamelde heer Bommel, opschrikkend uit zijn vredige gedachten. „Het... het gaat waaien, meneer Pieps! Zou d-dat d-door onze inblazingen komen?"

„Kweetniet!", piepte de assistent. „Het lijkt me niks! Met zulk weer k-kan ik niet lief en mooi denken! Ik wil hier liever weg!"

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6222

In het schuurtje wakkerde de wind aan tot orkaankracht en het zitten in de deuropening kostte dan ook veel inspanning.

„Het zijn de kwade inblazingen!” riep heer Ollie boven het geweld der elementen uit. „Denk mooie gedachten, heer Pieps. De strijd tussen goed en kwaad is vreselijk!”

Hij was nauwelijks uitgesproken of een bulderende stormvlaag deed het keetje trillen, en daar kwamen Tom Poes en professor Prlwytzkofski naar buiten vliegen.

„Te laat!” riep de geleerde met verwaaide stem. „Der protoplasma is gans waanzinnig aangedaan geworden door de stralering van der donderwederse Sickbock. Hier kan geen mens meer wat maken; men moet zich in der vlucht redden!”

Met deze woorden klom hij verwilderd in zijn voertuigje, gevolgd door zijn assistent, en reed heen.

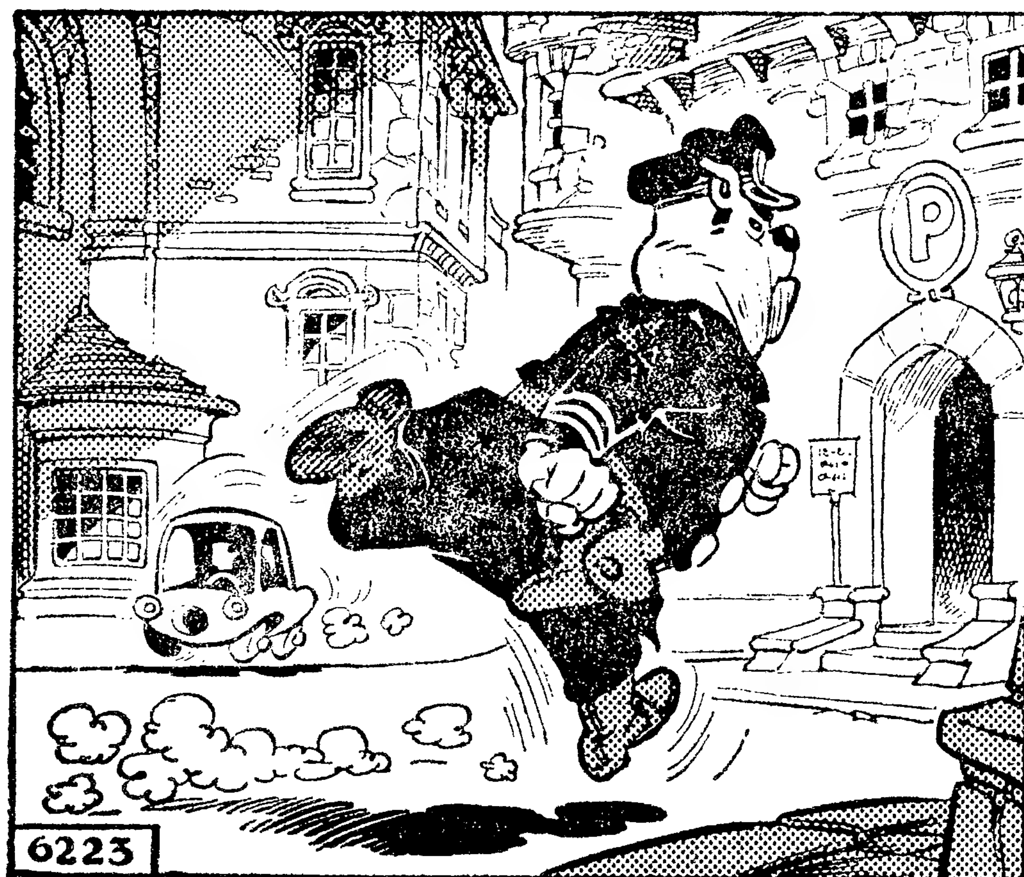
„Hoe vreselijk is dit alles!” riep heer Bommel, die in de luwte van het gebouwtje zijn handen stond te wringen. „Hier kunnen mijn hoogstaande gedachten niet tegen op. Wat zal er nu gaan gebeuren? Wat doe je daar toch, jonge vriend?”

„Ik zoek iets”, zei Tom Poes. „De enige mogelijkheid om een ramp te voorkomen is om de oorzaak van het vreemde landschap te vinden.”

„Er gaat een ramp gebeuren!” riep de burgemeester, die ver vandaar uit zijn werkvertrek kwam stormen. „Doe iets, Bas! In mijn kamer zit die Sickbock; en over een paar minuten zal hij bij wijze van proef een gedeelte van de stad wegblazen door plasma uit Bommels achtertuin. Doe iets, het geeft niet wat!”

„Tot uw orders, burgemeester”, zei de commissaris. „Ik weet wat mij te doen staat. Bommels achtertuin heeft mij al een hele tijd dwars gezeten, en nu ga ik er een eind aan maken.”

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6223

Commissaris Bulle Bas begreep dat de tijd van handelen gekomen was.

„Daar heb je het!” mompelde hij, terwijl hij zich dravend naar het politiebureau begaf. „Ik heb die Bommelschuur nooit vertrouwd. Maar nu ga ik korte metten maken!”

Met deze gedachte stormde hij de binnenplaats op, riep enige agenten bij elkaar en begon bevelen te geven.

„Luister Snuf,” sprak hij. „De hele omgeving van Bommelstein moet worden opgeblazen, met alles wat er op staat. Beter hard geblazen dan de mond gebrand. En schiet op met het inladen van de kruitvaten; het is een kwestie van minuten, zegt de burgemeester.”

„Begrepen”, zei de brigadier eenvoudig. „Ik zal dit keurig regelen, laat het maar aan mij over.”

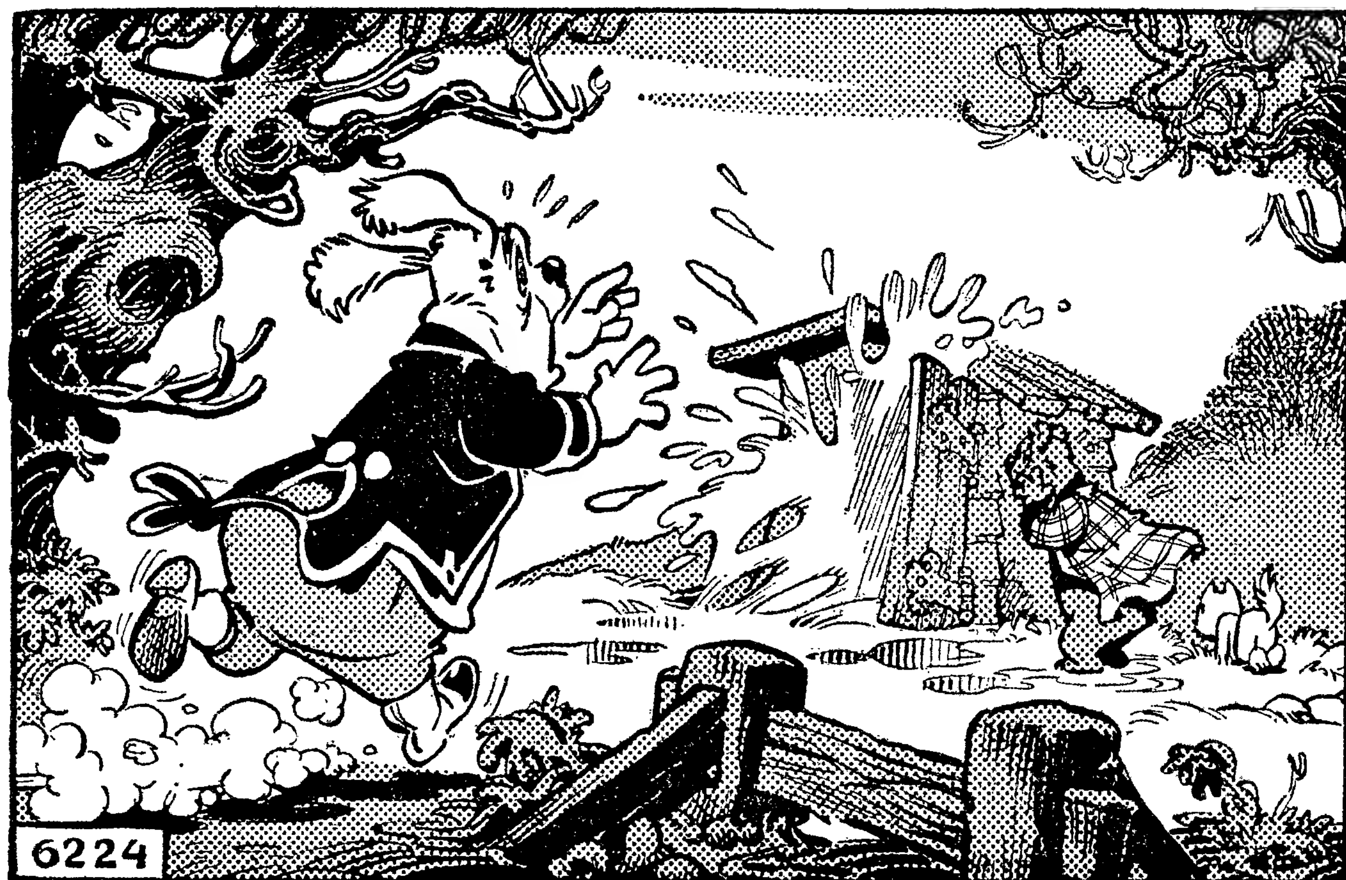
Nu, dat deed hij. Even later belde de telefoon in Bommelstein en toen Joost de hoorn van de haak had genomen meldde hij zich kort maar keurig.

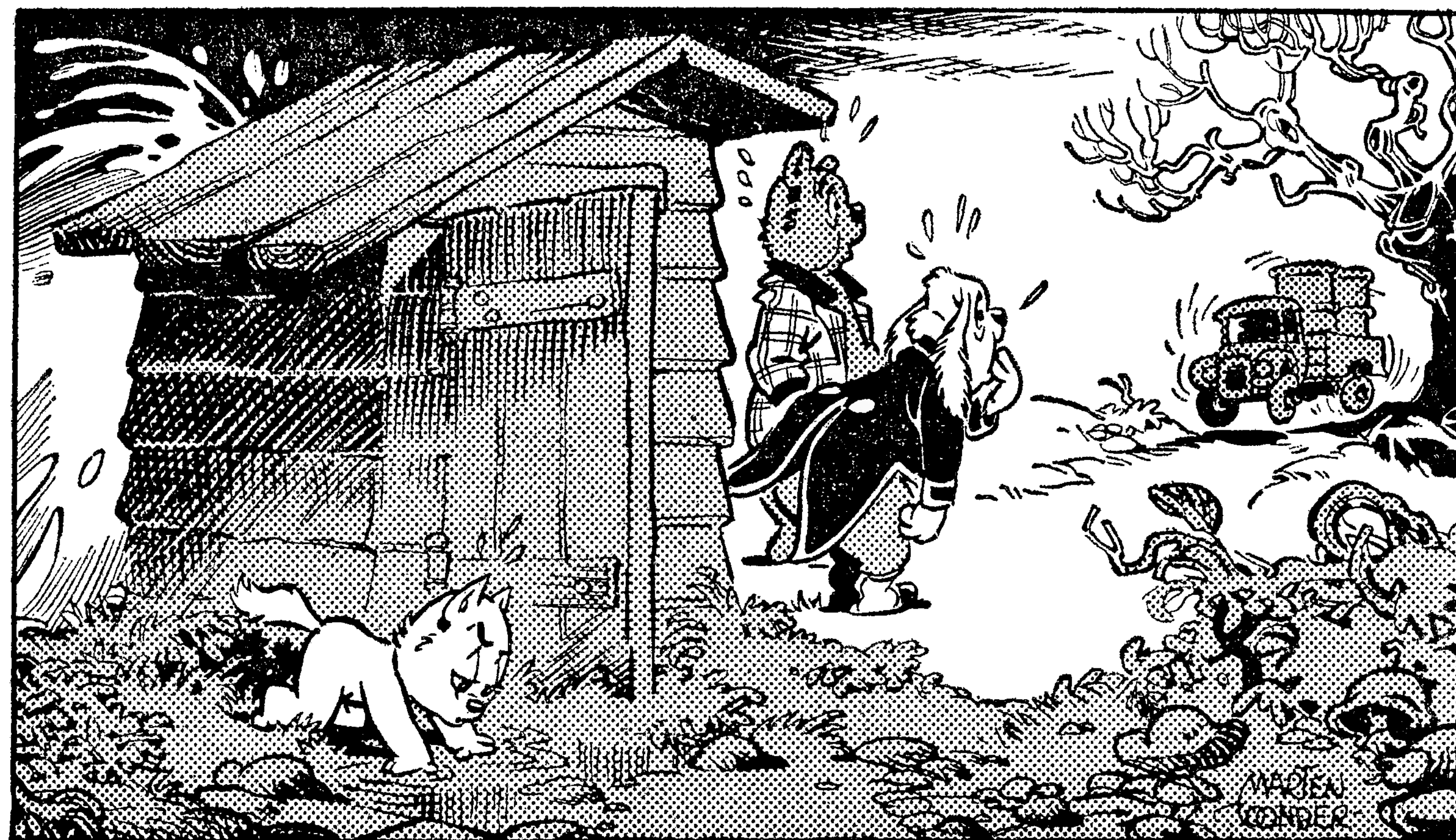
„Kasteel en omgeving moeten worden ontruimd”, beval hij. „Onmiddellijk! Hoort u mij?”

„J-ja”, stamelde de bediende. M-maar niet zo goed. Het waait hier vreselijk, met uw welnemen. „Waarom moet ik in dit weer de omgeving opruimen?”

„Niet opruimen, maar ontruimen,” verbeterde de ambtenaar. „Alles zal worden opgeblazen, van overheidswege. Over een paar minuten zijn we bij u. Goede dag.”

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN 6224

De bediende Joost rende verbleekt het huis uit naar het schuurtje toe. Daar stond zijn meester handenwringend naar de kleverige schuimspatten te kijken, die door de deuropening naar buiten woeien.

„De storm wakkert aan!” riep hij boven het bulderen uit. „Doe iets, Joost! Wat moeten we doen, bedoel ik? Er dreigt een ramp!”

„We moeten ontruimen”, riep de bediende met overslaande stem. „Van overheidswege wordt alles opgeblazen, met uw goedvinden! Ze kunnen ieder ogenblik hier zijn, heer Olivier!”

„Ook dat nog”, prevelde heer Bommel wegtrekken. „Hoe vreselijk word ik gestraft voor mijn kwade inblazingen. Ach, is er dan niemand die mij wil helpen? T-tom Poes! W-waar ben je toch? W-waarom verzin je geen list?”

Tom Poes antwoordde niet. Hij kroop op handen en voeten om het krakende gebouwtje heen en keek zoekend rond.

„Niemand heeft me ooit kunnen uitleggen, waar dat vreemde landschap vandaan kwam”, sprak hij tot zichzelf. „Het was er ineens op een dag, en het is alleen maar te zien als je binnen in de schuur staat. Zoiets gebeurt niet vanzelf; er moet ergens iets te vinden zijn dat er de schuld van is. Hm, ik wilde, dat ik eerder op dat idee gekomen was! Nu is het misschien te laat.”

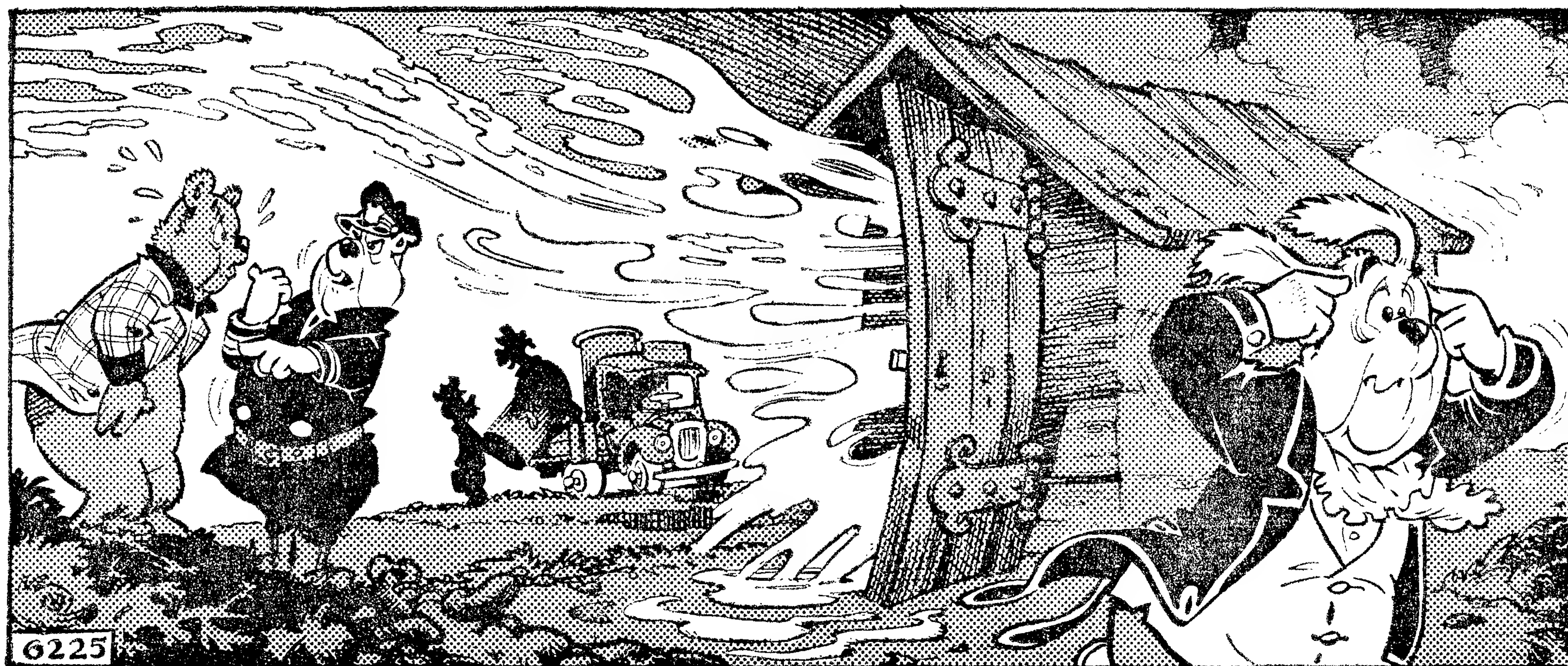
Zo denkende schuifelde hij voort door de dorre bladeren en de plassen, zonder aandacht aan de klagende heer te schenken.

Die verviel trouwens al spoedig tot zwijgen, want over de heuvelrug naderde nu een vrachtauto waar een paar grote vaten op stonden.

„D-de politie”, stamelde Joost. „M-met buskruit, als ik zo vrij mag wezen. En mijn lijfgoederen en mijn fotoverzameling liggen nog in mijn kamertje! Ik moet mij reppen als ik nog iets redden wil!”

„Redden....”, herhaalde heer Bomme, wezenloos. „Ach, dat is nu te laat. Met mijn bezittingen is het gedaan; en met mij ook, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar ik kan beter door een ontploffing ten gronde gaan dan door een stijfselstorm!”

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

De gemeentevrachtwagen remde en terwijl de commissaris eraf sprong, begonnen enige agenten voorzichtig de vaten van de wagen te laden. Uit het schuurtje blies de orkaan grote massa's kleverig schuim naar buiten, doch de politiechef trotseerde deze elementen en baande zich grimmig een weg naar heer Bommel.

„Weg wezen!" riep hij bars boven de wind uit. „Als we de zaak hier niet gauw plat leggen krijgen we een plasma-storm over de stad. Haal je geld en je papieren en maak dat je weg komt, Bommel!"

De bediende Joost aarzelde niet langer, doch draafde naar Bommelstein.

„Geld heb ik niet", prevelde hij met verscheurde stem. „Maar ik kan tenminste mijn lijfgoederen en mijn fotoverzameling redden als men mij toestaat. Voordat de knal komt; daar kan ik in het geheel niet tegen."

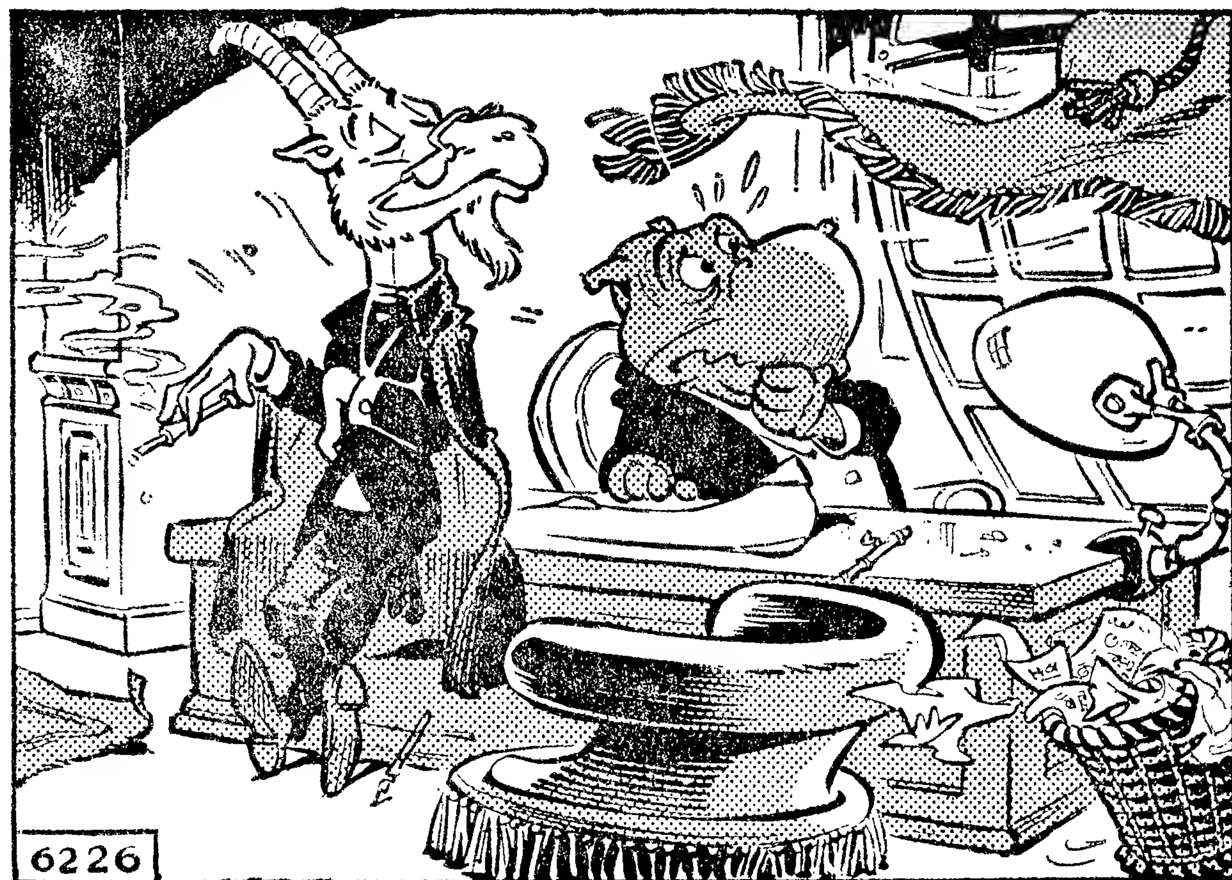
Tom Poes wierp maar een korte blik op de bedrijvigheid om hem heen. Het was hem opgevallen, dat de storm alleen maar aan de voorkant van het schuurtje woedde en dat het bij de achterdeur rustig was.

„Natuurlijk", dacht hij. „Dat rare landschap is door de achterdeur te zien. Daar ergens moet de oorzaak van al deze ellende liggen."

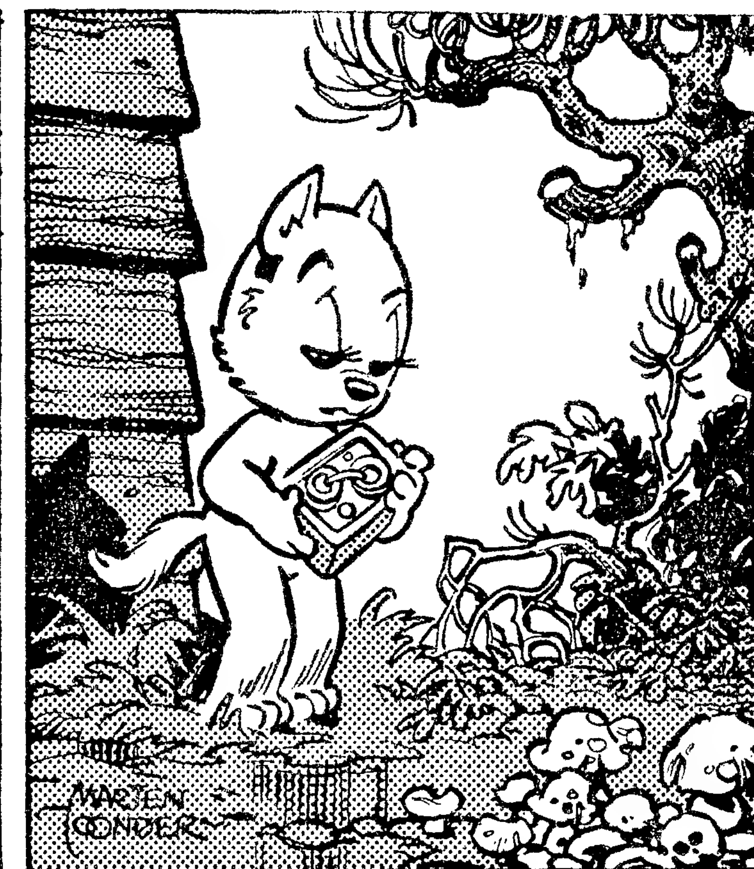
Met dit denkbeeld kroop hij voorzichtig door het vergane onkruid heen, totdat hij bij een hoek plotseling op iets hards stiet. Het was een eigenaardig voorwerp, dat erg zwaar aanvoelde en waar enige vreemde tekens op waren aangebracht.

„Dit moet het ding zijn waar ik naar gezocht heb", mompelde Tom Poes. „Wat het dan ook voor iets is. Nu zal ik gauw genoeg ontdekken of ik gelijk heb gehad."

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

In de burgemeesterskamer op het stadhuis heerste een drukkende stilte, die slechts verbroken werd door het huilen van een opstekende storm.

„Het raam staat alweer bol”, mompelde de heer Dickerdack beklemd.

„Zeker”, gaf professor Sickbock toe. „Ik had u immers reeds gewaarschuwd voor deze en dergelijke verschijnselen? Ze zijn een gevolg van mijn bestraling van het protoplasma, die ik u beschreven heb.”

„Je bent een schurk”, hernam de magistraat met schorre stem. „Je moet niet denken, dat je er zo gemakkelijk van af zal komen!”

„Ei, welk een ondankbaarheid”, vermaande de geleerde glimlachend. „Ge vergeet, dat ge hier getuige zijt van een proefneming, mijn waarde! Over enkele ogenblikken zult ge de volle kracht van mijn vinding kunnen meten, en ik reken er op dat we dan over het zakelijke gedeelte kunnen gaan praten. Heb geen angst; deze proef zal slechts kort duren.”

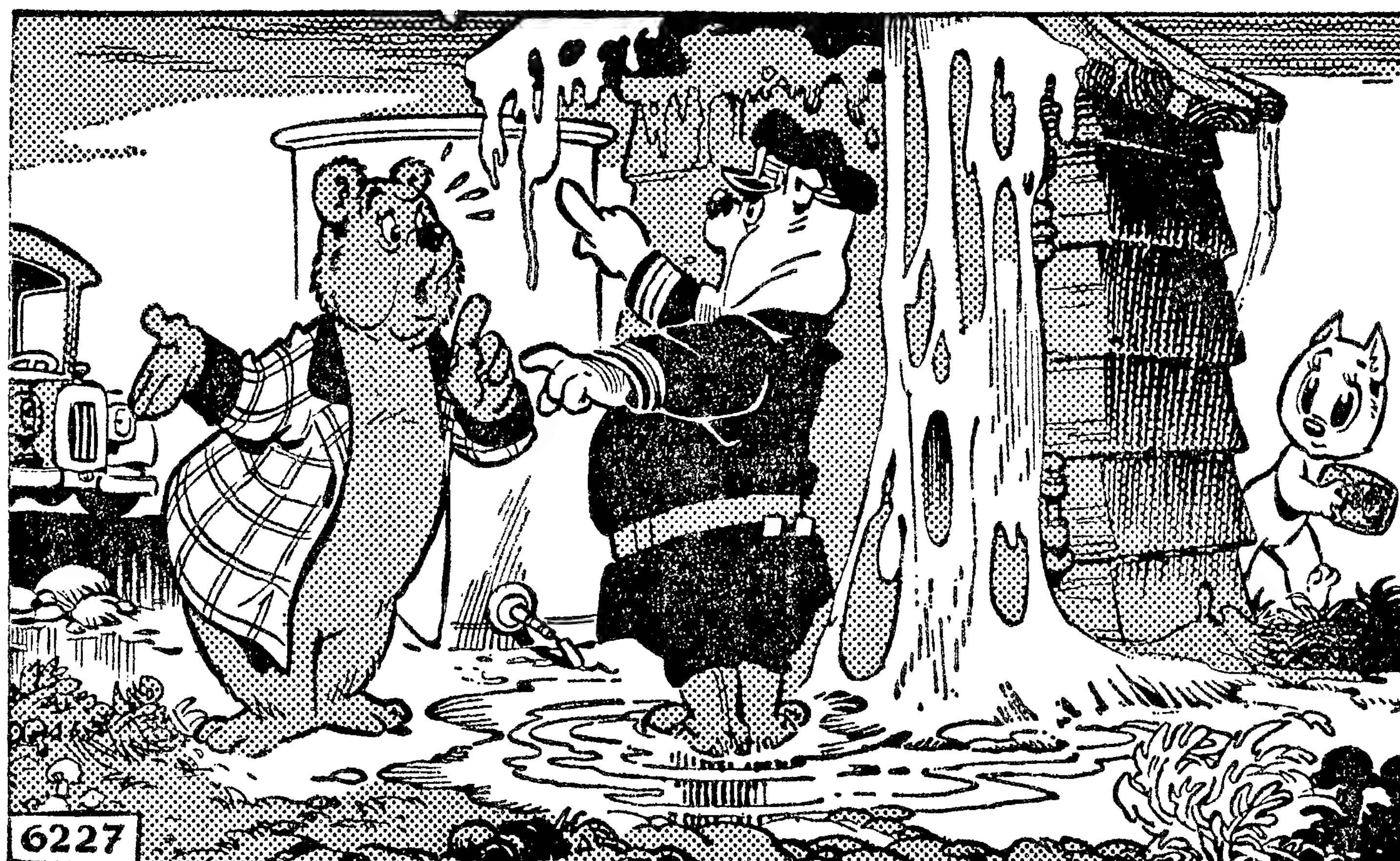
„Ik hoop, dat zij helemaal niet duurt”, mompelde de burgemeester. „Als commissaris Bas zijn taak nu maar verstaat....”

De politiechef was echter nog steeds bezig met het uitzetten van zijn buskruitvaten, en aan hem lag het dan ook niet, dat de wind plotseling begon af te nemen.

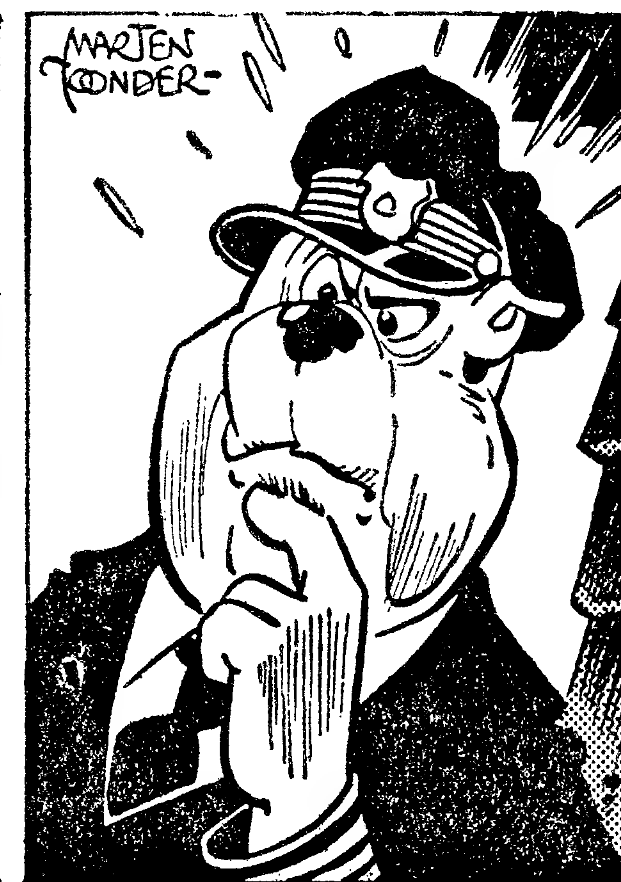
„Zou het aan dit rare apparaat liggen?”, vroeg Tom Poes zich af. Hij had de vreemd beschilderde doos van de grond opgeraapt en keek er nu peinzend naar.

„Als dat zo is”, vervolgde hij, dan heb ik dus gelijk gehad. Maar dan is dit een vreselijk gevaarlijk ding.”

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

De vaten buskruit waren van lonten voorzien en stonden nu opgesteld op de meest geschikte punten.

„Schiet op, Bommel!", riep de commissaris driftig. „Maak dat je wegkomt met je spullen. We gaan tot ploffen over, voordat de wind nog sterker wordt!"

„Welke wind?", vroeg heer Bommel.

„De orkaan uit je schuurtje natuurlijk!", schreeuwde de politiechef driftig.

Maar toen zweeg hij plotseling en keek onthutst om zich heen. Het ontging de scherpe speurder niet, dat het loeien van de storm had plaats gemaakt voor een diepe stilte, die slechts verbroken werd door het druipen van de kleverige slierten, die aan de schuurdeur hingen.

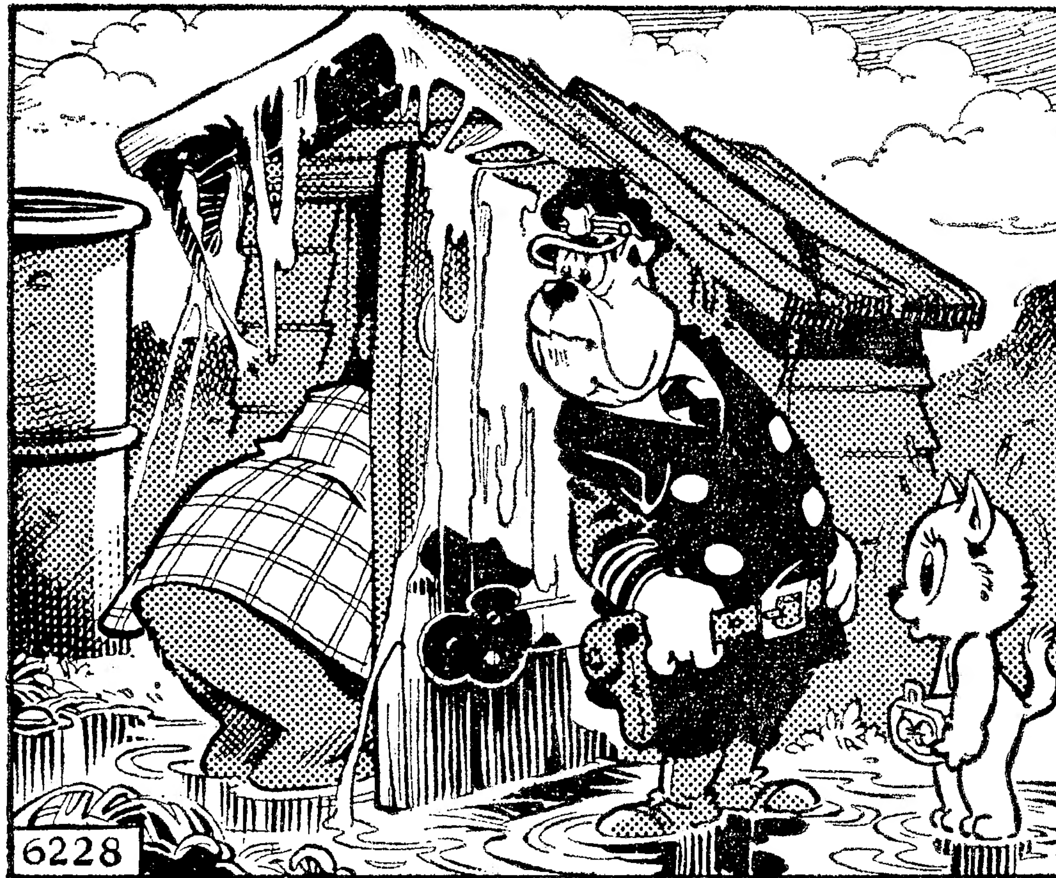
„Wat betekent dat?", hernam hij na een poosje.

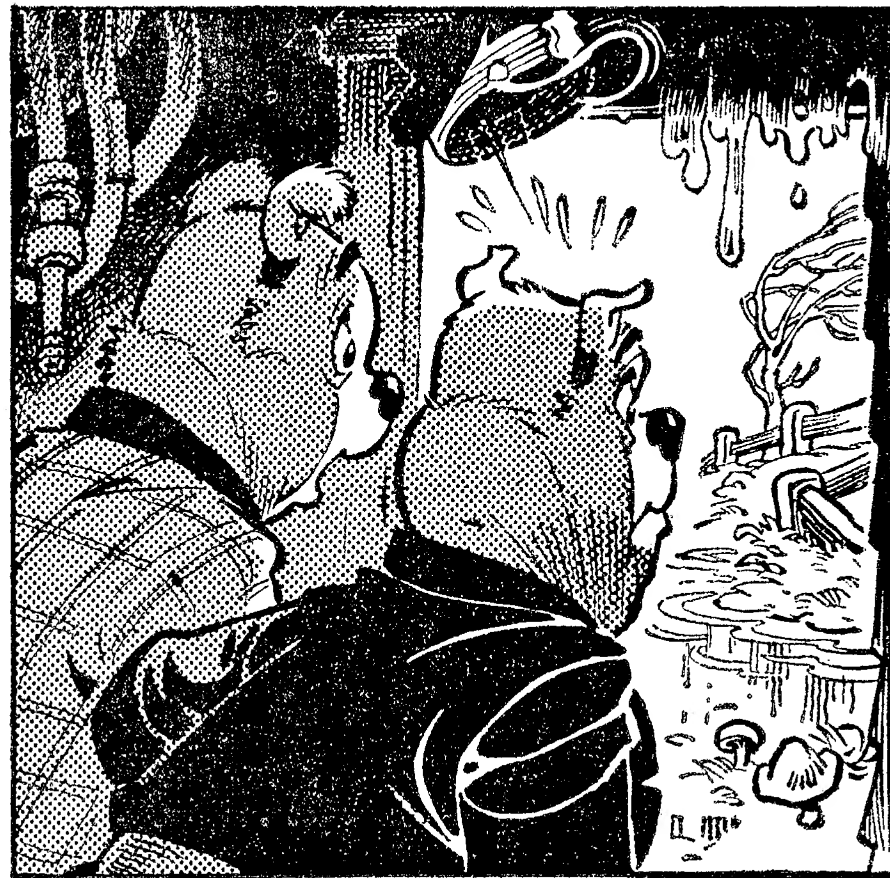
„Ik geloof, dat ik de oorzaak van alle narigheid gevonden heb", zei Tom Poes, die met een vreemd apparaat in zijn handen naderde. „Dit vond ik onder het onkruid bij de achterdeur. Er staan allemaal rare tekens op, en die heb ik een beetje verschoven. En toen werd het ineens windstil. Ik wil wedden, dat dat gekke landschap nu ook niet meer te zien is, wanneer u in de schuur staat."

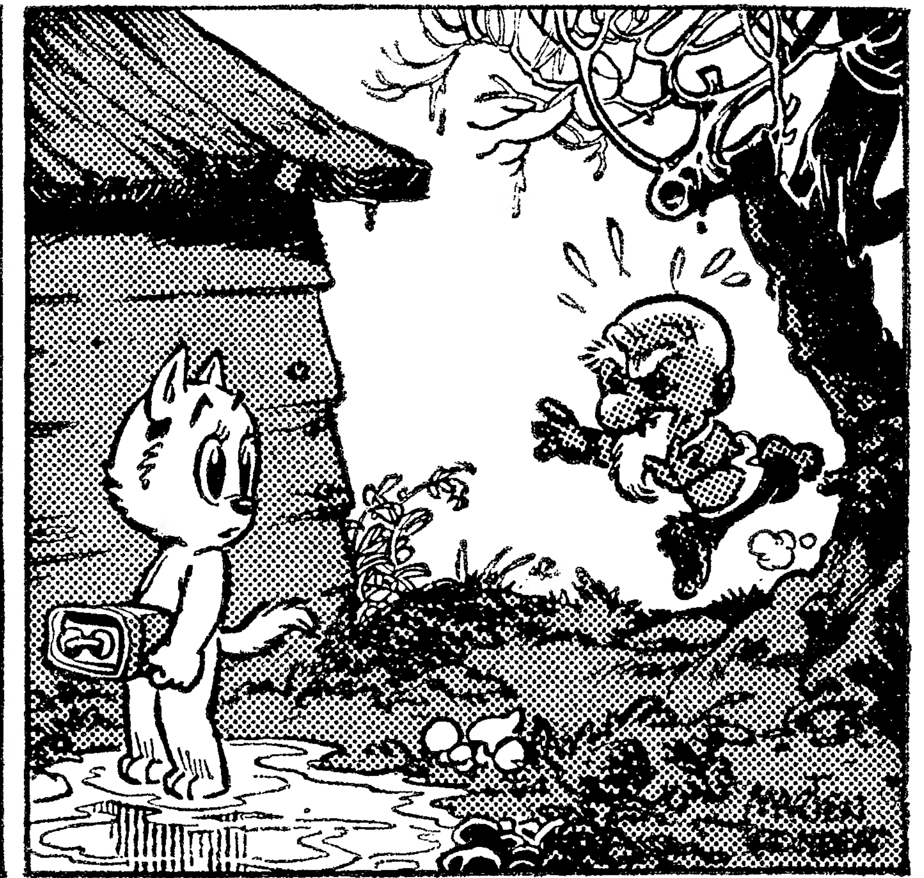
„Maar dat is Wat is dat?", mompelde de commissaris. „Dat werpt een heel ander licht op de zaak! Ik zou wel eens willen weten.... Hm....

Het eigenlijke ontploffen kan nog wel even wachten, zo op het oog. Maar ik wil dit haarfijn uitpluizen....!"

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Heer Bommel wierp een blik vol onbegrip op het rare toestel, dat Tom Poes hem voorhield en schudde het hoofd.

„Ik begrijp niet wat je wilt met dat stuk roest", sprak hij. „Dat is gewoon een oude batterij of zo. Nee, wat mij als heer vol mooie inblazingen veel meer interesseert, is dat de kwade wind is verdwenen! Het ziet er naar uit, dat het goede heeft gezegevierd, zeg nu zelf!" Met deze woorden liep hij met fiere tred de schuur binnen om zijn hoogstaande gedachten in de luwte verder uit te dragen. Doch halverwege bleef hij staan en de toeschouwers zagen dat zijn rug een onthutste vorm aannam.

„Wat is er nu weer aan de hand?", snauwde de commissaris. „Die achtertuin hangt me de keel uit! Wat let me eigenlijk de zaak op te blazen?" Hij volgde heer Ollie, doch op het moment dat hij de schuur betrad verstijfde ook hij en een uitroep van verbazing ontsnapte zijn verweerde keel.

Geen wonder; in plaats van het zonnige landschap waarmee hij zo vertrouwd was geraakt, was het uitzicht weer even vaal en drassig als altijd.

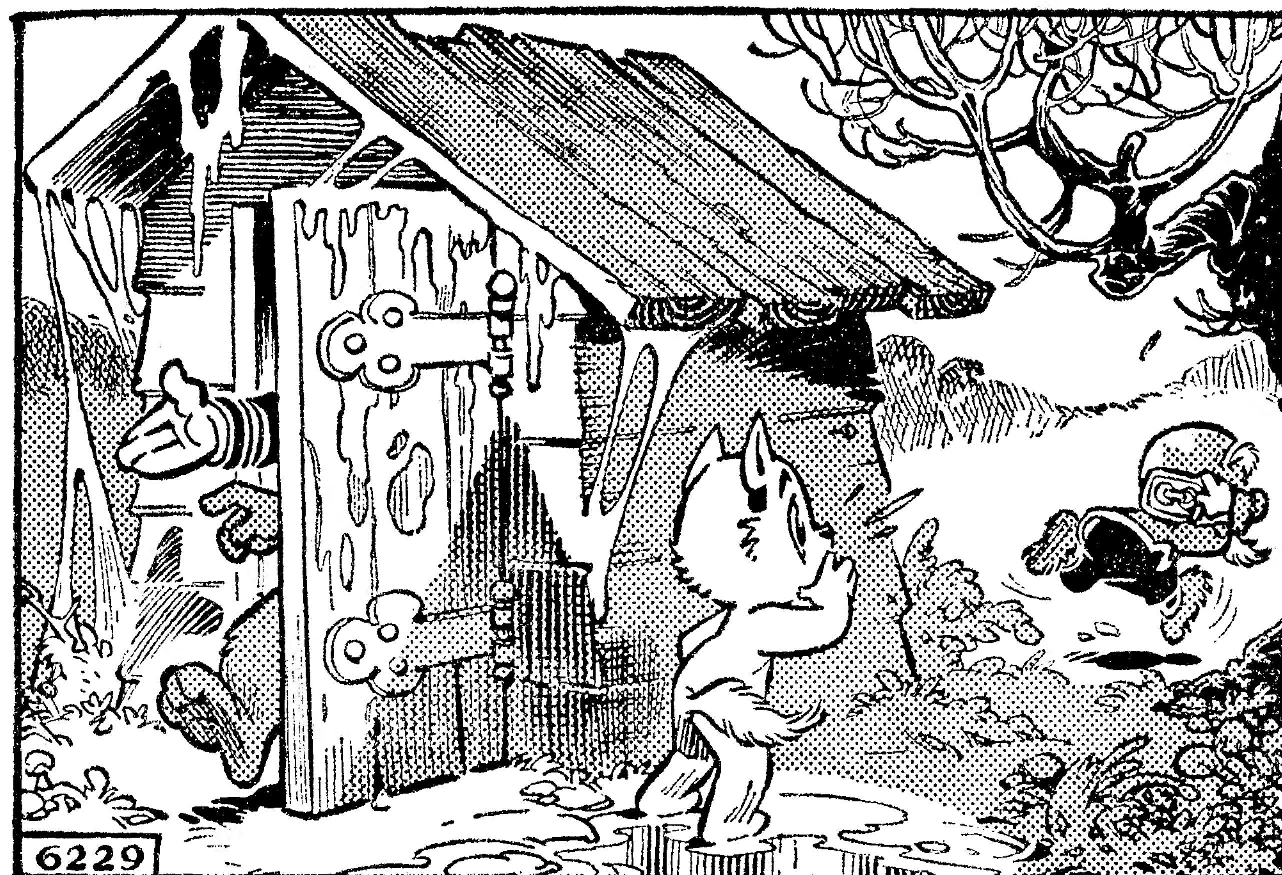
Tom Poes was met het zware apparaat buiten blijven staan. Hij wilde het net neerzetten, om ook eens te gaan kijken, toen hij het geluid van naderende voetstappen hoorde. Het was Kwetal, die hem dravend naderde.

„Voorzichtig!", riep het ventje. „Je moet niet aan mijn oloroon komen!"

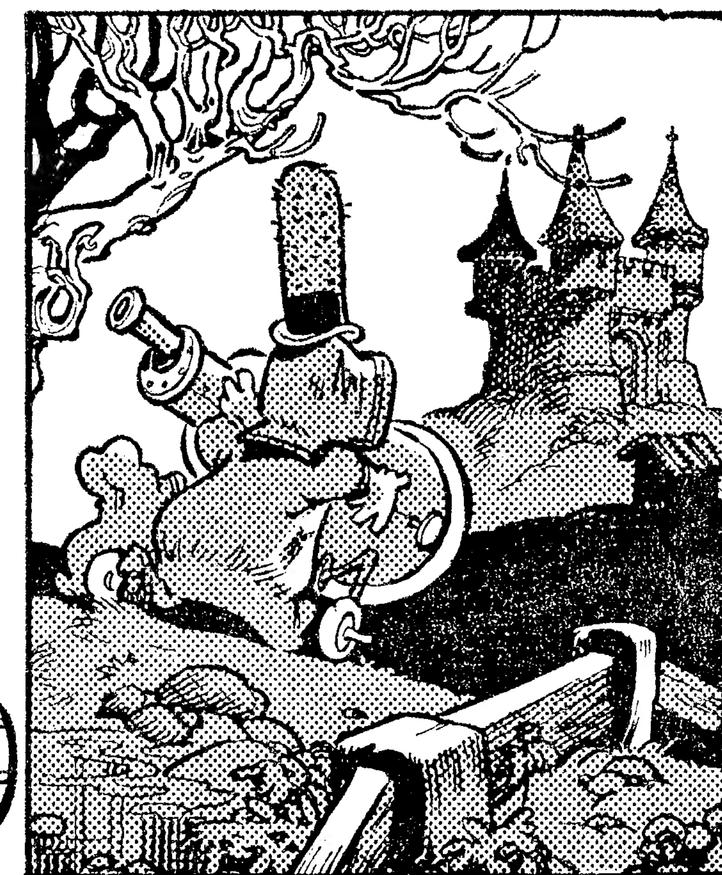
„Je wàt?", vroeg Tom Poes verbaasd.

„Mijn oloroon", legde Kwetal uit. „Ik heb hem hier achter gelaten omdat hij zo zwaar was bij het ipsen. Maar ik weet niet zeker of ik hem wel heb uitgeschakeld; ik heb maar een klein denkraam, zie je? Daarom ben ik teruggekomen om even te kijken."

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

„Ik weet niet wat een oloroon is", zei Tom Poes. „Maar dit ding lag onder een paar verdorde varens bij de achterdeur van de schuur...."

„Precies!", riep Kwetal uit. „Daar had ik hem achtergelaten, omdat hij zo zwaar was. Maar ik kan hem beter meenemen, geloof ik. Als iemand hem in werking zet kunnen er rakelingen gebeuren!" Hij wierp een verwijtende blik op Tom Poes en rukte hem het apparaat uit de handen.

„Dat ding was al in werking", zei Tom Poes. „En er zijn een massa eh.... vervelende dingen gebeurd! Waarom laat je zoiets rondslingeren?"

Het ventje gromde iets, toen legde hij zijn vrachtje over de schouder en holde er mee weg; juist op het moment, dat heer Ollie en de commissaris weer uit het schuurtje te voorschijn traden.

„Een rare boel", gromde de laatste. „Je achtertuin ziet er weer uit alsof er niets gebeurd is. Waar heb je dat gekke heuvelland gelaten, Bommel?"

„Ik begrijp er niets van", zei heer Ollie. „Zou het soms kunnen komen van mijn mooie gedachten? Ik heb die kwade inblazingen verdreven, dat is wel duidelijk; maar een heel heuvelland? Ik wist niet, dat ik dat in mij had!"

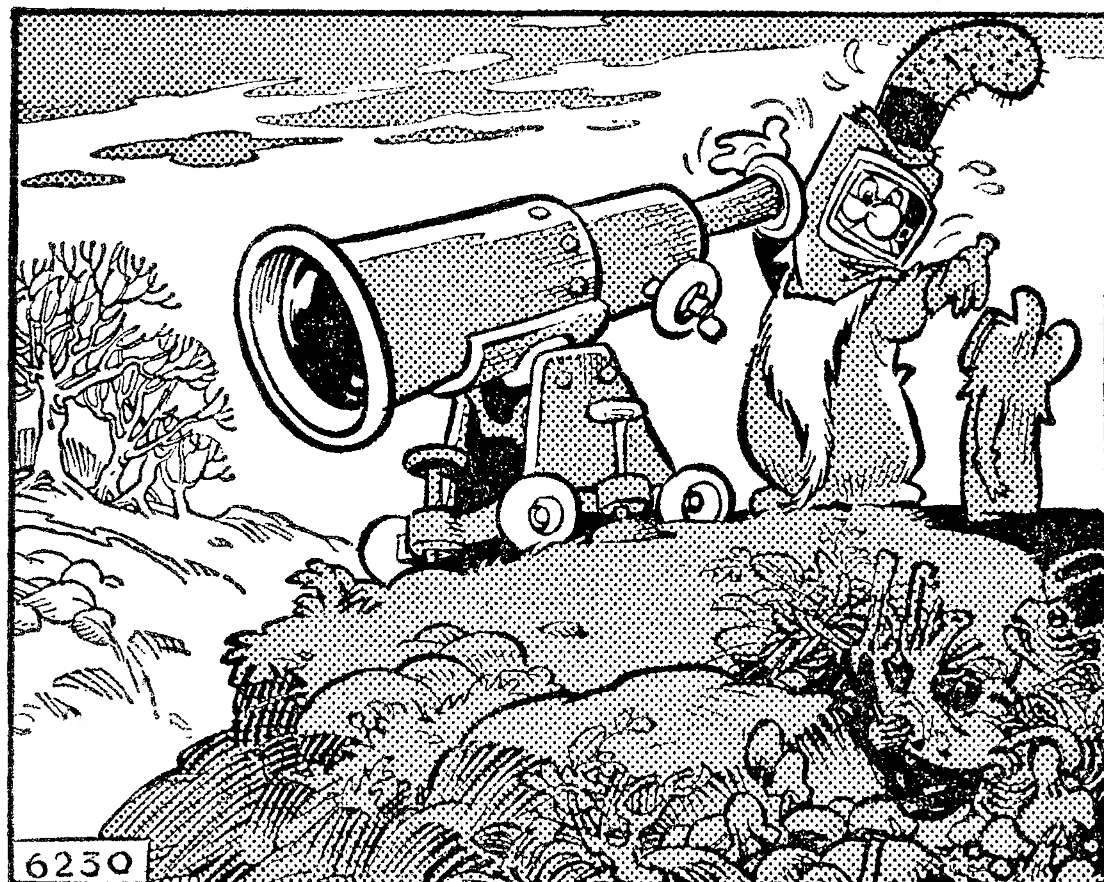
„Bah", snauwde de politiechef. „Je bazelt. Ik kan dit beter aan de professor overlaten, geloof ik. Waar zit die man?"

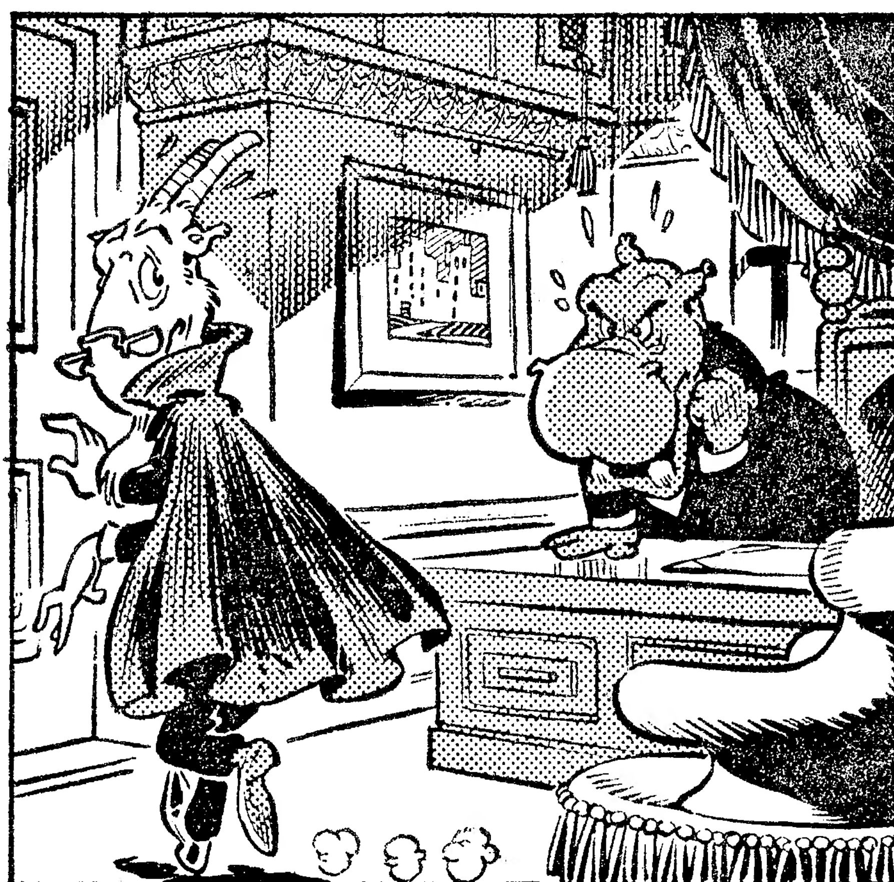
Nu was professor Prlwytzkofski niet ver uit de buurt. Zijn assistent en hij hadden zich in asbestpakken gestoken en duwden een sterke verrekijker in de richting van het schuurtje.

„Achting, her Pieps", sprak de geleerde. „Wij gaan nu rustig maal kijken wat daar plaats zal gaan vinden."

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

6230

Professor Prlwytzkofski bracht de verrekijker op een heuvel in stelling en loerde er geruime tijd zwijgend doorheen.

„Praw!", sprak hij tenslotte teleurgesteld, „daar grijpt ja gans niets plaats! Geen donderweders storm ongevoeg en geen plasmawellen! Er druipt nog een nederig beetje kleefstof van de schuresachterdeur, maar overigens geeft het slechts rust. Dat is ja schade voor der wetenschap...."

Professor Sickbock was tot dezelfde ontdekking gekomen. Vol schrik had hij gemerkt dat de wind plotseling afnam, en toen er ook verder niets meer gebeurde, stond hij op van het bureau en liep naar de deur.

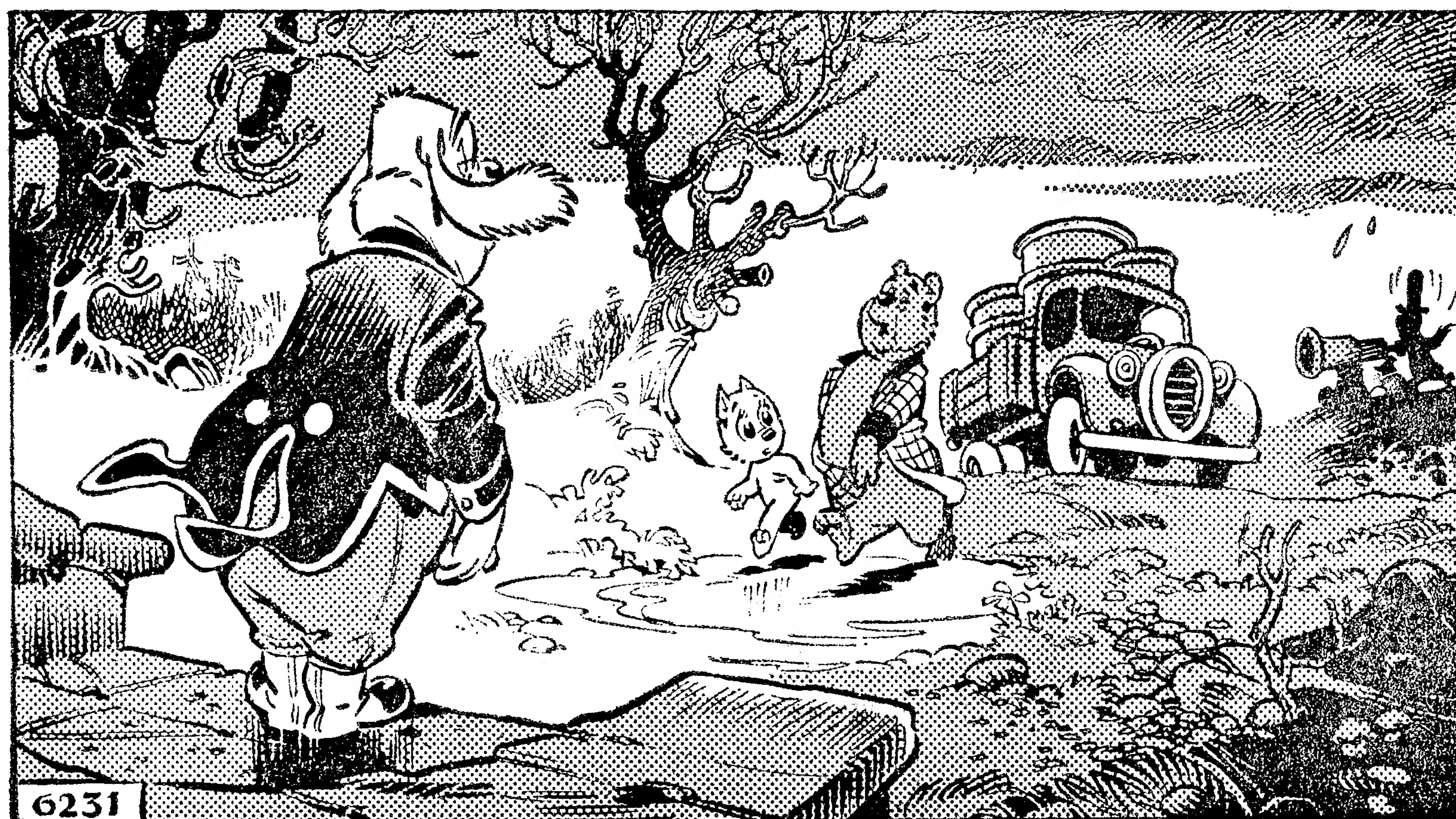
„Waar blijf je nu met je proefneming?", riep de burgemeester honend. „Wat wilde je nu eigenlijk bewijzen? Geld trekken uit de schrik van oppassende burgers, hè? Je bent een oplichter! Maak dat je wegkomt, dan zal ik je voor deze keer oogluikend laten gaan!"

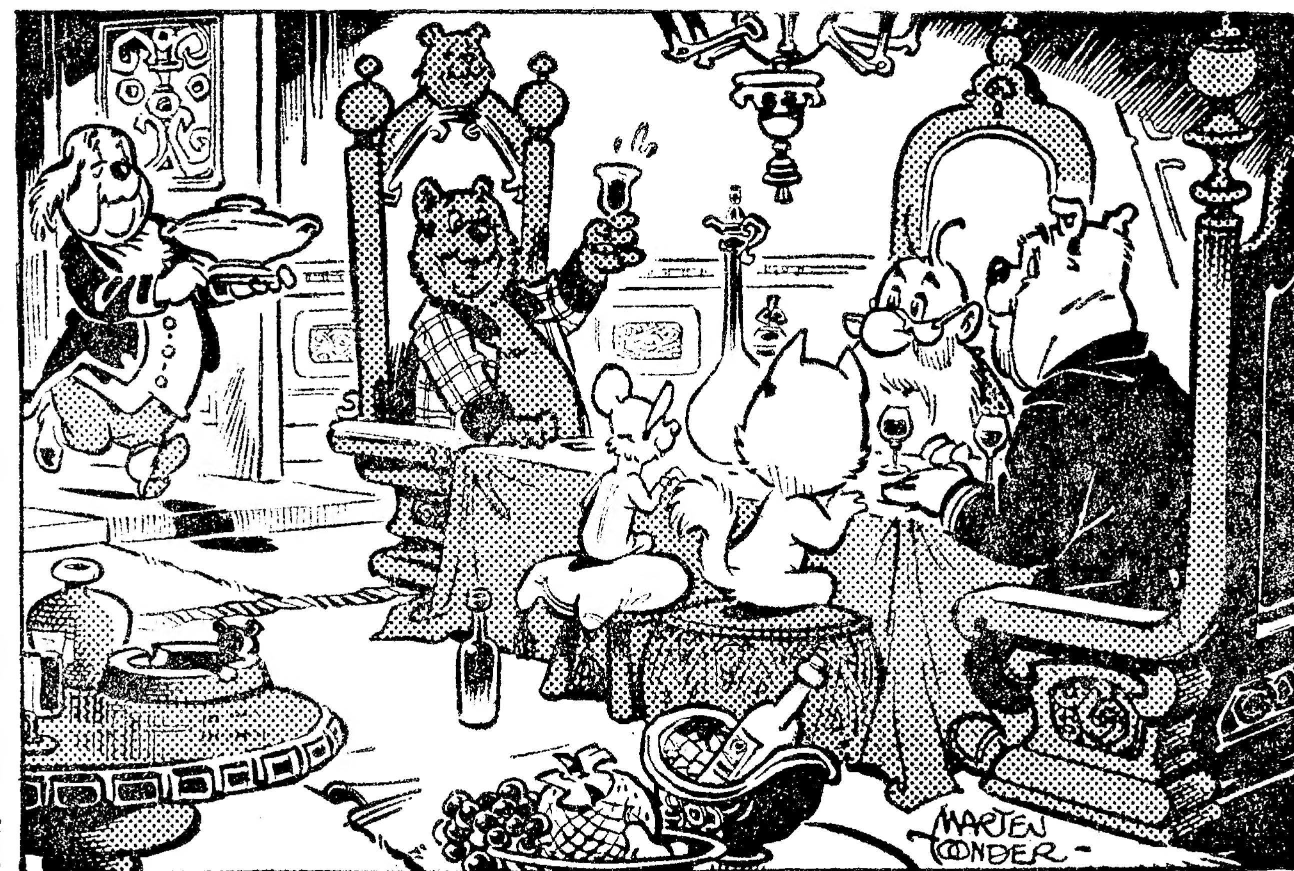
Heer Bommel was intussen door het uitblijven van verdere rampen geheel gerustgesteld en hij begaf zich opgeruimd met Tom Poes naar huis, terwijl achter hem de buskruitvaten in de auto werden geladen.

„Het was allemaal de schuld van Kwetal", zei Tom Poes. „Hij had een vreemd apparaat bij uw schuurtje achtergelaten. Het was te zwaar om mee te nemen, zei hij. Maar hij had vergeten om het af te zetten en daardoor ontstond dat vreemde landschap. U weet met wat voor rare dingen hij altijd bezig is...."

„Onzin", sprak heer Ollie. „Je bent nog jong en daarom zal ik je die kinderlijke verzinsels maar vergeven. Wat heeft Kwetal nu met de zaak te maken? Dit was een strijd tussen goed en kwaad, jonge vriend! En je hebt kunnen zien, dat er niets kan gebeuren wanneer er een heer in de buurt is die lieve en mooie gedachten denkt."

HEER BOMMEL EN DE KWADE INBLAZINGEN

Bij het vallen van de avond trad de bediende Joost naar buiten om te kijken waar zijn meester bleef. Hij hoefde niet lang te zoeken, want reeds naderde deze met fiere tred, op enige afstand gevolgd door de politie-auto, terwijl ook professor Prlwytzkofski in de verte zichtbaar werd.

„We zijn klaar!", riep heer Ollie reeds van verre. „Ik hoop, dat je nu ook de maaltijd eens gereed hebt, Joost! Ik breng gasten mee, want dit wordt een bijzondere gelegenheid!"

Gelukkig had de trouwe bediende op iets dergelijks gerekend, daartoe in staat gesteld door de ontwikkeling van het diepvries-wezen. Onbewogen bracht hij dan ook een smakelijk geurende schaal naar binnen, terwijl men zich aan tafel schaarde.

„Praw!", sprak professor Prlwytzkofski. „Het is zeer lievenswaardig van u ons uit te nodigen. Maar ik zou toch willen weten wat geschied is met der fenomeenaardig gebied bij uw schuresachterdeur. Wetenschappelijk is vastgesteld, dat het existeert, en toch is het er niet meer."

„Het is ontvreemd", zei commissaris Bas. „Dat is duidelijk!"

„Gelukkig maar", vulde de assistent Pieps aan. „Ik had het er niks op begrepen; de wind werd almaar harder!"

„Maar dat is alles zo onwetenschappelijk!", riep de hoogleraar klagend uit. „Ik vraag ene duidelijke, bestudeerde verklaring van wat daar geschied geworden is."

„Die kunt u krijgen", zei heer Ollie met een eenvoudige glimlach. „Het waren mooie zuivere gedachten van een heer, die alle akeligheid verdreven hebben. Ik drink op het goede, vrienden!"

„Hm", mompelde Tom Poes.

EINDE VAN DIT VERHAAL.